

Ianțu: „Nu sunt eu BIG Brother!”

FLACĂRA

FLACĂRA

Special:
Americanii!
Iată-i!

**Totul despre trupele
de la Constanța**
Fotografii și interviuri
în exclusivitate

Mărturie:
Deportată
în Ucraina

VIP: Nadira,
Gianina,
Gingăraș,
Gigi Becali

Documentar:

Postul Paștelui,
o nouă nebunie
comercială

IRAK
în direct

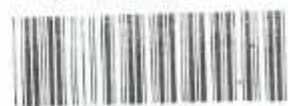
SALA DE
LECTURĂ

11298
BIPOL

**Cine a făcut Banca Țiriac
parcă m-a întrebat pe mine.**

P/11298

Contul de Economii

Contul de Economii este cel mai flexibil instrument de economisire.

Mai mult, banca îmi oferă dobânzi avantajoase.

Iar dacă retrag bani prin **Contul** meu **Central**, Banca Țiriac nu oprește comision.

Chiar simt că banca asta este făcută pentru mine.

Puteau să-i spună la fel de bine și Banca Popescu.

Banca Țiriac

Privește înainte

www.bancatiriac.ro

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Bane

Publicație auditată BRAT

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
REDACTOR ȘEF: REMUS ANDREI ION
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Felix Stănilă
SENIOR EDITORI: Liliana Petruș, Tudor Călin Zărnănu
EDITORI: Gio Iova, Dan Tăneș
SPORT: Pompiliu Ionescu Dumitrescu
SENIOR EDITOR FOTO: Claudiu Tăbă
FOTOREPORTERI: Paul Agăci, Robert Hancianec, Florin Ionă
TEHNOGRAFIC: Iulia Tăbă, Cristina Cărmăneș
CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Angela Clăduțan
COLABORATORI PERMANENȚI:
 Emil Brăzeanu, Răzvan, Ionescu
 Nicolae Măneșco, Ștefan Nicolae,
 H.R. Popovici, Dan Fănuș, Hora Pătrașcu,
 Bănuș Ștefan, Alex. Ștefănescu
CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:
 Gabriela Ardan-Oprea (Austria),
 Alexandru Grău (Italia), Jan Nijz (SLA)

Grafică, tehnoredactare

și prelucrare imagini

ART DIRECTOR - Iulian Bogăciuc

Societate comercială înregistrată la
 Direcția Registrului Comerțului București
 nr. 1/45/1998/1991 de 01.07.1991
 Cod Unic de înregistrare 1582375

S.C. PUBLICAȚIE FLACĂRA S.A. este membru al
 Biroului Român de Audit al Tipăriturii - BRAT

Consiliul de Administrație:

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Flăduț

MEMBRI: Mariana Ruxandra Arion, Alexandru Arion, Dorin Șona

DIRECTOR EXECUTIV: Bechica Anca Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumb

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru

E-mail: emil.dumitru@flacara21.ro

SECRETARIAT: Ilana Toșalescu Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: redactia@flacara21.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71361

O.P. 33, C.P. 12

Cost livr. - 2511/1789/1/ROU BCR, sector 1, București

Cost valoare - 2511/1789/3/USD BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra – România”

Președinte: George Arion

Director executiv: Mariana Ruxandra Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂRIN

REBUS®

Redactor șef: MIHA ZIGUBEA

Revista Rebus are Certificat de Audit eliberat de BRAT

REBUSACHE®

Redactor șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Anuș Ștefan Aleandrescu

Tehnoredactare computerizată: Don Venuia

Corectură: Ioan Grigoriu

Publicitate și marketing: Răzvan Toma

Telefon: fax: 222.67.38; 224.36.88

Distribuție (222.66.29; 224.37.44): Eliza Bălog, Marian Celcan, Constantin Epure, Valeriu Rodu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Cititorii se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPRES SRL, București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus,

Rebus, Almanah Rebus, Rebusache

sunt mărci înregistrate

ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
 articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți
 de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
 aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

ACTUALITATE în direct IRAK

INTERVIU

Americanii! Iată-i!

SHOW

Nadira – Bagheera,
 prima ieșire în lume

DOCUMENTAR

Postul Paștelui,
 o nouă nebunie comercială

MĂRTURIE

Deportată în Ucraina

REPORTAJ

Frumusețe într-un bob

V.I.P

Cvartetul cu tandrețuri 54

DOCUMENT

Trei semne ale „venerabilului” Nichita 58

AUTO

Veți Satis aruncă mănășă 80

INTERVIU

Georgiu Gingăraș 85
Gigi Becali 106

OPINII

Dan Pavel, Nicolae Manolescu 90

IT

Cartea care vine prin Internet 92

LITERATURĂ

Cărțile lunii
prezentate de Alex Ștefănescu 93

FILM

Prinde-mă dacă poți 94

TEATRU

Regizorul remix 96

PIAȚA ARTEI

Crește concurența pe piața de artă 100

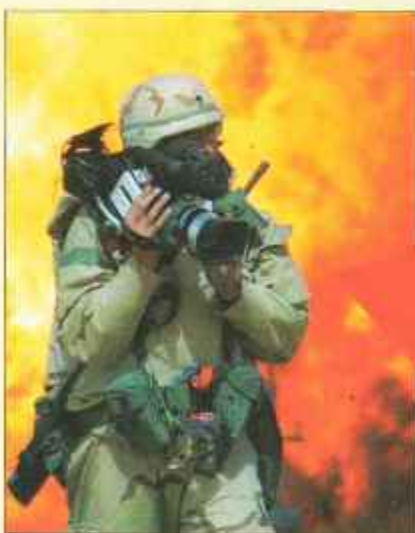
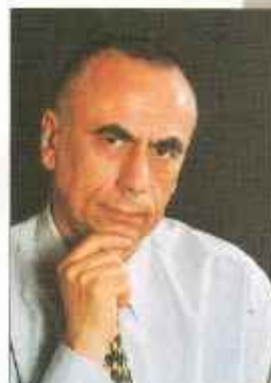

foto: coperta
AP - Rompres

11298

Altceva

Omenirea trebuie să aleagă din nou cuvintele care o definesc în secolul abia început...

Antonimiile umanității

Pace – război, democrație – dictatură, libertate – teroare, adevăr – minciună, curaj – lașitate, omenie – cruzime, prosperitate – sărăcie, demnitate – umilință, responsabilitate – inconștientă, grijă – nepăsare, acțiune – pasivitate, implicare – indiferență, franchețe – prefăcătorie, dragoste – ură, rațiune – demență, prietenie – dușmănie, toleranță – fanatism, informare – manipulare, dreptate – injustiție, progres – regres, speranță – neîncredere, armonie – vrajbă, globalizare – izolare, măreție – decadentă, admirație – invidie, generozitate – egoism, normalitate – absurditate, securitate – pericol, decizie – vorbărie, inocență – vină, bucurie – suferință, împotrivire – resemnare, Bine – Rău...

Cei mai mulți dintre noi alegem cuvintele care ni se potrivesc stând în fața televizoarelor, ca la un spectacol palpitant. Și tocmai când văd pe ecran cum o pasăre îngrozită caută un loc de refugiu – în fundal se înalță spre cer vâlvătași uriași – îmi mai vine în minte o antonimie: viață – neant.

Serge Brion

actualitate

Irak în direct

Evenimentele din Irak au evoluat imprevizibil și, pe alocuri, bizar. După ce americanii și britanicii au avansat o sută cincizeci de kilometri într-o zi, au fost nevoiți să se oprească pentru că nu mai aveau provizii! Între timp, s-au petrecut o groază de accidente și incidente în care au murit oameni care nu apucaseră să se lupte cu irakienii. Apoi au început atentatele sinucigașe, urmate de valuri de voluntari arabi sosiți dinspre teritoriile palestiniene, via Siria, în ciuda avertismentelor severe lansate de americani spre această țară și spre Iran. În fine, pe măsura înaintării frontului, în teritoriile cucerite de militarii coaliției s-a declanșat criza de alimente și apă, prea puțin compensată de ajutoarele umanitare ajunse cu greu la irakieni.

Nu în ultimul rând, războiul din Irak va rămâne în istoria mass-media. Imagini în direct de pe front au putut fi văzute aproape la orice oră din zi și din noapte, la numeroase televiziuni. Reporterii și cameramanii s-au aflat în prima linie, iar unii dintre ei au plătit cu viața acest pariu.

La ora închiderii ediției noastre, trupele coaliției băteau la porțile Bagdadului, de care se apropiaseră din două direcții. Aeroportul era deja cucerit, iar în împrejurimile Capitalei erau parașutate trupe speciale, care scotoceau palatele prezidențiale, căutându-l pe Saddam și pe acoliții săi.

Imposibilul Blitzkrieg

Operațiunea *Șoc și groază* prin care a debutat cel de-al doilea război din Golf, constând în lansarea a 40 de rachete de croazieră pe ținte selectate din Bagdad în care se bănuia că își petrece noaptea Saddam Hussein și având drept scop eliminarea acestuia, a eșuat. Dictatorul de la Bagdad a scăpat cu viață, adresându-se apoi aproape zilnic armatei și poporului, prin intermediul televiziunii.

Eșecul încercării de lichidare a lui Saddam a împiedicat războiul din Irak să fie Superblitzkrieg, cum s-a sperat, probabil, inițial. Asta și pentru că nici alte ipoteze nu s-au adevărat: nu a avut loc nici sperata primire cu brațele deschise a „trupelor eliberatoare” de către populație, nici predarea în masă a unor divizii irakiene întregi, ca în primul război din Golf. După cum se pare, *Statul Major* al armatei lui Saddam Hussein a tras unele învățăminte din războiul de acum 12 ani. În locul înfruntării unor mari grupări armate în câmp deschis, ca în 1991, Bagdadul a optat acum pentru atragerea forțelor aliate în lupte de gherilă urbană, trupele americane și britanice avansând rapid prin deșert spre Capitală. Logica acestei strategii a inclus dispersarea și disimularea unităților armatei regulate, răspândirea în rândul populației a unor militari ai *Gărzii Republicane* îmbrăcați în haine civile, sau chiar în uniforme americane și britanice, distribuirea de arme către militanți ai partidului Baas, de guvernământ, și mujahedini ai poporului loiali lui Saddam, totul în vederea dedansării unor atacuri surpriză și a producerii cât mai multor victime în rândul forțelor coaliției.

Exclusive

Covor de explozii

Zile și mai ales nopți de-a rândul, cerul Bagdadului a fost acoperit cu un covor de explozii, precum în această imagine preluată de la televiziunea din Abu Dhabi. La lumina zilei, însă, au putut fi văzute prea puține stricăciuni care să „rimeze” cu un asemenea bombardament.

الحرب

بغداد تتعرض للقصف الآن

LARGE EXPLOSION ROCKS IRAQ'S CAPITAL AND ANTI-AIRCRAFT

Marș forțat

Militarii Regimentului 4 al Marinei americane au mărșăluit prin deșert către capitala Irakului, pregătiți în orice moment să facă față „cuiburilor” de rezistență ale soldaților fideli lui Saddam.

Țăranul e pe câmp

Imagine intens mediatizată de televiziunea irakiană (care s-a încăpățânat să funcționeze, în ciuda bombardamentelor care au vizat-o direct): pe un câmp de lângă Karbala, la 80 km sud de Bagdad, un țăran a doborât un elicopter *Apache Longbow* cu un foc de pușcă! Mai mult, cică ar fi trăsnet și un al doilea, care însă n-a mai fost arătat. Cert este că piloții primului sunt prizonieri.

Prizonierii

David S. Williams, 30 de ani, din Florida, prezentat de către televiziunea irakiană *Al-Jazeera*, este unul dintre cei doi ofițeri care s-au aflat la bordul elicopterului *Apache*, care a fost doborât – conform oficialilor irakieni – de către un singur foc de armă, tras de un țăran, devenit astfel erou național. Prima linie de text explică despre cine e vorba, iar a doua precizează că ministrul american al Apărării a recunoscut doar pierderea aparatului. În dreapta ecranului stă scris echivalentul arab al deja celebrului *Breaking News*.

Un dictator paranoic și u

Numeroși autocrați aflați într-o situație similară – șahul Iranului, Idi Amin, Bokassa, Mobutu – au părăsit fotoliul puterii, luând calea exilului. Deși această posibilitate i-a fost sugerată și oferită până în ultimul moment ca soluție pentru evitarea războiului, Saddam Hussein a refuzat, preferând să vorbească mereu de victorie, să-i cheme pe irakieni „să scoată sabia” și să-l învingă „pe micul și răul Bush”. Motivele acestei acțiuni se află în propria sa biografie. Saddam este la putere de 24 de ani, ca și Ceaușescu în decembrie 1989, cu care se aseamănă foarte mult, pretându-se extraordinar la o analiză psihică. Ca și la ultimul dictator român, găsim aceeași origine foarte umilă, aceeași educație sumară, același spirit naționalist, aceeași ascensiune rapidă spre vârful puterii, aceeași obsesie a controlului total asupra societății, aceeași patimă a palatelor uriașe, aceeași grandomanie. „El se consideră o figură singulară care sfidează cea mai mare putere a lumii”, spune psihiatrul Jerrold Post, care l-a „analizat” la cererea CIA. Doar fiindcă a reușit să

supraviețuiască, el este convins că a câștigat chiar și primul război din Golf, deși raportul pierderilor umane a fost de unu la o mie (!) în favoarea coaliției internaționale.

Efectul unei copilării nefericite

Din experiența sa de viață a tras, se pare, concluzia că are soarta de partea sa chiar și în împrejurările cele mai neprielnice, că important este să te menții la putere cu orice preț. Totul își are explicația în relația sa „torturată” cu familia, spune Post. Fiu de cioban, Saddam a avut o mamă urmărită de gândul sinuciderii. Nu și-a cunoscut tatăl, decedat înainte de venirea sa pe lume. După un timp, mama sa s-a recăsătorit, tatăl vitreg brutalizându-l adeseori. De altfel, la 10 ani Saddam a fost exclus din familie, fiind dat spre creștere unui unchi, fost ofițer, care l-a educat într-un spirit foarte antioccidental. La 21 de ani, în 1958, anul răsturnării monarhiei, a devenit membru al Partidului Baas (naționalist), fiind martor, poate și participant, la violențele extreme care au însoțit acest eveni-

ment. A încercat, fără succes, să-l asasineze pe conducătorul loviturii de stat anti-monarhice, Abdul Karim Qasseen, pe care complotistii Baas aveau să-l lichideze totuși, cinci ani mai târziu, prezentând la televiziune trupul cluruit de gloanțe al acestuia. Alegerea ca secretar general al Baas i-a deschis lui Saddam Hussein drumul spre vârful puterii, atins în 1979, la 42 de ani. La această vârstă știa perfect un singur lucru: că politica din țara sa este o continuă luptă pentru supraviețuire, sub permanenta amenințare a comploturilor și trădărilor. Ca urmare, Saddam avea să se impună de fiecare dată prin reprimarea brutală a oricărui semn de revoltă sau opoziție.

Tragedia erorilor

Atunci când teroriști palestinieni au detunat un avion plin cu israelieni și l-au „consemnat” la sol în Entebe, guvernul de la Tel Aviv a pus la punct un senzațional plan de salvare, care a funcționat aproape impecabil. Când, la rândul lor, americanii s-au trezit cu concetățeni de-al lor ostatici în Iran, operațiunea de recuperare a fost un fiasco, soldat inclusiv cu ciocnirea între ele a două elicoptere SUA.

În timpul războiului din Iugoslavia, o rachetă americană a lovit în plin ambasada chineză din Belgrad. Cerându-și scuze, oficialii de la Washington au explicat că forțele amate utilizaseră o hartă cam veche (amplasarea ambasadei putea fi găsită și într-o carte de telefon).

Au mai trecut câțiva ani și, la începutul noului mileniu, Statele Unite s-au aflat în fața a două provocări consecutive. Anul trecut, drept răspuns la atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, au invadat Afganistanul și au reușit să schimbe conducerea talibană cu cea dominată de Alianța Nordului. Pentru afgani a fost o nesperată deschidere spre lumea civilizată, dar Osama bin Laden și acoliții săi au scăpat cu bine – până la proba contrarie – și continuă să fie un pericol latent (chiar supramotivat) pentru americani.

Un an mai târziu, în dezacord cu majoritatea statelor occidentale, cu Rusia și China, Statele Unite au atacat Irakul, alături de Marea Britanie, cu susținerea declarată a circa 30 de state. Motivele se cunosc. Nici un stat civilizat nu contestă faptul că Saddam Hussein este un dictator și nu uită că acesta a atacat cândva Iranul, iar mai târziu a invadat Kuweitul. Fapt este că, în lipsa acordului Consiliului de Securitate al ONU, confruntându-se cu opoziția deschisă a Franței și Germaniei, precum și cu manifestații pacifiste în întreaga

război ciudat

lume (inclusiv acasă), americanii și-au asumat o dificilă responsabilitate.

În aceste condiții, și având în spate precedentul război din Golf, încheiat cam în coadă de pește (Kuweitul a fost eliberat, dar Saddam și-a văzut liniștit de treabă), era de așteptat ca noua intervenție militară din Irak să fie foarte bine pusă la punct. Or, primele zile de război au adus vești halucinante: un elicopter s-a prăbușit din cauze tehnice, alte două s-au ciocnit între ele, un avion britanic a fost lovit din greșeală de o rachetă Patriot, un militar a fost ucis și alți 12 răniți în urma unui atac cu grenade al unui camarad, alte câteva zeci de soldați aliați s-au rănit între ei (astfel, primele și cele mai multe victime nu s-au înregistrat în urma luptelor), cel puțin unul dintre ziaristii occidentali care au murit în Irak a fost victimă artileriei aliate, două rachete au căzut în Irak, alta în Siria (făcând cinci victime) și, după câteva zile de „bombardament masiv”, străzile din Bagdad arătau cu mult mai bine decât cele din București...

Un front prea îndepărtat

Războiul din Irak a debutat joi, 20 martie, la 4.35 (ora României), când s-au auzit primele explozii de bombe în Bagdad și tirul anti-aerienei locale. Spre deosebire de intervenția din Afganistan, mult timp amânată, atacul asupra Irakului s-a declanșat la numai 90 de minute după expirarea ultimatumului administrației Bush. Ulterior, americanii au continuat să bombardeze ținte din zona Capitalei, în special „palatele lui Saddam” și bazele militare. În paralel, au debarcat în sudul țării, pornind în marș spre Bagdad.

Infanteria și blindatele Diviziei 3 au avansat peste 150 km în mai puțin de o zi. Aliații au făcut aproape 4.000 de prizonieri – majoritatea acestora s-au predat sau au dezertat.

Turcia nu a permis prezența aliaților pe pământul său și a acordat cu întârziere dreptul de survol, amânând astfel deschiderea celui de-al doilea front, dinspre nord, realizat până la urmă prin desant aerian. În același timp, turcii ar cam vrea să trimită trupe în nordul Irakului, locuit de kurzi, pentru a împiedica eventuala intenție a acestora de a profita de război pentru a-și constitui un stat independent. Conform declarațiilor anterioare ale kurzilor, noul stat ar urma să includă și teritorii din sudul Turciei.

Primul oraș cucerit de forțele aliate a fost portul Umm Qasr.

La fel ca și în timpul războiului din 1991, acolo unde știau că vor pierde oricum terenul,

irakienii au incendiat puțurile de petrol. După primul război din Golf, stângerea și ulterior exploatarea puțurilor de petrol a constituit o afacere din care au câștigat mai multe state, inclusiv România.

Armata irakiană numără circa 350.000 de militari, dintre care 80.000 formează Garda Republicană a lui Saddam. Numai americanii au deplasat în zonă 250.000 de soldați, la care se adaugă cei ai Marii Britanii.

Arsenalul irakian include, între altele, rachete Scud, tancuri, transportoare blindate, lansatoare multiple de rachete, avioane MiG 21, rachete sol-aer, dispozitive de bruiaj electronic (cumpărate recent de la ruși). Posesia unor arme chimice, biologice și/sau nucleare a rămas încă incertă.

Conform informațiilor neoficiale, Saddam Hussein ar avea nu mai puțin de zece soții. Astfel, e greu de spus când se va ști dacă dictatorul a fost eliminat sau nu (fie ucis, fie dispărut peste graniță).

Sute de mii de oameni și-au părăsit casele, fugind din calea războiului. Refugiați nu prea au unde să se ducă, întrucât vecinii Irakului nu sunt dispuși să-i primească. Conform unor estimări, 400.000 de kurzi s-ar fi refugiat în munți.

Pro și contra

Împotriva intervenției militare din Irak (și pentru continuarea inspecțiilor ONU) s-au pronunțat Belgia, Germania, Rusia, China, Franța,

Grecia, Slovenia

Obiecții au avut Austria, Irlanda, Luxemburg, Olanda, Suedia, Cehia.

S-au oferit să participe, sau măcar sprijină declarativ intervenția, Danemarca, Italia, Portugalia, Spania, Estonia, Letonia, Lituania, Ungaria, Polonia, Slovacia, Bulgaria, România și Turcia.

Alte state, precum Cipru ori Malta, nu și-au precizat clar poziția.

Tom Delay, președintele majorității republicane din Camera Reprezentanților SUA, a declarat: „Pentru cei care sunt concilianți cu Saddam, nimic nu va constitui o probă suficientă”. Kid Rock, interpret de rock-rap, a fost mai direct: „Trebuie să-l ucidem pe Saddam, acest fiu de curvă”. Joseph Lieberman, senator democrat de Connecticut: „Răbdarea e o virtute, dar excesul de răbdare, dublat de nerespectarea legii, este un viciu”. Bill O'Reilly, prezentator la Fox News: „Dacă Chirac și Papa obțin ceea ce vor, Saddam își va păstra puterea și armele”. Dennis Haster, speaker republican al Camerei Reprezentanților: „Dovezile arată că Saddam Hussein are un pistol încărcat și ațintit spre lumea civilizată. E timpul să luăm pistolul din mâinile acestui tiran diabolic”. În fine, celebrul actor Bruce Willis a spus: „Am vrut să particip cu adevărat, dar prietenii mi-au zis că sunt prea bătrân. Atunci am apelat la Casa Albă, am vorbit cu președintele Bush și l-am întrebat ce pot să fac pentru țara mea”.

Marea abia se vede în fundalul acestei imagini, în vreme ce puntea portavionului *Kitty Hawk* geme de aparate F/A-18C *Hornets*, care așteaptă îmbunătățirea condițiilor de vizibilitate pentru a-și putea relua raidurile asupra Bagdadului.

De partea cealaltă, Howard Dean, guvernator de Vermont, susține că Statele Unite poartă un alt război decât ar fi trebuit, căci „terorismul mondial este un pericol mult mai grav decât Irakul”. John Brown, diplomat american, și-a prezentat demisia și a declarat: „Ignorarea, de către președinte, a opiniilor altor națiuni, născută din lipsa lui de interes pentru diplomație, este pe cale să dea naștere unui secol anti-american”.

Actrița Susan Sarandon: „Acest război preventiv, bazat pe speculații, este fără precedent și se opune tuturor principiilor pe care se presupune că se bazează această națiune. Sunt îngrozită de ceea ce va urma”. Generalul Esley Clark, comandant suprem al NATO în timpul războiului din Kosovo: „Au ales războiul în locul legii. Au ales o abordare unilaterală în loc de una multilaterală. Au ales utilizarea forțelor convenționale în locul celor speciale. Și i-au ales ca țintă pe Saddam Hussein, în loc de Osama bin Laden”.

Jimmy Carter: „Ca președinte și creștin, confruntat îndeaproape cu crize internaționale, am asimilat principiile unui război just. Și este clar că atacul cvasi-unilateral al Irakului nu răspunde la aceste principii”. Larry Hagman: „JR era mult mai inteligent decât George Bush. Era atât de șmecher încât găsea mereu un mijloc de a câștiga fără violență. Bush e un personaj jalnic, mai degrabă slab înțeles, care n-a prea ieșit din America. El duce țara spre fascism”.

Oamenii președintelui

Anturajul-cheie al lui Saddam Hussein este format din: Qusay Saddam Hussein, fiu, conducătorul Partidului Baas, comandantul unităților de elită din Garda Republicană și posibil succesor al tatălui; Uday Saddam Hussein, fiu, deputat, conducător al unei unități militare, al unor instituții de presă, al Uniunii Ziariștilor și al Comitetului Olimpic; Ezzat Ibrahim, vicepreședintele Consiliului Comandamentului Revoluției, al doilea om în stat; Taha Yaassin Ramadan, vicepreședintele Irakului; Ali Hassan-Al Majid, văr cu Saddam, zis „Chemical Ali” pentru că a condus atacul din 1988 asupra orașului kurd Halabja (cu avioane franceze și gaze obținute prin tehnologie germană); Tarik Aziz, vicepremier, mesagerul extern al Irakului (a fost primit și de Papa Ioan Paul al II-lea, în februarie); Sultan Hashim Ahmad, ministrul Apărării; Abed Hamid Mahmoud, secretarul lui Saddam.

Scenarii apocaliptice

Dezvăluirile despre regimul lui Saddam Hussein, având drept sursă în special mărturiile irakienilor scăpați peste graniță și informațiile culese de serviciile secrete occidentale, abundă în detalii șocante.

Astfel, dictatorul de la Bagdad ar fi pregătit unități de elită care, îmbrăcate în uniforme americane, ar urma să comită atrocități în rândurile populației civile. Lucrători ai poliției secrete ar avea ordin să împuște militari care,

eventual, ar refuza să lupte. Saddam ar avea la dispoziție câteva mii de specialiști în tortură.

El ar putea să deschidă principalul baraj de pe Eufrat, inundând Câmpia Mesopotamiei și izolând trupele americane.

Cum Capitala are 5,7 milioane de locuitori, răspândiți pe 3.200 kilometri pătrați, o guerilă urbană ar fi foarte nefavorabilă aliaților.

Nu în ultimul rând, cei care-l cunosc pe Saddam susțin că, în pragul înfrângerii totale, acesta ar fi capabil de o „sinucidere colectivă”, lansând asupra Bagdadului o armă chimică, biologică sau nucleară.

Războiul mediatic

Propaganda mediatică irakiană a dat, în aceeași zi (24 martie), două lovituri: Saddam (dat de către americani ca grav rănit sau chiar mort) a apărut la televiziune cu un discurs la zi, iar un elicopter Apache, prăbușit nu se știe cum în iarbă unui câmp, a fost declarat „victimă” a unui singur foc de pușcă, tras de un țaran!

La rândul lor, americanii s-au străduit să prezinte triumfal marșul prin Irak și presupusul entuziasm al localnicilor față de intervenția militară străină.

Știrile și imaginile TV au trecut prin filtrul serviciilor militare, astfel încât, de pildă, secvențele cu prizonierii, morții și răniții americani n-au prea apărut pe marile rețele de televiziune din Statele Unite.

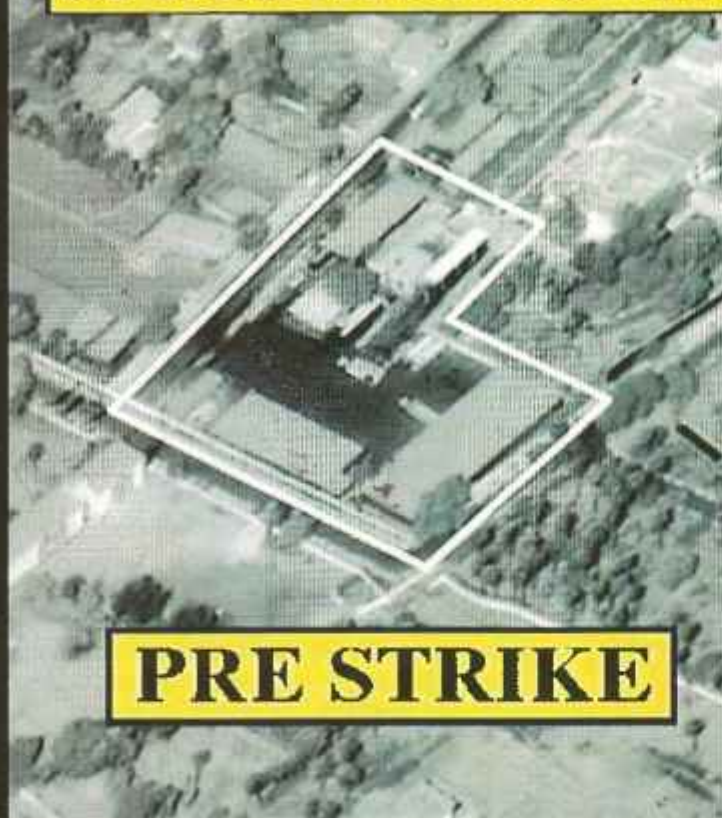

Americanii nu se dezmetesc în pauzele dintre două atacuri, au pus de-o „mănușă” pe portavionul Theodore Roosevelt, organizând chiar un turneu, după modelul celebrului National Basketball Association. Din nefericire, cucerirea Irakului s-a dovedit a fi ceva mai mult decât un sport de performanță...

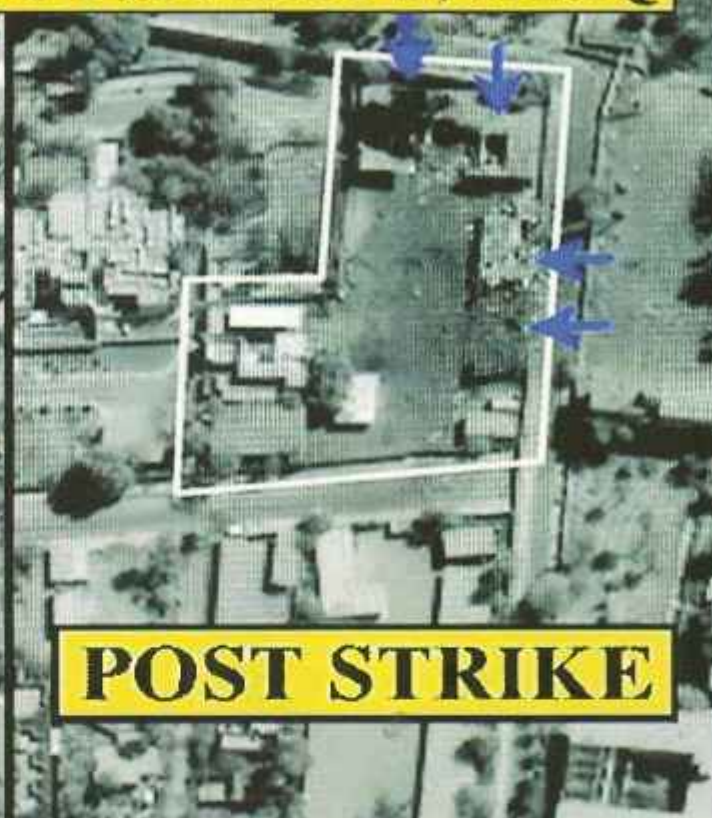

Un tânăr irakian privește printr-un binoclu al soldaților engiezi din Comandoul 42, iar alții își așteaptă rândul nerăbdători. Întâmpinați cu deosebită ostilitate de către localnici, aliații au făcut eforturi să câștige simpatia acestora și să-l convingă de bunele lor intenții.

SPECIAL SECURITY FACILITY, IRAQ

PRE STRIKE

POST STRIKE

Forțele Aliate

Divizia 101 Airborne este formată din 17.000 de oameni care, utilizând și elicoptere, trebuie să distrugă Garda Republicană a lui Saddam și, în același timp, să sprijine Divizia 3 de Infanterie. Comandant este generalul-maior David H. Petraeus.

Regimentul 173 Airborne, cu baza în Italia, este format din militari antrenați să se parașuteze în puncte-cheie ale luptei. Comandant: William C. Mayville.

Corpul 1 Expediționar al Marinei, cu baza în California, este binecunoscut pentru victoria de la Guadalcanal, în al doilea război mondial. Beneficiind de sprijinul aviației, „expediționarii” au drept scop să slăbească rezistența ira-kiană, înainte ca grosul trupelor să avanseze. Comandant: generalul-locotenent James T. Conway.

Divizia 3 de Infanterie, supranumit *Stânca de la Mama* pentru acțiunile de pe teritoriul francez, în al doilea război mondial, include 20.000 de oameni, 200 de tancuri M-1 și 260 de transportoare blindate Bradley. Unitatea, care s-a remarcat și în primul război din Golf, urma să joace rolul-cheie în confruntarea cu Garda Republicană. Comandant: generalul-maior Buford C. Blount III.

Divizia 82 Airborne are drept misiune parașutarea de mici grupuri de militari care să ocupe poziții strategice și apoi să le asigure. Cei 4.000 de soldați sunt conduși de generalul-maior Charles H. Swannack jr.

Forțele Britanice Mixte sunt formate din 26.000 de oameni, inclusiv celebrii *Șobolani ai deșertului*, și circa 4.000 de membri ai Marinei Regale. Britanicii au înregistrat primele victime (opt oameni) odată cu prăbușirea unui elicopter în Kuwait. Comandantul lor este generalul-maior Robin Brims.

Pentru a pune capăt bârfeilor despre ineficiența bombardamentelor americane asupra Irakului, generalul Tommy Franks, șeful comandamentului SUA în regiune, a prezentat presa, la Doha, în Qatar, un set de imagini „înainte și după”. Fotografiiile, făcute din satelit, arată ce pagube au produs loviturile asupra obiectivelor militare irakiene.

Distrugerea unei piețe din Bagdad, soldată cu morți și răniți, a stârnit o puternică manifestație anti-americană și pro-Saddam.

Imaginile cu militari americani uciși în Irak au fost puțin văzute în Statele Unite, în schimb televiziunea din Bagdad le-a prezentat insistent, ca pe o mare victorie.

În cel de-al doilea război din Golf, americanii au folosit nu doar cele mai sofisticate arme, ci și cele mai inteligente animale. Astfel, dofinii și chiar lei de mare au fost dresați să detecteze minele care s-ar fi putut afla în calea navelor aliate, mai exact în largul portului Umm Qsar.

După atâtea gafe, unele soldate, din nefericire, cu victime, trupelor aliate au reușit să-și mai spole din păcate, eliberând un prizonier capturat de irakeni. Jessica Lynch, 19 ani, din Palostina (I), Virginia de Vest, se afla, rănită, într-un spital, de unde a fost recuperată de către un commando al trupelor speciale. Eliberarea Virginiei (reintemută într-o unitate medicală controlată de americani) a provocat o adevărată sărbătoare națională în Statele Unite.

Irak, schiță de portret

Cu o suprafață de 440.000 kmp și o populație de peste 18 milioane, Irakul face parte dintre țările arabe de mărime mijlocie. Teritoriul său, străbătut de fluviile Tigru și Eufrat, este fosta Mesopotamie, unul dintre leagănele civilizației. Denumiri precum Kish, Eridu, Ur, Uruk, Babilon, Ninive, Hammurabi, Nabucodonosor, Turnul Babel, Grădinile Suspendate ale Semiramidei, vestigiile cuceririlor succesive (persană, greacă, romană și în cele din urmă arabă), toate acestea fac parte din moștenirea istorică excepțională a Irakului. Irakul a fost sub stăpânirea Imperiului Otoman înainte de a intra, în 1920, sub dominație engleză și a deveni, în 1932, regat independent. Acesta a avut însă o viață scurtă, căci în 1958 Irakul s-a proclamat republică. În 1979, puterea la Bagdad a fost luată de Saddam Hussein, care a angajat Irakul într-o politică expansionistă și belicoasă ce a avut drept urmare războiul de opt ani (1980-1988) cu Iranul, invadarea Kuweitului (1990), primul război din Golf (1991), sancțiunile ONU și lunga criză irakiană ce a culminat cu actualul conflict. Irakul este unul dintre marii producători de petrol, deținând circa o zeceime din rezervele mondiale de „aur negru”, de unde și importanța deosebită ce i se acordă pe plan internațional. Ca și populația irakiană, lumea exterioară este interesată într-un Irak pașnic și democratic, cu o conducere rezonabilă și previzibilă, ceea ce nu a fost cazul cu Saddam Hussein.

Ah, pacifismul...

Deși trei din patru americani și jumătate dintre britanici sprijină decizia guvernelor lor de a dezarma prin forță Irakul, marile orașe din Statele Unite au cunoscut cele mai ample manifestații pentru pace de la războiul din Vietnam încoace. Comuniștii purtând steaguri roșii cu secera și ciocanul, anarhiștii de toate nuanțele, ecologiștii, artiștii, atei și creștini practicanți au umplut străzile cerând încetarea războiului. Nu de dragul lui Saddam Hussein, firește, ci pentru că urăsc războiul și violența în general, mulți fiind gata să plătească pentru aceasta, din păcate, orice preț, inclusiv să închidă ochii în fața opresiunii și genocidului practicate de dictatorii sângeroși de felul lui Saddam Hussein împotriva propriilor lor popoare. Când omul forte de la Bagdad ordona executarea sumară a oricărui opozant, când declanșa războiul cumpit, cu milioane de morți, împotriva Iranului, folosea gazele de luptă împotriva kurzilor din țara sa sau invada Kuweitul, atrăgând represaliile firești ale comunității internaționale sub forma războiului din Golf, a sancțiunilor economice și deciziei de dezarmare a Irakului, toți acești pacifiști rămăneau liniștiți acasă.

Text: **Bazil Ștefan** și **Tudor Călin Zorojanu**

Foto: **AP, EPA Rompres**

Trei dintre cele 25 de avantaje pentru membrii ACR

O premieră absolută în România : SALVAREA AERIANĂ A ACCIDENTAȚILOR PE CĂILE RUTIERE

27 martie 2003, o zi istorică pentru automobiliști: lansarea pe șoselele țării a elicopterelor de salvare aeriană. A fost semnat Protocolul de parteneriat între Automobil Clubul Român și Societatea Becker Aviation Trans S.R.L. care asigură logistica necesară, inclusiv elicoptere performante și, în perspectivă, avioane, pentru salvarea aeriană a victimelor accidentelor grave rutiere, când viața lor depinde de urgența transportării la unitățile medicale de profil.

Introducerea salvării aeriene racordează clubul nostru la practica existentă la cele mai puternice cluburi automobilistice din Europa și de pe alte continente.

Flotila de elicoptere pentru salvarea aeriană va fi pusă, de asemenea, la dispoziția organizatorilor de competiții naționale și internaționale de automobilism și karting, atât pentru supravegherea desfășurării acestora, cât și pentru intervenții de urgență.

Totodată, Flotila de elicoptere va putea fi folosită de membri ACR, în cazul transportării lor sau a unor membri ai familiei acestora, la intervenții medicale de urgență, precum și în alte situații de forță majoră.

PERMISUL DE CONDUCERE INTERNAȚIONAL (PIC)

Permisul Internațional de Conducere asigură deplina legitimitate în circulația rutieră internațională. Este eliberat în exclusivitate de către Automobil Clubul Român, prin toate filialele sale. Forma și conținutul său au fost stabilite prin *Convenția Internațională de Circulație Rutieră* de la Viena din 8 noiembrie 1968, fiind identic în toate țările. Automobil Clubul Român eliberează aceste permise cetățenilor români, domiciliați pe teritoriul României, membri ai clubului, posesori de *Permis de Conducere Național*, cu vechime de minim un an, care se deplasează în străinătate cu autovehicule proprietate personală, precum și șoferilor profesioniști. Acesta este recunoscut în peste 150 de țări din Europa și de pe alte continente.

Permisul de Conducere Internațional scutește pe posesorul său de a purta asupra sa, pe teritoriul străin, o traducere legalizată a *Permisului Național de Conducere*, în 5 limbi de circulație internațională (engleză, franceză, germană, spaniolă, rusă) sau de transcriere a acestuia în caracterele limbii naționale ale statului respectiv.

Pentru eliberarea PIC se vor prezenta: cererea tip, carnetul de membru ACR, *Permisul de Conducere Național* în original și o copie xerox a acestuia, 2 fotografii de tip pașaport.

O mențiune suplimentară deosebită: amatorii de falsuri nu-și mai pot face jocurile; noul PIC, recent tipărit, expediat la toate cluburile partenere, exclude falsul.

SCRISOAREA DE CREDIT (SC)

Este un document de club emis în exclusivitate de ACR și recunoscut de toate cluburile partenere din AIT & FIA, venind în întâmpinarea membrilor ACR care se deplasează peste hotare cu automobilul. *Scrisoarea de Credit* are două categorii valorice: de 600 euro și, respectiv, de 1100 euro, dimensionate în cupoane aferente. Cupoanele *Scrisorilor de Credit* pot fi preschimbate total sau parțial și în numerar în cazuri excepționale, după confirmarea Centralei ACR. Membrul ACR beneficiază peste hotare de ajutorul prompt al cluburilor partenere străine.

Un alt avantaj este că membrul ACR, beneficiar al SC, nu riscă să rămână fără bani într-o țară străină ca urmare a unor plăți neașteptate. Prin acest document este creditat cu o sumă pe care o poate cheltui în limita SC, sumă pe care o va înapoia clubului la întoarcerea sa în țară. Pe baza cupoanelor din *Scrisoarea de Credit* se pot achita costuri ocazionale de reparații și remorcare neprevăzute ale automobilului, asistență medicală (ca urmare a unui accident sau unei îmbolnăviri grave subite), asistență juridică în conexiune cu accidente, taxe pentru expertize tehnice, amenzi contravenționale, precum și alte cheltuieli.

Pentru a beneficia de o *Scrisoare de Credit* se impun anumite condiții: autoturismul propriu să nu fie mai vechi de 8 ani, să aibă *Inspekția Tehnică Periodică* efectuată la zi și o verificare tehnică generală a autoturismului cu maximum 14 zile înainte de solicitarea *Scrisorii de Credit*.

Membrii ACR beneficiază, de asemenea, de un alt avantaj deosebit. La primirea *Scrisorii de Credit*, acesta va achita doar 24 euro, pentru SC în valoare de 600 euro, și, respectiv, 33 euro pentru SC în valoare de 1100 euro, plătită în lei la cursul zilei.

Scrisoarea de Credit nu este valabilă pe teritoriul României.

Amei

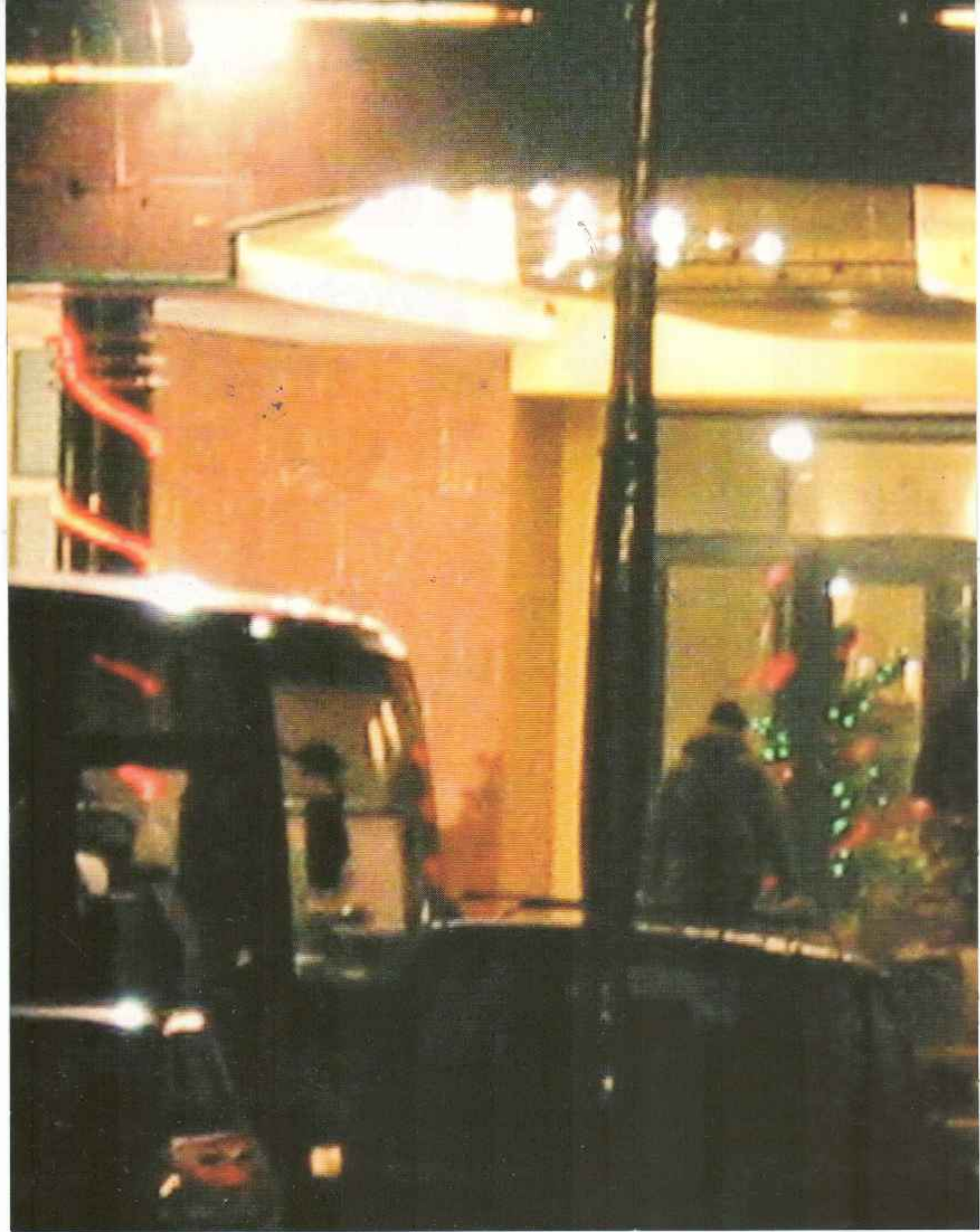
Soldatul român îl păzește pe soldatul american.
Primul este plătit cu aproape trei dolari pe zi.
Al doilea are o diurnă de 300 de dolari.

Americani! Iată-i!

exclusivitate

A full-page photograph of a US soldier in camouflage uniform and helmet, standing in a city street. The soldier is looking directly at the camera. The background shows a paved area, a tree, and a building with air conditioning units.

Data de 21 februarie 2003 s-ar putea să intre în manualul de istorie. În folclor a intrat, deja. Este ziua în care au venit americanii. Nici nu mai contează că nu de dragul nostru se află aici. Important este că se simt bine la Constanța. Cu „podul lor aerian” cu tot. Au băgat ceva bani în Aeroportul Mihail Kogălniceanu, au reparat niște drumuri, au dat de lucru hotelierilor, în extrasezon. Să le țină Dumnezeu năravul. Au cheltuit în România, în doar o lună, peste patru milioane de dolari. Sunt în jur de o mie de soldați. Dacă ar fi să îl credem pe col. Steven Dreyer, comandantul contingentului american dislocat la Constanța, misiunea lor a rămas neschimbată, cu toată ofensiva din Irak: „Forțele de aici asigură suportul necesar coaliției în operațiunea din Golf.” Și informațiile oficiale se cam opresc aici. Restul e secret militar. Securitate, siguranță, discreție. Și chiar mister.

A photograph of a building at night. A fire escape with red-painted steps is visible on the left side of the building. A fire truck is parked in front of the building, with its lights on. The building has a dark facade and a lit entrance. The scene is illuminated by the fire truck's lights and the building's entrance lights.

Hotelul Perla, din Mamaia, aparține unor cetățeni arabi
despre care se spune că ar fi simpatizanți Hezbollah.

Americanii nu s-au sinchisit de acest amănunt.

Reprezentanții Ministerului Apărării Naționale din
România, nici atât. Așa că patronul hotelului se află în
fericita situație de-a lucra „la capacitate”, în extrasezon. În
altă ordine de idei, bursa zvonurilor din Constanța insistă
pe ideea că americanii și-au ales cazarea prin „străduința”
unor intermediari, recompensați, apoi, cu șapte euro pen-
tru fiecare cameră ocupată.

Soldații americani jinduiesc după căciula rusească a paznicului

Am plecat la Constanța cu ideea unui reportaj de culoare. Ce fac americanii, cum se simt pe la noi, în ce chip îi privesc localnicii, cât de aproape e misiunea lor de tocmai începutul război? Ne-am învârtit vreo două zile pe lângă „zona militară”. Și am constatat că, de fapt, nu putem să facem nimic. Totul este interzis! Nu ai voie să fotografiezi, să te apropii de aeroport sau hoteluri. Să vezi un american, în carne și oase, nici atât. E „dezlegare” doar la declarații de la oficialități. Numai că nu spun nimic. În aceste condiții, nu aveam decât două variante: să ne cătărăm prin copaci, pentru o fotografie gene-

rică, „asezonată” cu două-trei bârfe, sau să forțăm puțin interdicțiile, pentru a obține imagini și informații concrete. Am ales, evident, „planul doi”. Rețeta nu e foarte complicată, „ingredientele” o să le descoperiți pe parcurs. Pentru început, se ia un personaj cât de cât inteligent. Să fie de-al casei, cunoscut în zonă, ca să nu bată la ochi. Se face un scenariu dichisit, se dau câteva telefoane. Cu etajul, cu șantajul, cu ce mai putem și noi, se introduce personajul într-unul dintre hotelurile închiriate de americani. Și nu oricum, ci în calitate de invitat al patronului. La o cină, o atenție, o mășlină. Care a durat patru ore.

Timp suficient pentru ca „spionul” nostru să aibă ce povesti: „Patronul mă aștepta în fața hotelului, pentru că nu eram trecut pe lista de acces. Am intrat fără probleme, fără control. Cred că și-au imaginat că am aprobare. În hol am dat naș în nas cu doi soldați americani. Erau îmbrăcați lejer, nici nu m-au băgat în seamă. Se amuzau buchisind dintr-un ziar românesc. Restaurantul era aproape pustiu. Un alt soldat, cu figură asiatică, se uita pe CNN. Erau imagini cu primii răniți aduși din Irak în Germania. Americanul avea pe masă doar o sticlă de apă

minerală. Berea fără alcool și apa sunt singurele băuturi permise. Am mâncat ouă umplute, mușchi de vită și prăjituri cu fructe confiate. Am povestit vrute și nevrute, fără să dau senzația că prezența soldaților de peste Ocean mă interesează în mod special. Patronul, însă, respectiv prietenul meu, a ținut să-mi spună că-i merge bine. Că i-a pus Dumnezeu mâinile în cap. Are hotelul plin, în extrasezon, ceea ce nu i s-a mai întâmplat până acum. După negocieri, a obținut un preț destul de bun: 30 de dolari pentru fiecare pat. Plata se face prin intermediul unor firme particulare din SUA. În prețul ăsta, militarii au incus micul dejun, tip bufet suedez. Sunt înnebuniți după croissante, așa că bucătarul se scoală cu noaptea în cap. La șase dimineața, produsele de patiserie aburesc pe masă.

După ce mănâncă, oaspeții sunt imbarcați în autocare închiriate de la firme locale. În hotel nu rămân decât câțiva, mereu alții, ca într-un fel de schimb. Nu-i mai vezi până la prânz, când vin și își comandă ceva de mâncare. De data asta plătesc cash, ca și în cazul serviciilor hoteliere gen spălătorie sau telefon. Au de unde, diurna lor se ridică pe la 300 de dolari. Așa că angajații hotelului, în număr de 70, se străduiesc să le afle toate poftele. Au văzut că seara târziu, după ce vin de la aeroport, murdari și ruși de oboseală, fug în oraș și vin încărcăți de cutii cu pizza. Nimic mai simplu, bucătarul s-a specializat în pizzerie: prepară șase feluri, după rețetele originale. Soldații s-au prins, le-a plăcut, numai că se uitau ciudat la farfurie. Nici o problemă, patronul a comandat cutii, la o tipografie. Paharele, de asemenea, au fost scoase din circuit. Oaspeții au o plăcere nebună să-și savureze apa direct din sticlă. Baxurile sunt la discreție, așezate chiar pe ringul unde altădată cânta o orchestră.

Lenjeria de pat se schimbă la două zile. La fel și prosoapele mici, puse special pentru curățarea bocancilor. Singura nemulțumire a gazdelor este că americanii ăștia nu prea vorbesc. După ce că de-abia îi vezi, mereu cu un rucsac în spate, chiar și când stau pe scaun, zău că n-ar intra în vorbă cu tine. Sunt drăguți, cordiali, degajați și... tăcuți. Se conversează doar cu ospătarii, strict asupra meniului. Acceptă și sugestii, cu mămăliga a fost show. N-au înțeles ce e aia, până când li s-a explicat, cu făina de porumb în față, să nu existe suspiciuni. O excepție de la regula tăcerii este și paznicul de noapte al parării. Omul are o căciulă de vulpe, tip soldatul rus, la care jinduiesc câțiva dintre americani. Negocierile se învârt în jurul sumei de 100 de dolari. Târgul încă nu s-a făcut. Poate după ce l-or pune pe Saddam cu botul pe label”

Soldații americani sunt clienți ideali. Discreți, civilizați, fără ifose și pretenții speciale. Niți nu-i simți. Nu strică nimic, nu deranjează. Pagubele înregistrate într-o lună se ridică la... două draperii desprinse, desigur, din greșeală.

Spitalul județean Constanța este o posibilă variantă pentru îngrijirea soldaților americani răniți în Irak.

O armată invizibilă

Prezența americanilor în zonă nu a schimbat mare lucru în municipiul Constanța. Există mai mulți polițiști pe străzi, mai multe filtre, instituțiile publice sunt mai atent păzite, nu te mai acostează nici o prostituată pe centură. În rest, localnicii își văd de treburile lor. N-au întâlnit picior de soldat american prin oraș, pentru că „armata asta e invizibilă”. Cumpărăturile la *Metro* sau vizitele la Spitalul județean se fac, de obicei, în haine civile.

Cu mască, fără mască

După izbucnirea războiului, comercianții care și-au ornat vitrinele cu măști de gaze au crezut că au dat lovitură. E drept, a existat un fel de psihoză, în primele zile. Dar vânzările s-au oprit la 25 de bucăți. „S-a auzit că au sunat la Primărie vreo 900 de inși, că ar vrea măști de gaze. Noi am informat că avem, costă 1.800.000 lei bucata. Și după aceea ne-au bombardat cu Garda financiară, cu nu știu câte controale, că, vezi Doamne, acum ne îmbogățim!”, ne-a povestit Ilie Marcel, consilier juridic la unul dintre cele două magazine care vând măști de gaze în Constanța.

Radu Mazăre a mâncat la popota americanilor

„Povestea cu soldații americani care au ocupat Litoralul românesc și au militarizat Constanța este o aiureală, inventată de voi, la București. Singura problemă este că au instalat niște bariere în Mamaia fără să ne consulte. Dar s-a rezolvat, am stat de vorbă. Directorul meu adjunct de la urbanism, Gheorghe Ciocoiu, fost pilot pe MIG, a stabilit cu ei unde se pun și unde nu se pun asemenea restricții. Oamenii și-au cerut scuze, civilizat, au promis că nu deranjează pregătirea sezonului estival. Mai mult, ne-am înțeles că „șicanele” instalate acum în jurul hotelurilor vor fi înlocuite, curând, de jardiniere cu flori. Ca să fie totul cât mai discret. În rest n-am ce să le reproșez. Nu ies în oraș, n-au voie nici să bea, sunt foarte atenți la relația cu oamenii locului. M-au invitat la baza lor, în aeroport, am mâncat cu ei la popotă. Am fost chiar surprins, mi-au făcut un cadou. Și eu am mers cu

măinile goale! Chiar trebuie să vă spun ce anume? Un whisky de-al lor, o brichetă, trabucuri. Desigur, i-am invitat să-mi întoarcă vizita. Le pregătesc și eu câteva sticle de vin vechi și niște albume cu imagini din Constanța.”

Întrebat ce părere are despre faptul că premierul Năstase a criticat autoritățile locale din Constanța, pentru „exces de zel”, primarul Radu Mazăre s-a enervat: „Năstase n-are treabă cu mine, să-și ceară sefălcă. Eu sunt primar ales!”

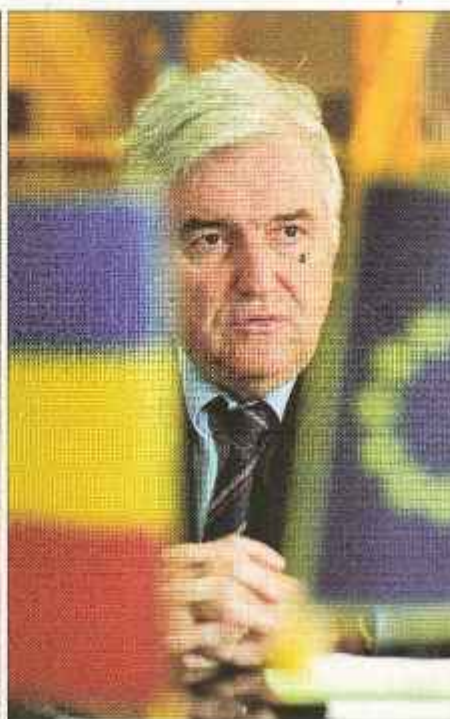
„Să tot ai turiști din ăștia”

Prefectul Gheorghe Martin crede că prezența americanilor în zonă este o „garanție pentru liniștea în județ”. Cine să se încumete la atentate cu o așa armată în coastă? Tocmai de aceea, nici nu s-au luat cine știe ce măsuri de securitate, după începerea războiului. A fost reinstruită paza, s-au făcut niște inspecții în port, a fost verificată siguranța la frontiera maritimă și flu-

vială: „Se agită doar cetățenii care vor să se vadă la televizor sau prin ziare, cu măștile de gaze. În rest nu sunt probleme. Și-apoi, nu-i de neglijat că este pentru prima dată când niște hoteluri de pe litoral sunt populate în extrasezon. Asta e mai mult decât bine pentru agenții economici. Să dea Dumnezeu să tot avem turiști din ăștia. Nu contează ce haină poartă, important e că plătesc.”

„Am verificat irakienii din oraș”

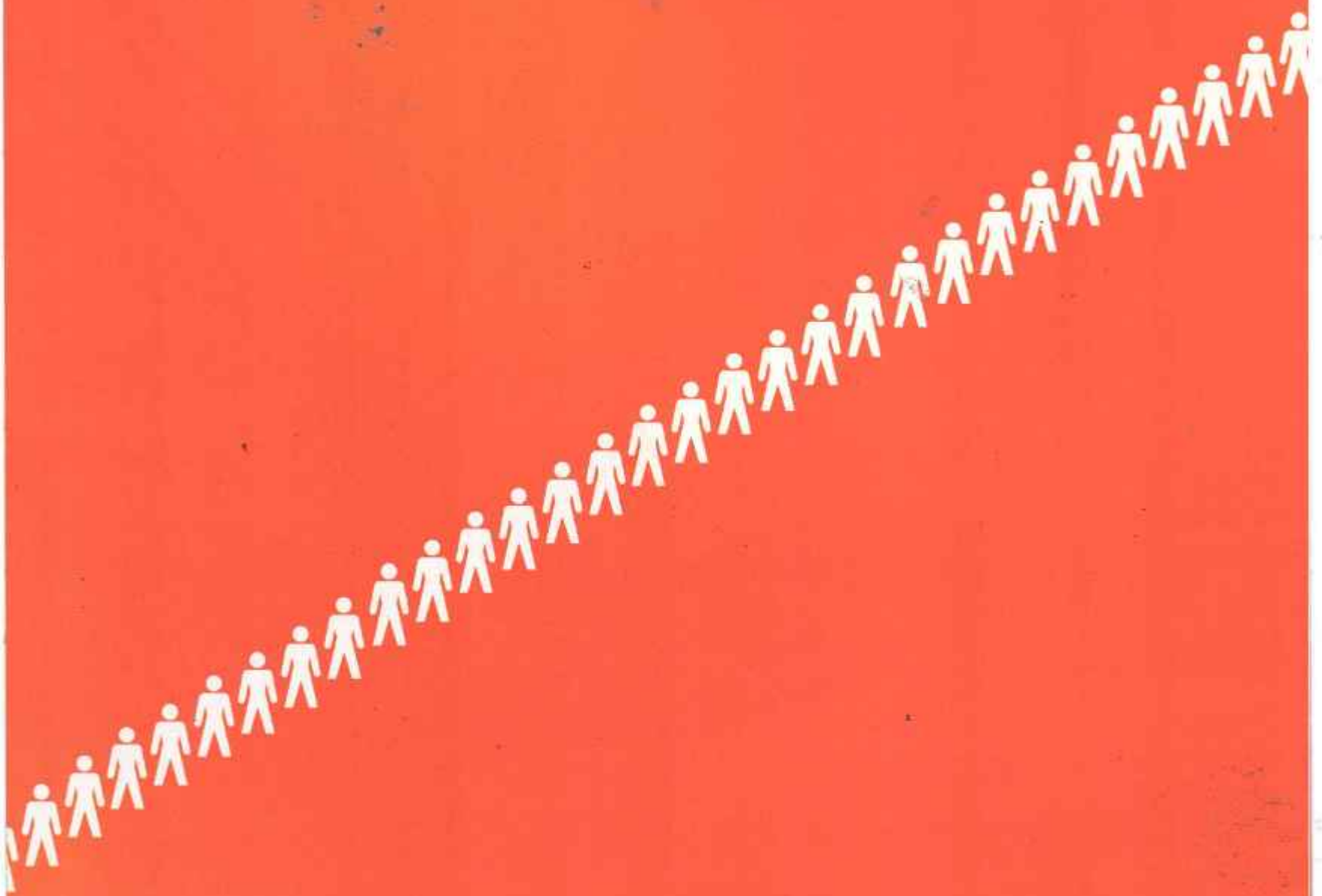
„Ne-a deranjat ce s-a scris în ziare în legătură cu prostituatele. Că o să fie răul lor la Constanța, dacă au venit americanii. Așa că le-am adunat pe toate, una nu mai vezi pe străzi. Am verificat și irakienii din oraș, sunt doar zece, toți studenți. Nu ridică nici un fel de probleme. În rest activitatea noastră este normală, oarecum sporită în zonele aglomerate și în preajma hotelurilor”, susține gen. Traian Jipa, șeful Inspectoratului Județean de Poliție Constanța.

te regasesti in noi

Folosim cea mai moderna tehnologie
Toti specialistii nostri sunt romani
Viitorul reprezinta pentru noi o provocare.
Vom reusi impreuna

Suntem INTRAROM

INTRAROM

Oficialii români și americani susțin că pe Aeroportul Kogălniceanu nu a aterizat nici un avion de luptă.

14 avioane pe zi

Aeroportul Mihail Kogălniceanu este inconjurat de soldați, polițiști și plăcuțe cu interdicții: zonă militară, accesul interzis. Despre fotografii nici vorbă. Am oprit chiar lângă mașina Poliției și am intrat direct în subiect: *Știți, avem și noi o revistă de scos, șefi ai dracului, familii grele. Uite cum facem, matale stai cu spatele, noi întoarcem la benzinărie, trecem civilizat, două-trei cadre din mașină și toată lumea e fericită.* Polițistul a înțepenit, ochii i s-au făcut cât cepele. Starea lui de șoc ne convenea. Am demarat în trombă, fără să

așteptăm răspuns. Am întors la benzinărie și am pornit-o de-a lungul aeroportului, cu vreo 20 km/h. Tac, tac, prin geamul mașinii, până am blocat circulația. Mașinile din spate ne claxonau, polițiștii au intrat în alertă. Din senin, paralel cu noi a apărut un microbuz cu soldați americani. Fotoreporterul mi-a aruncat aparatul în brațe și a ridicat mâinile sus. Americanii ne-au făcut semne „prietenoase”, de interzis și de luați-vă tălpășița. S-au uitat foarte lung și la mașina Poliției, așa că am fost trași urgent pe dreapta. După câteva minute de negocieri, am fost sfătuiți să nu mai călcăm în zonă. Sigur că da, atâta instinct de supraviețuire mai avem și noi. În nici un caz nu mai venim pe „schimbul” ăsta. La tura cealaltă am aflat că, de la începerea războiului, pe pistă sunt văzute, zilnic, cam 14 avioane de tip C130 Hercules și C17.

Pe lumină, aeroportul pare aproape pustiu. Rar dacă vezi doi militari americani alergând sau un mecanic trebăluind pe lângă motoare. Noaptea, însă, atmosfera este mai încărcată. Apar zeci de autovehicule speciale inscripționate *U.S. Air Force*, patrurile fixe și mobile sunt în post, aeronavele decolează și aterizează la intervale de 10-15 minute. Se presupune că transporturile se fac înspre și dinspre Germania. În timpul debarcării trupelor sau echipamentelor americane, militarii români intră în alertă și supraveghează tot ce mișcă în zonă. Nici vorbă să o iei pe arătură, ca să vezi ceva din lateralele aeroportului.

Transportul militarilor spre spațiile de cazare se face mai mult decât discret. Urcă în autocare câte unul, câte doi, fără să dea senzația de „mulțime”. Nu te poți apropia de „coloana oficială”, în nici un punct al traseului.

„Știți cum sunt ăștia, vin și apoi uită să mai plece.“

Locuitorii din Mihail Kogălniceanu nu sunt foarte impresionați de staționarea trupelor americane în zonă. S-au obișnuit cu haina militară, din 1954 se tot poartă pe aici. Rar o familie care să nu aibă legătură cu meseria în cauză. De data asta, însă, nu le-au prea ieșit socotelile. Au făcut și ei niște calcule de „rentabilitate”. Vin americanii, ies prin cârciumi, cumpără una-alta, au nevoie de muncitori calificați... Și banii curg gârlă. Dar numai în vise. În realitate, soldații ăștia „nu consumă nimic”. Poate deocamdată, până se acomodează, își zic localnicii. Așa că nu au renunțat la idee. Trebăluiesc toată ziua, chiar dacă e duminică. Viorel Pârlog, fost maior, proaspăt pensionat la 39 de ani, pune și el de-un butic. Drept în fața bisericii ortodoxe, „că e vad bun”. L-a convocat și pe Mircea, un vechi prieten „de arme”. Taie geamuri, vopsesc, fac măsurători pentru rafturi. De ce atâta grabă, e simplu: „Americanii au investit o groază de bani în tot soiul de instalații, pe aeroport. Păi, asta nu înseamnă că se pregătesc de drum. Știți cum sunt ăștia, vin și cam uită să mai plece. Așa că o să treacă și pe la noi, măcar să-și ia câte un pachet de țigări”, se încurajează proaspetții investitori. Oricum, păreriile localnicilor sunt împărțite. Unii cred că e bine că „ne-am dat cu americanii”, alții se tem că vom trage ponoasele: „Nu ne ajută cu nimic, doar cu zgomot de avioane. Da' sigur nu-i de bine, n-au venit să planteze flori, sunt cu războiul după ei. Și hop și noi, că așa-i românul! De ce să se conducă sin-

gur, când îl pot conduce alții?”. „Nu ne bagă ăștia pe noi în seamă, parcă nici n-am exista. Au intrat în oraș ca în brânză, și-au făcut traseul după cum au vrut ei. Pietruiesc un drum pentru că le trebuie lor, în nici un caz fiindcă s-ar gândi la noi. Dacă vor să facă ceva serios, să ne bage gazele.”

Primarul localității, Traian Dinu, trebuie să răspundă la întrebările alegătorilor lui. Care de care mai ciudate. Zvonuri legate de faptul că americanii împart câte 200 de dolari de persoană, că pentru cei din zona aeroportului se dă mai mult, că se fac angajări, că e nevoie de lapte, brânză și carne pentru „armată”. E clar, imaginația oamenilor a luat-o razna. Așa că primarul a pus piciorul în prag: „S-au făcut niște drumuri fără aprobare, mașinile de trafic greu treceau chiar prin centru. M-au sunat cetățeni speriați, că li se zgâlțâie casele. Și-atunci am zis: americani-americieni, da' avem și noi niște reguli. Așa că le-am blocat drumul pe str. Primăverii. După aceea au venit niște reprezentanți de la U. S. Army, ne-am înțeles că tot ce e mașină cu gabarit depășit circula pe așa-zisa șosea de centură. S-au conformat, au și pietruit o porțiune de drum, în aprilie au promis că o asfaltează. Am făcut un fel de predare-primire, cum le-am dat șoseaua așa să o vadă înapoi. Dacă strică oarece, plătesc. În rest, nu prea avem treabă cu ei. Contractul de salubritate și igienizare semnat cu unitatea militară se derulează normal. Într-o lună, am prestat servicii în valoare de 250 milioane lei. Au mai

închiriat de la niște firme din zonă vreo 30 de autocare și 20 de microbuze. N-au împușcat nici un maidanez, după cum s-a vorbit. Doi soldați, însă, au avut ghinionul să fie mușcați de câini. S-a făcut tam-tam și pentru că am interzis băutura în localitate, după orele 21. Mi se pare

absolut normal, doar n-o să ne facem de râs în prezența americanilor. Am 14.600 de locuitori, adică o pădure cu uscăturile ei. Noaptea, după ce se afumau, începea golăneala prin parci și prin baruri. Am avut și scandal, bătăi între tabere, cârciumi sparte. Păi, ce, suntem în junglă?”

Gropi umplute cu dolari

Chiar dacă arată ca după bombardament, și localitatea Nicolae Bălcescu a fost vizitată de reprezentanții americanilor. Nu s-au arătat surprinși de clădirile dărăpănate, blocurile fără geamuri sau crăterele din asfalt. I-a interesat, în mod special, o porțiune de drum de vreo 700 de metri, care face legătura între gară, o unitate militară dezafectată, folosită acum ca depozit de muniție, și baza Mihail Kogălniceanu. Au pietruit porțiunea cu pricina, au băgat în gropi peste 30.000 de dolari. În școala din localitate, o clădire vai de mama ei, s-a ținut chiar o conferință de presă. Copiii au fost numai ochi și urechi: „Ne-a plăcut de ei, sunt drăguți, dar nu ne-au dat nici o bomboană. Și nici n-am înțeles ce-au spus, că vorbeau americaneste.”

De ce se tund americanii atât de des?

Ca să intri într-un hotel ocupat de americani, trebuie să faci un fel de slalom printre câțiva cilindri de beton (șicane). Ei pot fi umpluți cu saci de nisip și se folosesc ca „anti-asalt” în cazuri de... Doamne ferește. Următorul obstacol este santinela de la intrarea în hotel, care îți permite să intri doar dacă ești trecut pe lista de

„liber acces”. La cererea militarilor americani, pe lista cu pricina figurează și un frizer. Patronul unuia dintre hoteluri, mai șmecher, a încercat cu o frizeriță. Subțirică, brunetă, cu picioarele până-n gât. De atunci, soldații de peste Ocean se tund cam des.

Suntem în război, nu la joacă

La prima vedere, Mamaia pare pustie. Lucru normal, în extrasezon. Dacă intri printre hoteluri, însă, peisajul se „militarizează” automat: cilindri de beton anti-asalt, bariere cu interdicțiile de rigoare, santinele cu cartuş pe țevă, cască de protecție și vestă antiglonț. Opt dintre hoteluri sunt ocupate de americani. La Rex stau ofițerii, la Dorna – femeile. Perla, Central, Savoy, Palm Beach, Majestic și Caraiman găzduiesc grosul trupelor americane dislocate la Constanța. Și aici soldații de peste Ocean sunt invizibili. Nu-i vezi pe alei, prin restaurante, pe plajă nici atât. Poți să te uiți prin geamurile camerelor cu orice binoclu vrei, zi și noapte. Nu zărești nimic, draperiile sunt trase. În schimb, suntem invitați la Hotelul Iaki. Americanii au deschis aici un centru de presă. Vii, întrebi, vizionezi câțiva superiori în civil. Cu răspunsurile e mai greu. Sau, mă rog, depinde de întrebare. Dacă este ceva drăguț, gen cum se simt în România, urmează o înșiruire de superlative. Dacă vine vorba despre misiunea lor... nu mai urmează aproape nimic. Doar secretul militar. Ceea ce este corect. Suntem în război, nu la joacă. Am întrebat și noi, nu am dat cu parul. Dar asta nu înseamnă că nu înțelegem contextul. Nu suntem chiar idioți, după cum sugerează autoritățile constănțene. Încercăm doar să fim ziarști.

„Toate avioanele sunt de transport”

Căpitan comandor Tiberiu Frățilă, ofițer de relații publice al Ministerului Apărării Naționale, ne asigură că nu există motive de îngrijorare pentru populația României, cei puțin în legătură cu prezența americanilor la Constanța: „Nu este vorba de nici o cucerire a Litoralului, de nici o bază permanentă. Nici de mutarea unei baze din Germania. Baza aeriană 57 Mihail Kogălniceanu este doar un nod de pod aerian între forțele americane dislocate în Europa și Comandamentul Central din Orientul Mijlociu. Pe aeroport nu a aterizat nici un avion de luptă, toate aeronavele sunt de transport. Aeroportul civil își desfășoară activitatea normală, au fost câteva curse charter. Sigur, nu există curse regulate, s-au suspendat în context. Numărul de militari americani și tipurile de tehnică utilizată nu sunt destinate publicității.”

Pagini realizate cu sprijinul
colegilor noștri de la cotidianul
Telegraf - Constanța

Centrul de presă
american de la
Hotelul Iaki

După cât de gospodărește s-au așezat în hoteluri și în *Baza Kogălniceanu*, „turisții” americani par hotărâți să prindă și sezonul estival.

Eforie Nord, Hotel *Brittania*, dimineața. Un autocar în care dorm doi soldați americani se întoarce de la bază și trece de bariera cu semnul „interzis”. Privim de la distanță, n-avem voie să ne apropiem. De fotografii nici vorbă, sunt indicatoare cu interdicții peste tot. O mică diversiune, totuși, n-ar strica. Băgăm viteză și nu oprim decât în fața santinelei. Că vrem o aprobare pentru o imagine cu soldatul român. Păzindu-l pe american. Că așa am auzit noi, că asta se poate. Bietul băiat s-a speriat, ne-a fost milă de el. Vănat de frig, a alergat să-și informeze superiorii. Timp în care ne-am făcut și noi treaba. După aceea am stat de povești. „Ne pare rău, nu putem da nici o aprobare”, a venit și răspunsul oficial, după vreo jumătate de oră. Asta e, mulțumim oricum.

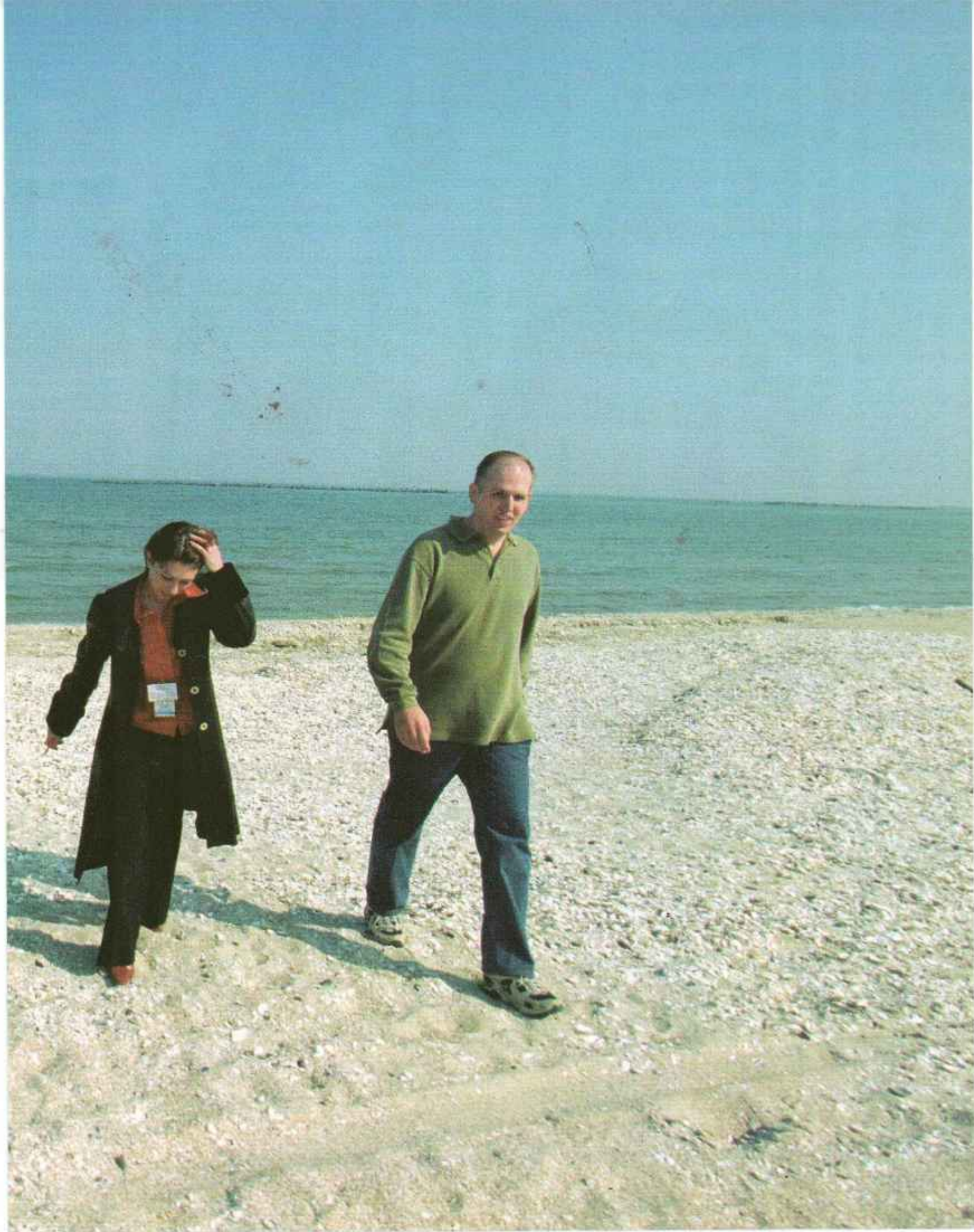
Interviu la malul mării

Un reportaj despre soldați americani dislocați la Constanța. Irită și vorbăreț, un asfel de militan, cău că n-avea nici o noimă. De data asta nu s-a mai povestit cum, dar am obținut un interviu în condiții de siguranță. Ne-am respectat promisiunea că întrebările nu vor intra în zona interzisă. Drept zicând, oficialii americani ne-au permis ceea ce puteam înregistra.

Am să vă ducem interviu la malul mării. Dacă puteți fotografi. Altfel, militarii nu au voie să se abată de la treaba lor. Colonel Brenda McEllen a fost încredințată de comandă interviu. I-am spus că mă duc să văd cum se simțeau soldații la litoral. De fapt, am fost încredințată să văd ce stă de treabă. Nu a mers decât în continuarea.

Reporterul (stânga) și-a plimbat „subiectele” pe malul mării. Brenda a fost fericită să vadă și altceva decât o cameră de hotel și o bază militară. Domnișoara de la Centrul de presă american, româncă de felul ei, s-a uitat mai mult la pantofi. Erau noi, n-ar fi vrut să-i murdărească. În fine, 1-st. Lt. Watt, atent ca nu cumva femeile să bârfească între ele despre armata americană. Din motive obiective, fotoreporterul nu a intrat în cadru.

„Dacă aș vrea să merg undeva, aș alege România.”

interviul cu Daniela MacMurray, voluntară în Armata Românească

♥ De când ești în Armată și de ce ai ales cariera asta?

– La 24 de ani eram în uniformă. Familia mea m-a învățat că nu este lucru mai frumos decât să fii în serviciul țării.

– Povesteste-ne despre familia ta.

– Locuiesc în Dakota de Nord, sunt căsătorită, soțul meu a fost și el militar, dar acum e pensionat. Nu avem copii. Mai am o soră și doi frați. Părinții mei locuiesc la o fermă, cresc animale, cultivă grâu, floarea-soarelui, soia. În mediul acesta mi-am petrecut copilăria. De aceea cred că mă simt bine în România, am văzut mult pământ, ca la ferma noastră, și mi-a adus aminte de acasă.

– Ce știi despre România, înainte să vii aici?

– Că aveți gimnaste foarte bune. Am auzit și de Ceaușescu și... cam atât. În '90, când am vizitat Ucraina, am vrut să vin și în țara voastră. Dar nu am primit viză pentru Moldova, așa că am schimbat traseul.

– Ai prieteni care luptă în Irak? Urmărești evenimentele de acolo?

– Da, am niște prieteni. Sigur că urmăresc evoluția conflictului, butonez telecomandă televizorului, de pe un canal pe altul. Am văzut și imagini transmise de televiziunea voastră, dar nu înțeleg comentariul.

– Ai avut de-a face cu români? Ce părere ai despre ei?

– A, sunt oameni minunați! Prietenosi, vor să ajute, mă fac să mă simt ca acasă. Am observat că oamenii de aici sunt și foarte rapizi când au ceva de făcut, aspect pe care nu-l prea întâlnești în State.

– Cum te împaci cu bucătăria românească?

– Aveți mâncăruri foarte bune, nu le știu numele, dar am gustat cu plăcere. Stai așa, cred că este vorba de niște chiftele, și aia, cum se cheamă, mamaliga a fost bună. Am mâncat-o cu niște carne, amestecată cu brânză, cam așa ceva.

– Ți-e dor de soțul tău?

– Da, îmi lipsește, însă vorbim la telefon destul de des. Este foarte greu să fii departe de casă, dar dacă ar fi să vreau să fiu undeva, aș alege chiar România. Cred că este o țară minunată, îmi pare rău că acum nu pot s-o vizitez. Promit să mă întorc, cu prietenii mei, ca turist.

foto: Liliana Petrus

foto: Paul Agarici

În aprilie

4 ai

FLACĂRA CADOU DE PAȘTI

Cu ocazia
Sfintelor
Sărbători
de Paști,
fiecare cititor
al revistei
are ocazia
de a oferi
un **cadou**
inedit:

FLACĂRA
5/2003

Completează talonul de mai jos (integral, cu
majuscule) cu datele tale și ale persoanei căreia
vrei să-i trimiți **FLACĂRA** cadou de Paști și
trimite-l pe adresa redacției până cel mai târziu
pe 30 aprilie, data poștei. Redacția **FLACĂRA** va
trimite cadoul tău gratuit.

FLACĂRA 5 CADOU

PUBLICAȚIILE **FLACĂRA**

FLACĂRA **CADOU DE PAȘTI** FLACĂRA **CADOU DE PAȘTI**

PUBLICAȚIILE **FLACĂRA**

Ați primit Flacăra **CADOU DE PAȘTI**

Nume

Prenume

Adresa: oraș str.

nr. bloc scara et. ap.

sector/județ

ocupația.....

Cine oferă cadoul:

Nume

Prenume

Adresa: oraș str.

nr. bloc scara ap.

sector/județ

ocupația.....

Codul Deontologic al Ziaristului

Adoptat de Clubul Român de Presă

Preambul. Clubul Român de Presă, reprezentând peste 40 de case editoriale care cuprind cele mai importante instituții mass-media naționale (presă scrisă, televiziuni, radiouri și agenții de presă), propune introducerea unui Cod etic al ziaristilor și instituirea unui Consiliu de Onoare care să urmărească respectarea normelor deontologice. Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului de Onoare face obiectul unui document separat. Potrivit Constituției României, libertatea de exprimare a opiniilor, în scris, prin imagini sau prin alte mijloace de comunicare în masă este garantată. Cenzura de orice fel este interzisă (art. 30). Dreptul presei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngăduit. Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor (art. 31). Ziarist profesionist este persoana care are drept ocupație principală și retribuită presa, posesoare a unei cărți de presă recunoscută de una dintre organizațiile profesionale, respectiv orice reporter, redactor, fotoreporter, grafician de presă, secretar de redacție, șef de secție sau departament, redactor șef sau adjunct, director de publicație, radio sau televiziune, cu o vechime minimă în presă de un an (perioadă ce reprezintă stagiul în această activitate). În virtutea libertății de expresie, ziaristul are dreptul de a critica, argumentat, atât Puterea, cât și Opoziția, considerând drept unic criteriu de judecare a faptelor raportarea lor la legile țării și la principiile morale.

Articolul 1. Ziaristul are datoria primordială de a relata adevărul, indiferent de consecințele ce le-ar putea avea asupra sa, obligație ce decurge din dreptul constituțional al publicului de a fi corect informat.

Articolul 2. Ziaristul poate da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este

sigur, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puțin două surse credibile.

Articolul 3. Ziaristul nu are dreptul să prezinte opiniile sale drept fapte. Știrea de presă trebuie să fie exactă, obiectivă și să nu conțină păreri personale.

Articolul 4. Ziaristul este obligat să respecte viața privată a cetățenilor și nu se va folosi de metode interzise de lege pentru a obține informații sau imagini despre acestea. Atunci când comportamentul privat al unor personalități publice poate avea urmări asupra societății, principiul neintruziunii în viața privată ar putea fi eludat. Este preferabil ca minorii, bolnavii și victimele unor infracțiuni să beneficieze de păstrarea confidențialității identității. Se va menționa rasa, naționalitatea, apartenența la o anumită minoritate (religioasă, lingvistică, sexuală) numai în cazurile în care informația publicată se referă la un fapt strict legat de respectiva problemă.

Articolul 5. Ziaristul va da publicității punctele de vedere ale tuturor părților implicate în cazul unor păreri divergente. Nu se vor aduce acuzații fără să se ofere posibilitatea celui învinuit să-și exprime punctul de vedere. Se va avea în vedere respectarea principiului prezumției de nevinovăție, astfel încât nici un individ nu va fi catalogat drept infractor până când o instanță juridică nu se va pronunța. Se va evita publicarea comentariilor și luărilor de poziție asupra unor cauze aflate pe rol în justiție. Această nu exclude relatările obiective asupra faptelor în evoluția lor. Ziaristul nu se substituie instituțiilor și puterilor publice.

Articolul 6. Ziaristul va păstra secretul profesional privind sursele informațiilor obținute confidențial. Este la latitudinea propriei sale conștiințe să respecte confidențialitatea surselor, chiar și în fața justiției. Confi-

dentialitatea surselor de informații este garantată de reglementările internaționale la care România este parte.

Articolul 7. Ziaristul are responsabilitatea civică de a milita pentru instaurarea justiției și dreptății sociale. În cazurile în care are știință de abuzuri sau de încălcări ale legilor, potrivit clauzei de conștiință, ziaristul are dreptul de a refuza orice ingerință care să-i influențeze decizia.

Articolul 8. În exercitarea profesiei și în relațiile pe care le întreține cu autoritățile publice sau cu diverse societăți comerciale, ziaristului îi sunt interzise orice înțelegeri care ar putea afecta imparțialitatea sau independența sa.

Articolul 9. Ziaristul care distorsionează intenționat informația sau face acuzații nefondate săvârșește abateri profesionale de maximă gravitate.

Articolul 10. Ziaristul și redacția au datoria de a face corecțiile necesare în cazul în care, din vina lor, vor fi date publicității informații inexacte. În asemenea cazuri, instituția respectivă de presă are obligația de a publica/difuză, în termen de cinci zile de la primire, pentru publicațiile cotidiene, agențiile de știri, posturile de televiziune și radio, și în proxima apariție, pentru publicațiile periodice, dreptul la replică al reclamantului, ca formă esențială de reparare a prejudiciului adus acestuia. În cazul în care o publicație refuză publicarea dreptului la replică, partea vătămată se poate adresa Consiliului de Onoare al CRP. În baza acestei sesizări, Consiliul de Onoare se va adresa publicației, cotidianului, agenției de știri, postului de radio și televiziune în cauză și va cere imperativ respectarea Codului deontologic, în cazul în care replica este întemeiată. Ignorarea acestui demers va atrage după sine o delimitare publică a CRP de poziția publicației respective.

FLACARA

FLACARA

CADOU DE PAȘTI

Primele **clonițe?**

Brigitte Boisselier, președintele asociației *Clonaid*, a prezentat public, într-o conferință de presă din Sao Paulo, pe cel de-al treilea bebeluș din cei cinci care s-ar fi născut deja prin clonare. Nou-născutul, de origine japoneză, a putut fi văzut în fotografii, dar nu s-a prezentat nici o dovadă certă că este vorba de o clonă umană. Boisselier face parte din secta *Raeliților*, un grup religios care susține că rasa umană a fost clonată, cu 25.000 de ani în urmă, de către extraterestri aflați în vizită pe Pământ.

Secta e condusă de Claude Vorilhon „Rael”, care a participat și el la „turneul” brazilian de promovare a clonării. Dumnezeu să ne ajute! ■

Nervozitate

În vreme ce pe Pământ e agitație mare, nici Soarele nu stă liniștit, dovadă cele două uriașe proeminente surprinse de *Observatorul Solar și Heliosferic*.

Emanând lumină ultravioletă, aproape egale în dimensiune, dar diferite în structură, formate din plasmă și provocate de câmpurile magnetice, proeminențele au aruncat în spațiu materie echivalentă cu 20 de Pământuri. ■

Nebunia cu **pneumonia**

Pe străzile din Honk Kong (și nu numai acolo), oamenii au ajuns să poarte măști medicale, de teamă să nu contracteze pneumonia asiatică atipică, ultima amenințare biologică a planetei. Cazuri ale acestei maladii letale s-au înregistrat în mai multe țări și mii de persoane au fost puse în carantină. Boala, științific denumită *Sindrom Respirator Sever Acut*, este cunoscută deja și sub numele de „teroarea albă”, sintagmă „împrumutată” de la recente amenințări cu antrax. Oare ce urmează? ■

CRP – CTP

În luna martie a.c. a avut loc Adunarea Generală a Asociației *Clubul Român de Presă (CRP)*, care reprezintă peste 20 de case editoriale – cele mai importante instituții mass-media naționale (presă scrisă, televiziunii, radiouri și agenții de presă). În cadrul

acestei adunări, Cristian Tudor Popescu (*Adevărul*) a fost ales președintele CRP. Cu aceeași ocazie, în Consiliul de Onoare al Clubului au fost primiți noi membri, printre care și George Arion, reprezentantul *Publicațiilor Flacăra*. El face parte și din Comitetul executiv al CRP. Totodată, adunarea a adoptat *Codul deontologic al ziaristului*. ■

Cât este **telefonul?**

Wristomo este ultimul răcnet în materie de *Personal Handyphone System (PHS)*, scos la vedere de către NTT *DoCoMo*. Rezistent la apă și putând fi acționat de pe fiecare dintre cele două fețe, *Wristomo* arată ca un ceas de mână și este primul produs de acest gen care va fi lansat prin Internet pe piața japoneză. ■

Fără **arme!**

În toul războiului din Irak, Poliția din Dearbon, Michigan, a dat la topit peste 5.000 de arme. Acestea, de diferite calibre, fuseseră „recoltate” de la diverși infractori, începând cu mijlocul anilor '70 și au fost aruncate în cuptoarele de la *Rouge Steel*. ■

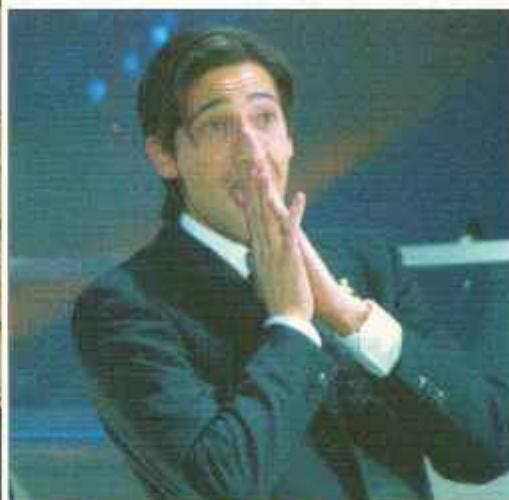
Războiul în **pictură**...

... în **film**...

Pictorul german Bernd Stöcken și-a prezentat public lucrarea *The Balancing Act*, o „parafrază” a picturii *The School Master in Anxiety* (Carl Spitzweg, 1841), în care președintele George W. Bush traversează un pod instabil, urmat de un Tony Blair rănit și orb, în vreme ce Saddam Hussein se reflectă în apă ca o fantomă, iar în planul al doilea se poate vedea Bagdadul arzând. Stöcken va scoate tabloul la licitație, banii urmând să fie donați pentru reconstrucția Irakului. ■

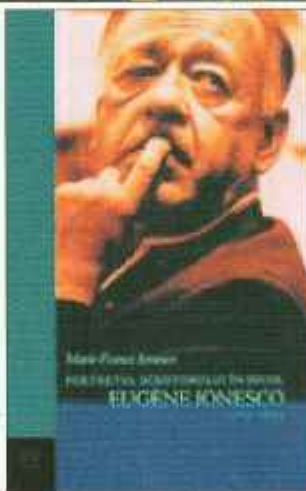
Cea de-a 75-a ceremonie de acordare a Premiilor Oscar a fost marcată de discursuri antirăzboinice. Adrien Brody, care a primit pre-

miu pentru cel mai bun actor principal masculin în urma prestației din *Pianistul* (regizat de Roman Polanski, absent de la ceremonie), a ținut să spună că, interpretând rolul unui polonez-evreu, hăituit de naști, a înțeles mai bine ororile oricărui război. ■

Secolul **Ionescu**

Marie-France Ionesco a revenit în România pentru a lansa o carte document despre tatăl său: *Portretul artistului în secol*, Eugène Ionesco. „La origine trebuia să fie un interviu... S-a transformat într-un portret al scriitorului în secol, cu angajamentele și opțiunile sale, cu prietenii și mai ales cu scrierile sale, față în față cu sine însuși și cu propriile interogații”, mărturisește fiica celebrului dramaturg. Cartea, publicată de Editura Humanitas, a putut fi citită fragmentar în revista 22. ■

...și în **teatru**

Actorii Teatrului din Barcelona au luat parte la un protest împotriva războiului din Golf, formând un lanț uman care sugerează „principiul domnului”, respectiv moartea unui grup de irakieni după explozia unei rachete. ■

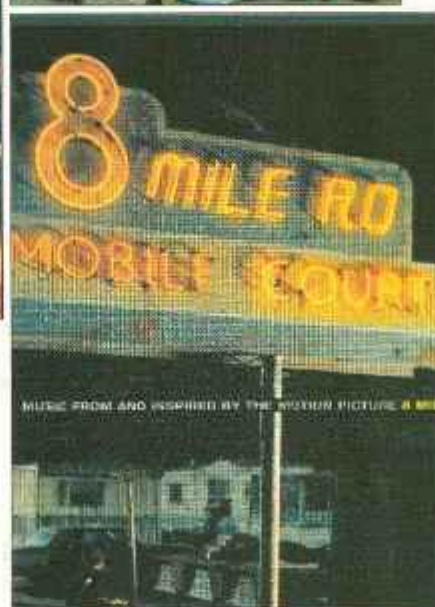

Delta **RFI**

Cine se ocupă de muzica electronică este bine să se intereseze de *Radio France International*, să asculte *Radio DELTA RFI* și să viziteze site-ul www.deltarfi.ro.

Aici sunt promovate *Premiile RFI electro 2003*, un festival internațional care selectează participanți din toate țările Europei Centrale și de Est specialiști în acest gen de muzică. În România înscrierile pentru acest concurs au avut loc până în 7 aprilie, finaliștii etapei naționale vor fi anunțați pe 14 aprilie și se vor întâlni în concert pe 18 aprilie în Clubul Space. Va apărea și un CD cu cele mai bune înregistrări ale lor care va fi recomandat juriului internațional al concursului. Și recomandarea a fost de bun augur până acum, în ultimii trei ani, printre cei zece finaliști care merg la Paris pentru un concert s-au aflat, mereu și trupe românești: *ELECTRIC BROTHER*, *THE GROOVEHOLICS*, *D-LAID*, *FUTURE GROOVE*. Plus trupa *NSK* care a și câștigat marele premiu în anul 2000, ceea ce le-a adus o importantă promovare internațională. ■

8 M **soundtrack**

Așteptați de mult? Ei, bine, iată că, în sfârșit, puteți găsi pe piața muzicală românească un soundtrack de zile mari! Artiști ca *Eminem*, *50 cent*, *Jay Z*, *D12* și mulți alți hip-hop-eri de seamă au contribuit la realizarea unui album senzațional – *8 mile* – coloana sonoră a unui film care nu trebuie ratat. *Lose Yourself* în atmosfera incendiară din

albumul disponibil pe compact disc și casetă audio prin *Zone Records*! ■

EXIMBANK
ROMANIA

EXIMBANK S.A.

sprijină crearea de noi locuri de muncă prin susținerea exporturilor

Eximbank S.A. a utilizat în 2002 integral fondurile statului destinate susținerii exporturilor adică 1.000 de miliarde de lei puse la dispoziție prin Legea Bugetului de Stat pe 2002. La sfârșitul anului 2002 profitul net al băncii, conform standardelor românești de contabilitate, a fost de 202,75 miliarde de lei. Acest profit a fost înregistrat în condițiile în care **Eximbank S.A.** a practicat o politică de scădere dramatică a dobânzilor, politică ce continuă și în 2003.

Printr-o gamă diversă de produse și printr-un portofoliu competitiv de instrumente financiare specifice activităților sale de finanțare, garantare și asigurare, **Eximbank S.A.** a susținut în 2002 circa 14,5% din volumul total al exporturilor României. Astfel, în cursul anului 2002 atât prin facilități oferite clienților săi în numele și contul statului cât și prin produsele și serviciile oferite în nume și cont propriu, **Eximbank S.A.** a susținut exporturi în valoare de aproximativ 2,02 miliarde USD, față de 1,9 miliarde USD în 2001.

Prin garanțiile de export în contul statului aflate în derulare la 31 decembrie 2002, **Eximbank S.A.** susținea un volum de contracte de export de aproximativ 345,41 milioane USD, față de un volum de export de 160,18 milioane USD în 2001.

De asemenea, în 2002 au fost sprijinite prin **polițe de asigurare pe termen scurt** emise de către **Eximbank S.A.** exporturi în valoare de 2,16 milioane USD, față de 0,34 milioane USD în 2001. La acestea se adaugă exporturile sprijinite în contul statului prin **polițe de asigurare pe termen mediu și lung**, care au fost în valoare de 20,75 milioane USD, față de 12,26 milioane USD în 2001. Trebuie menționat faptul că în 2002 nu a existat nici o cerere de acordare de despăgubire, neînregistrându-se nici o daună.

O altă modalitate de susținere a exportatorilor a fost prin bonificația de dobândă. În 2002 **Eximbank S.A.** a acordat bonificații de dobândă în sumă de 576 miliarde de lei. Sumele alocate de la bugetul de stat pe 2002 cu această destinație au

fost utilizate în totalitate. Atât pentru categoriile de exporturi complexe cât și pentru alte categorii de exporturi, **Eximbank S.A.** a susținut în 2002 prin facilitatea bonificației de dobândă, oferită exportatorilor în numele și contul statului, din surse bugetare cu această destinație un volum de export de aproximativ 1,33 miliarde USD.

Față de situația înregistrată în anul 2001, se observă o creștere a ponderii sprijinului acordat exportatorilor, atât prin emiterea de garanții de export în numele și contul statului, cât și prin polițele de asigurare în nume și cont stat pe termen scurt, mediu și lung.

Prin activitatea pe care o desfășoară, **Eximbank S.A.** a susținut activ un număr esențial de proiecte de dezvoltare de importanță națională, obiective stabilite prin Programul de Guvernare pentru perioada 2001-2004. Astfel, au fost analizate și supuse aprobării Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior proiecte în valoare de 543,76 milioane echivalent USD pentru importuri de tehnologie necesare realizării de obiective de investiții și garanții de stat în valoare de 550 milioane echivalent USD pentru finanțarea importurilor de materii prime și resurse energetice.

Proporția între cele două laturi de activitate ale **Eximbank S.A.** – în nume și cont propriu și în nume și cont stat – reflectă faptul că instituția a început să-și îndeplinească obiectivul prioritar, de a susține în mod special exporturile românești pe piețe cu risc ridicat și pe termene cât mai lungi, la costuri care să confere exportatorilor condiții de piață relativ egale cu cele din alte țări.

Eximbank S.A. a pus în practică în 2002 deviza conform căreia susținerea exporturilor duce la dezvoltare economică și, implicit, la crearea de noi locuri de muncă, deviză pe care o va aplica și în 2003.

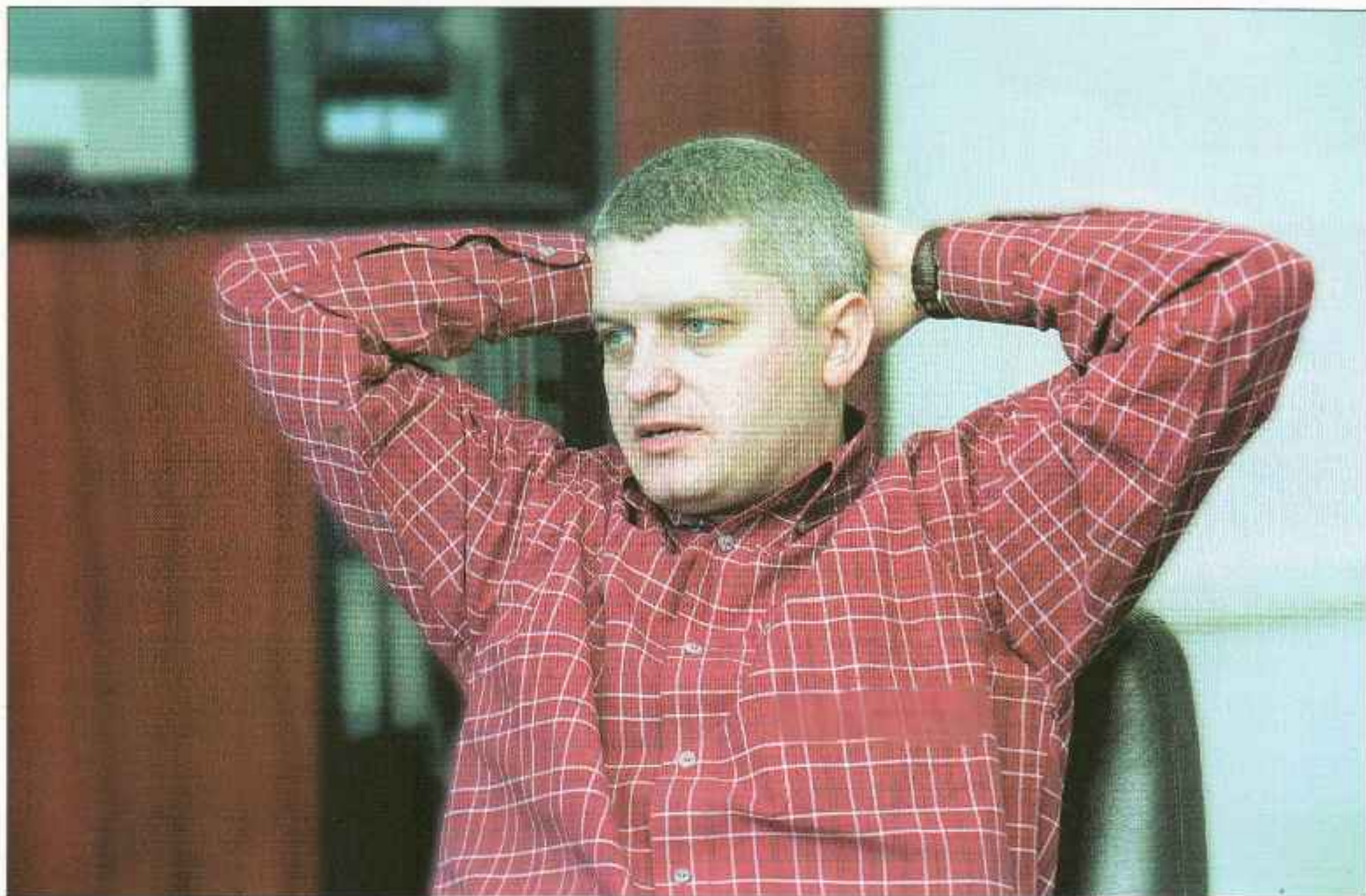
interviu

◀ Nu sunt eu Big Brother! ▶

Virgil Ianțu pare să-și fi atins apogeul în televiziune: alături de Andreea Raicu, prezintă *Big Brother*, emisiunea care a spart audiențele în 23 de țări înainte de a ajunge în România. Asta după ce se consacrase prin *Vrei să fii miliardar?* și *Copiii spun lucruri trăsnite*. În tot acest timp, Virgil și-a apărat cu strășnicie viața personală, de aceea prea puțină lume știe că, înainte de toate, este un muzician, cu mulți ani de studiu „în spate”.

„Madrigalul a fost cea mai frumo

▼ **Să începem cu începutul: unde te-ai născut?**

– M-am născut la Timișoara, unde am și copilărit, dar numai până la 18 ani am locuit acolo, cam prin aceeași zonă, cartierul Fabric. Se numea așa fiindcă era o zonă cu multe fabrici. Am început din clasa întâi la Liceul de Muzică, am terminat, am intrat și la treapta întâi și la treapta a doua (râde)... Așa am dat prima oară la Conservator la Cluj, la vioară. Erau trei locuri pe vremea aia, în '89, și se făceau multe lucruri care nu aveau ce să caute în artă, mă rog... Și, în cunoștință de cauză că n-am cum să intru pentru că erau deja date locurile, era totuși o experiență pentru mine să dau la Vioară... Am căzut, bineînțeles, și m-au luat în armată. Nu vreau să-mi amintesc... După aceea am dat aici, în București, la Conservator, la Facultatea de Pedagogie Muzicală, secția Pedagogie cu profil muzică bizantină, religioasă. Am făcut foarte mult cor, dirijorat în special, și atunci a început povestea cu *Madrigalul*.

– **Muzica este, deci, o pasiune câpătată în tinerețe...**

– Nu este pasiune. Asta e, de fapt, mese-

ria mea, asta am făcut toată viața, asta e formația mea. Vioara m-a ajutat foarte, foarte mult. 13 ani de vioară mi-au educat urechea muzicală. Zic eu că un instrument temperat te pune la treabă din punct de vedere al intonației și așa mi-am format urechea foarte bine. Nu-mi pare deloc rău, deși au fost niște ani foarte grei pentru mine, mai ales în copilărie, când copiii veneau de la școală, făceau o lecție-două, pe urmă ieșeau și se jucau. Eu, după orele de cultură generală, aveam instrument, mai aveam teorie, după care, când ajungeai acasă, trebuia să faci lecții și să mai și studiezi la vioară. Nu m-am gândit însă la o carieră ca violonist, fiindcă știam că artiștii, instrumentiștii în general, au o viață sacrificată. O simți, o simțeam și-atunci, dacă se întâmpla să nu studiez o zi.

– **Cum ți s-a părut Capitala față de Timișoara?**

– Timișoara înseamnă mult. Se întâmplă să visez cu ochii deschiși locurile pe unde mă jucam atunci, pe unde ieșeam... Bine, mai merg acolo, dar sunt unele locuri pe care nu le revăd nici când mă duc acasă. Am zis acasă (râde)... O am acolo pe mama mea, pe fratele meu, mulți prieteni... Am înțeles că s-a început

renovarea clădirilor, fiindcă sunt multe clădiri foarte frumoase acolo. Să știi că și Bucureștiul are multe clădiri și locuri foarte frumoase. Dar noi nu ne mai uităm în sus, pentru că vedem numai cenușiu. Dacă ar fi renovate și puse în valoare și luminate seara, ar fi cu totul altfel. Știi cât contează să te uiți în jurul tău și să vezi culori, să vezi ceva viu? Imediat îți „pleacă” zămbetul. Dar când vezi cenușiu și posomorât, parcă tot timpul plouă. Pentru mine contează foarte mult lucrul ăsta. De-asta îmi și place mult să călătoresc, să văd locuri luminoase, cum a fost Praga, unde am fost în iarnă, și Karlovy Vary. M-au impresionat teribil. Sunt niște orașe parcă ieri zugrăvite, renovate...

– **Ce ne spui despre debutul tău ca solist în corul *Madrigal*?**

– Pentru mine a fost o școală foarte bună *Madrigalul*. Am avut de învățat din multe puncte de vedere, nu doar în muzică. Repetițiile erau cu totul fermecătoare. Uitai de probleme, uitai de orice. Îți plăcea să stai să trăiești fiecare sunet, fiecare cuvânt pe care-l scoți pe gură... Erau multe aspecte care te făceau să te decuplezi de la cotidian și să visezi. Era

asă perioadă profesională a mea"

foarte frumos, deși era un regim destul de dur. Am avut și pățanii. Mi-aduc aminte că în primul turneu, în Spania, am prins 40 și ceva de grade la umbră. Și nu ne-am putut abține să facem cu toții baie în Ocean, și bineînțeles că am fost pedepsit, că puteam să răcesc. Mă deranjau probabil unele lucruri, dar cred că nu s-ar fi putut întâmpla ceea ce a urmat, dacă nu era acest regim. Bine, e foarte greu să conduci atâția oameni, unii mai tineri, unii mai în vârstă... Eu chiar eram cel mai tânăr. Pentru mine, aceasta a fost cea mai frumoasă perioadă pe care am trăit-o, profesional vorbind. A fost o etapă în care am avut foarte multe satisfacții, și am lăsat ceva în urmă. Sunt foarte multe CD-uri de atunci, înregistrate și la noi și în străinătate, din perioada '90-'99.

- Atunci l-ai cunoscut pe Ștefan Bănică jr.?

- Da, prin '92-'93. Aveam locuri unde ne întâlneam, prieteni comuni, mai jucam un fotbal în sala de la Conservator, și așa ne-am format un anturaj comun. Ne întâlneam, cântam, petreceam, așa s-au legat lucrurile.

- Cum s-a legat colaborarea ta cu grupul The 50's?

- Ștefan a vrut să creeze un grup vocal, dar eu pe vremea aceea mergeam doar la repetiții cu ei, fiindcă erau niște reguli la *Madrigal*: timpul, teama să nu-mi deformezi emisia voci... Până la urmă, însă, lucrurile s-au mai așezat, și am intrat și eu în trupă. Eram inițial patru băieți, am cântat o perioadă în formula asta, dar au fost și schimbări. De curând, a plecat un băiat și am rămas trei, plus cineva care mă înlocuiește când nu pot cânta eu. Atmosfera e plăcută... Anul trecut am avut niște turnee foarte faine, în Ardeal. Ne distrăm și facem asta cu plăcere. Mie mi-ar face și mai mare plăcere dacă am reuși, și o să încercăm, fiindcă trage de mine colegul meu Bogdan Tudor, să facem și altceva. Adică să mai găsim niște băieți și să facem mai mult decât acum cu vocea, ceva de mare clasă, să ne implicăm mai mult, și știm că putem.

- Fă un pic o întoarcere în timp la debutul tău în televiziune.

- Cineva din echipa de la *Vrei să fii miliardar*? căuta în 2000 un prezentator pentru emisiune, m-a cunoscut la o petrecere și m-a invitat la casting. Într-o lună a început emisiunea și, din discuții și probe, am fost ales. Am zis: „Bun! OK! Dar dacă eu nu pot să fac lucrul ăsta?” Atunci am început o perioadă de pregătire și colegii mei au investit foarte mult în mine. Nu știu cum, de ce... Eu și-acum o privesc ca pe o întâmplare. Nu zic: „Băi, sunt om de televiziune! E meseria mea!”, chestii din astea. Orice lucru aș face, mă implic foarte tare și, dacă-mi place, încerc să-l fac cât mai bine. Că nu iese din prima, că nu iese din a

doua, până la urmă tot iese. Dar îmi place să ascult sfaturi, să fiu atent la cei care au mai multă experiență, și să învăț din ce știu ceilalți. Eu sunt, în general, cuminte și ascultător, mai ales pe teritoriul ăsta care a fost, la început, foarte vag pentru mine.

- Apropo de Miliardar, nu te-ai gândit nicio dată că poate ceva miliarde ți s-ar cuveni ție?...

- Nu. Sunt mulți care se gândesc numai la bani, care se retrag, care zic că e bine și-atât, că e normal, până la urmă. Dar când îți vine un om acolo și vezi că știe atâtea lucruri, uiți de

fapt de partea financiară. Și e bine și pentru ei să nu se gândească neapărat la bani, ci la ceea ce au de făcut. Cei care s-au gândit cel mai mult la concurs, la întrebări, care au fost cei mai relaxați, au ajuns cel mai sus. De fapt e o joacă frumoasă, în care încerci să-ți dovedești câte știi și cât de bun ești. Iar dacă ești și răsplătit, cu atât mai bine. Nu m-am gândit la bani. Ei merită mult mai mult. Merită în primul rând respect, și eu îi respect pe toți cei care ajung aici. Pentru că au o cultură deosebită, mulți sunt tineri și au ajuns foarte

Scenă din spectacolul *A douăsprezecea noapte*, în care joacă și Virgil Iănuțu.

sus... Mai ales în vremurile astea, e foarte greu să stai cu o carte în mână și să citești. Viața nu e deloc ușoară și toată lumea se gândește „Ce mai fac mâine, ce mai mănânc? Ce le mai dau copiilor de mâncare?” Și de-aia e de respectat că există oameni care vor să se îmbogățească spiritual, și românii sunt, într-adevăr, niște oameni foarte inteligenți, domici de cultură. Problema e dacă li se dă, și din păcate, în ultima vreme, nu li se mai oferă așa ceva, și asta e foarte grav.

- Ai urcat și pe scena teatrului...

- Așa e. Joc în *A douăsprezecea noapte*, de Shakespeare, la Comedie, în regia lui Gelu Colceag. Există momente muzicale realizate de Nicu Alifantis, pe niște sonete ale lui

moasă pentru mine. A fost o surpriză să întâlnesc niște copii minunați, foarte inteligenți și foarte informați. Unii știau niște lucruri de care eu habar n-aveam. Ce teamă de cameră, ce emoții! Nici vorbă.

- Ți-ar plăcea să ai un copil?

- Asta cred că trebuie să vină dinăuntru, din sufletul tău. La fel și căsnicia. Dacă te-ai așezi la casa ta nu e că vrei tu, ci că se-ntâmplă. Dacă se-ntâmplă!

- La tine se-ntâmplă?

- Deocamdată, eu am treabă foarte multă. (Zâmbește) Când o fi, o fi. Nu zic că nu, nici că da, fiindcă acum n-am de unde să știu.

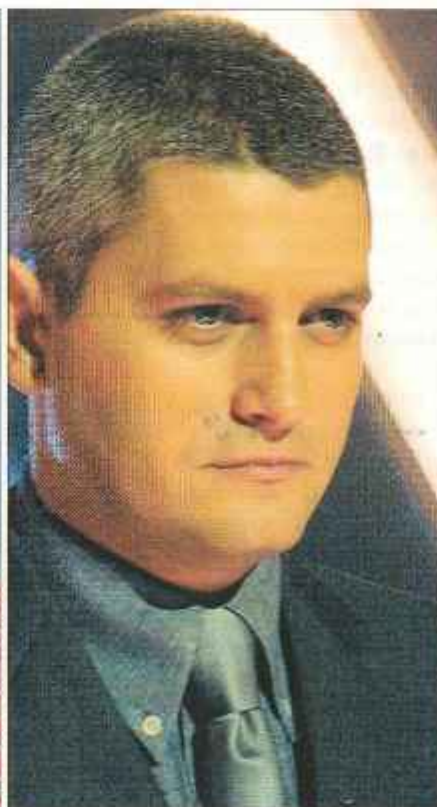
- De ce-ți place să ții secretă viața personală?

- Cred că e o zonă intimă, pe care s-o

început și trebuie să mă așez, să îmi găsesc locul. E cu totul altceva decât tot ceea ce am făcut până acum.

- Ești singura persoană cu care intră în contact concurenții. Nu se supără că le dai vești proaste uneori?

- Asta se-ntâmplă duminică, atunci când îi anunț cine a fost propus să fie eliminat în următoarea săptămână. Dar nu sunt eu *Big Brother*. El este ochiul care îi urmărește, de fapt el este publicul. Mie îmi plac toți, și chiar îmi pare rău când iese câte unul. Ei cred că, din contră, se bucură, fiindcă nu se văd decât între ei și se cam satură. N-au programe TV, n-au radio, n-au ceas, n-au nici o legătură cu lumea. E o chestie interesantă, fiindcă îți

Interlocutor pentru copii, intermediar între *Big Brother* și concurenți, omul care pune întrebări de cultură generală – suht doar trei dintre ipostazele lui Virgil Iănuș

Shakespeare foarte frumoase. Piesa este o comedie colorată, cu personaje și costume frumoase. Joc alături de Ștefan Bănică jr., Emilia Popescu, Valentin Teodosiu, Tudor Chirilă – pe care l-am văzut prima oară și joacă foarte bine – George Ivașcu... De fapt, toți cei invitați în spectacol sunt foarte buni și li se potrivesc perfect rolurile. Am mai jucat într-un spectacol, *Cadavrul viu*, la Național, și îmi place foarte mult ce se întâmplă la repetiții și în spectacole. E o muncă foarte grea, una dintre cele mai grele meserii, care te solicită psihic și fizic foarte tare. E ca un miraj, iar mulțumirea o aduc spectatorii. Cred că ar trebui mult mai mult respectați actorii, chiar ținută în puf. Asta e părerea mea; îți hrănesc sufletul și mintea, și eu lăș ține în puf.

- Ce mai fac copiii de la ...lucruri trăsnite?

- Mi-e dor de emisiunea asta și sper s-o reluăm în toamnă. A fost o experiență fru-

păstrezi ca măcar acolo să te simți liniștit. Nu trebuie să ne ridicăm poalele-n cap și să zicem: „Uite, aia fac, sunt cu ala, sunt cu aia”. Trebuie să-ți vezi de treaba ta și de ceea ce faci în plan profesional. Asta e important pentru public.

- Cum privești noua ta experiență cu *Big Brother*?

- E ca și cum aș lua-o de la început. E o emisiune foarte grea, din punctul meu de vedere, și așa este ea în toată lumea. E foarte greu de realizat, fiindcă implică multă muncă. Îi văd pe colegii mei că vin dimineața și pleacă a doua zi, nu dorm deloc. Sunt nopți grele, este un efort enorm. Și sperăm că rezultatele se văd. Adică mi-am dat seama după audiențe că lumea iubeste emisiunea. Pentru mine, e o chestie nouă, pentru că e *live*... Eu sper, ca și la *Miliardar*, să ajung să fiu perfect relaxat și să mă simt foarte bine în direct. Încă sunt la

cunoști limitele și vezi cum reacționezi în condiții de izolare totală. Am văzut cum a fost în armată, și mi s-a părut mult mai greu decât aici. Ei totuși se distrează, au unele sarcini haioase, altele mai dure... La unii ies în evidență părțile bune, la alții cele rele, și asta contează. Am urmărit abordările show-ului din întreaga lume, inclusiv Africa de Sud, am fost, pentru documentare, în Ungaria, la niște emisiuni, dar noi am făcut deja niște lucruri mai bune și decât în Ungaria, și decât în Africa de Sud.

- Hai să ne amuzăm la final, că ai simțul umorului. Zi-ne cum ți-au botezat colegii părul.

- Ei, (râde)... mi-au zis că e ca o mochetă de trafic greu.

Interviu: Magdalena Alionte

Foto: Robert Hanciarec, Luana Ibaka

Știați că:

- X** Eliberat în atmosferă sub formă de oxizi prin gazele de eșapament, sulful din carburanții auto dăunează grav sănătății și generează ploi acide, având un efect devastator asupra mediului?
- X** În concentrații mari, plumbul eliminat prin aceleași gaze de eșapament poate provoca la copii și adulți meningită, saturnism, căderea părului, a dinților, hemoragii interne?
- X** Circa 40% din carburanții de pe piața românească sunt contrafăcuți, conținând cantități mult mai mari de sulf și plumb decât standardele în vigoare?
- X** Aceste substanțe, amestecate cu făcălețul în clondire bizare, sunt vândute sub prețurile pieței păcălind astfel consumatorul și eludând legea?
- X** Nu faceți deloc economie când cumpărați benzină mai ieftină, ci dimpotrivă?
- X** Aceste "chilipiruri" vă strică mașina, iar cheltuielile în loc să scadă, cresc?
- X** Utilizând carburanți de proastă calitate sau contrafăcuți, motoarele și catalizatorii acestora se deteriorează rapid, crescând corespunzător toxicitatea gazelor de eșapament?
- X** Prin directivele sale pentru protecția mediului, Uniunea Europeană limitează drastic conținutul acestor compuși nocivi în benzinele și motorinele produse și comercializate în spațiul său?
- X** În România, *Rompetrol* este singurul producător de carburanți la standarde europene?
- X** Acești carburanți sunt comercializați în toate cele 50 de stații proprii și în peste 100 de stații cu contract de aprovizionare exclusivă, toate sub marca *Rompetrol Downstream*?

Rompetrol – vocația europeană a calității

Rompetrol – principalul grup privat românesc din industria petrolieră, este singurul producător și furnizor care oferă consumatorilor o gamă de produse și servicii ai căror parametri de calitate se ridică în totalitate la standarde europene. *Rompetrol* este singura companie petrolieră din țară care, încă din 2002, a reușit să implementeze majoritatea opțiunilor pentru a produce carburanți de tip Euro 3 și să se alinieze din timp la directivele europene privind calitatea acestora pentru perioada 2005 – 2008.

Astfel, dacă în 2001 doar 6% din producție era la nivel Euro standard, în 2002 peste jumătate din producție a atins acest nivel. Începând cu a doua jumătate a acestui an, toți combustibilii *Rompetrol* vor respecta standardele Euro 3. *Petromidia*, care oricum este cea mai modernă rafinărie din regiunea Mării Negre, nu numai din România, va deveni în scurt timp singura rafinărie capabilă să îndeplinească încă și mai pretențioasele standarde Euro 4. Acestea vor deveni obligatorii și pentru producătorii români începând din 2005. Din noiembrie 2002, rafinăria produce și comercializează, în premieră pe piața românească, benzine *Premium* ecologice (cu aditiv pe bază de Fe și Mn în loc de Pb).

Ținând pasul cu Europa

Toate modernizările, adaptările sau investițiile noi realizate de Grupul *Rompetrol* au avut în primul rând scopul de a reduce conținutul de sulf din carburanți (benzine și motorine), atingerea specificațiilor europene, dar și realizarea unui înalt nivel de calitate. S-a investit mult în instalații performante care funcționează în sistem ecologic. Practic, grupul se pregătește pentru momentul 2005, când România trebuie să se alinieze la standardele europene de mediu, respectiv de calitate a carburanților, limitând conținutul de sulf și hidrocarburi aromatice. Tot atunci, benzina cu plumb va fi total interzisă.

Consumatorul român trebuie să conștientizeze problemele legate de **calitatea și proveniența carburanților**, și să știe să aleagă în cunoștință de cauză. Și toate acestea doar în beneficiul său, pentru că un combustibil de calitate lungeste viața mașinii și scade cheltuielile de întreținere ale acesteia. Iar beneficiile pentru sănătatea sa, a familiei sale și a mediului, chiar dacă mai puțin măsurabile în momentul achitării unui plin de benzină, sunt substanțiale pe termen lung.

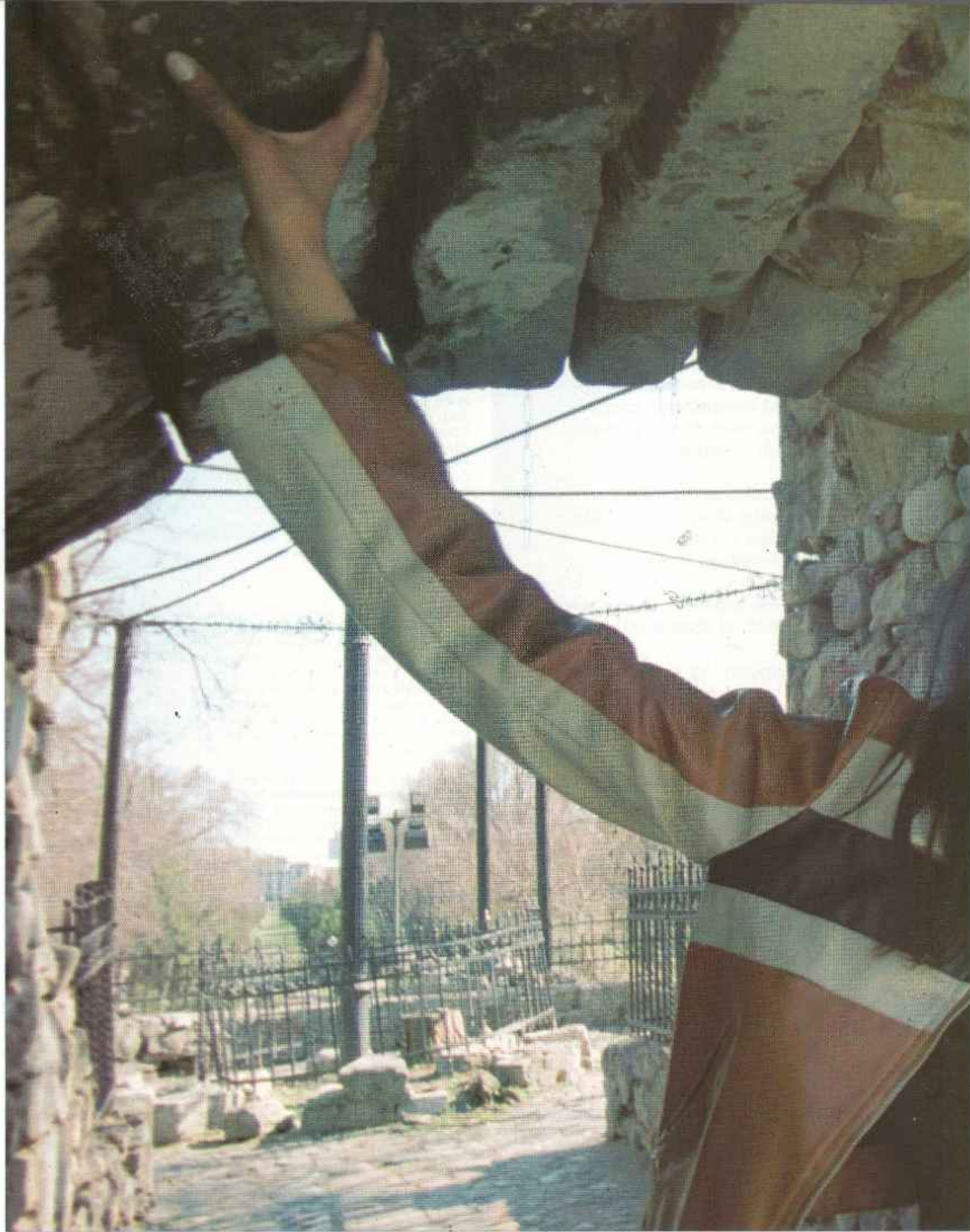
O companie inteligentă pentru consumatori înțelepți.

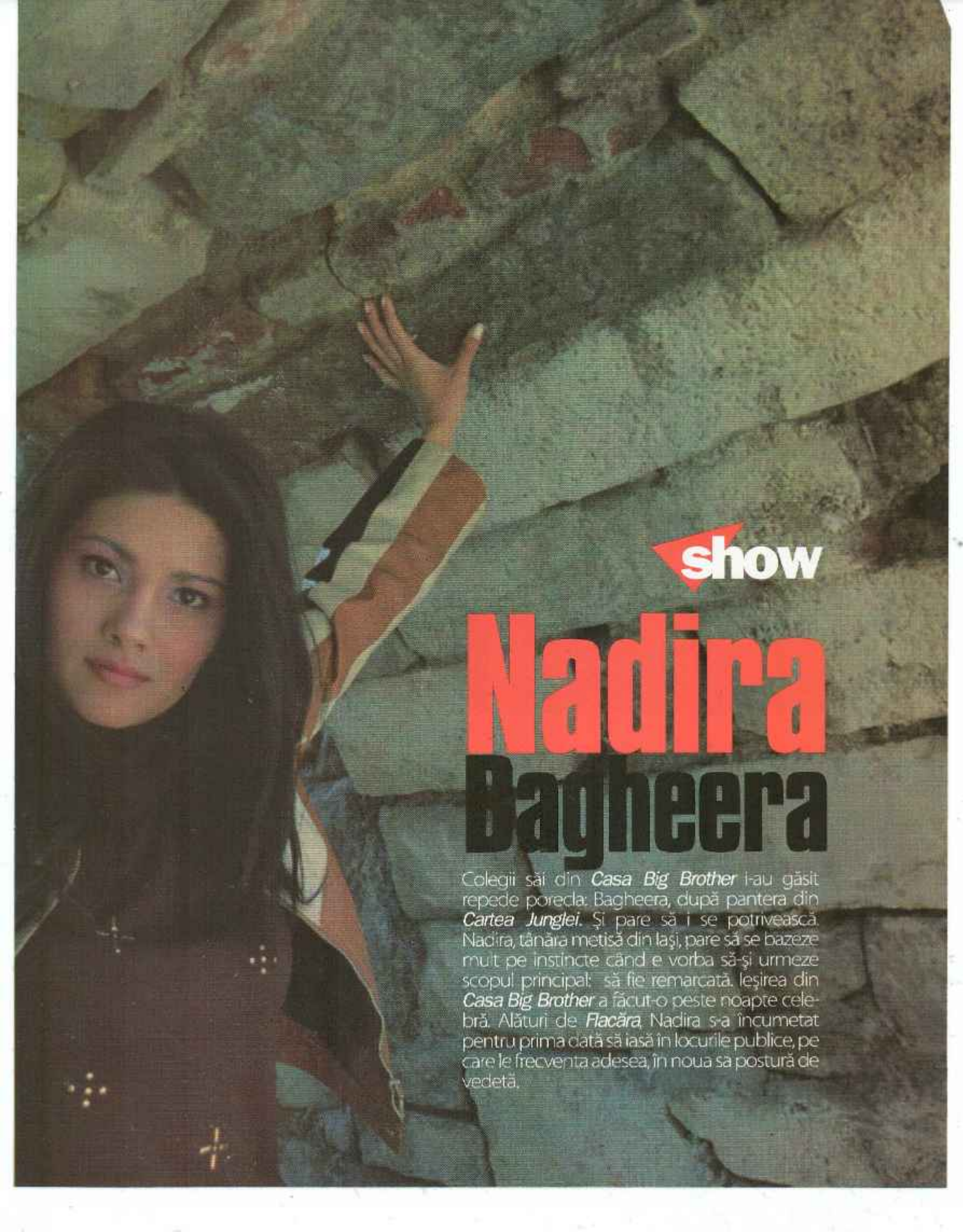
Prin tot ceea ce face, în tehnologie, dezvoltare, servicii, și relațiile cu clienții, *Rompetrol* este la ora actuală cel mai modern și mai dinamic competitor de pe piața petrolieră românească.

Grupul va promova oferta sa de produse EURO la prețurile actuale ale pieței, insistând asupra parametrilor tehnici superiori și valori adăugate a produselor sale.

Foarte curând, pentru consumatori va deveni evident faptul că economiile realizate la întreținerea mașinii sunt un factor determinant pentru alegerea carburantului potrivit pentru mașina personală.

Alegerea produselor *Rompetrol* este unica opțiune înțeleaptă și cu efecte benefice pe termen lung: **un carburant curat pentru o Românie curată!**

show

Nadira Bagheera

Colegii săi din *Casa Big Brother* l-au găsit repede porecla: Bagheera, după pantera din *Cartea Junglei*. Și pare să i se potrivească. Nadira, tânăra metisă din Iași, pare să se bazeze mult pe instincte când e vorba să-și urmeze scopul principal: să fie remarcată. Ieșirea din *Casa Big Brother* a făcut-o peste noapte celebră. Alături de *Flacăra*, Nadira s-a încumetat pentru prima dată să iasă în locurile publice, pe care le frecventa adesea, în noua sa postură de vedetă.

„Preocuparea mea: cariera, c

Trece dreptă, distinsă și mândră prin mica piață din spatele Universității. În urmă cu trei săptămâni ar fi fost una dintre miile de studențe care trec prin zonă, dar acum e vedeta „Nadira de la Big Brother”. Abia dacă se uită înspre cei din jur, dar e conștientă că ei o țintesc cu privirea. Mulți o recunosc, dar puțini au curajul să i se adreseze. Un taximetrist încearcă marea cu degetul: „Ce faci, Nadira?” Primește în schimb un zâmbet înghețat. Este totuși mai mult decât au primit alții care-au îndrăznit să o cheme pe nume la prima ieșire

în oraș după cele două săptămâni care-au făcut-o celebră în casa *Big Brother*.

Spune că nu s-a schimbat, a fost la fel tot timpul. Știe ce vrea de la viață, știe ce-a vrut de la *Big Brother*, show-ul de televiziune produs de celebra casă olandeză *Endemol* și difuzat în fiecare zi de *Prima TV*, știe ce vrea de la toți oamenii: să fie văzută. „Ne-a frapat din primul moment”, spune Scarlett Onică, unul dintre psihologii angajați de *Endemol* pentru preselecția candidaților la varianta românească a *Big Brother*. „Era atentă la tot ce

spune, era extrem de coerentă în scris și vorbit, încerca în mod evident să se pună în prim plan prin orice mijloace”. O decizie ușor de luat pentru comisia de psihologi: Nadira este candidatul perfect pentru a intra în casă.

Tânăra de 22 de ani, pe nume întreg Kanowah Nadira Lucia, studentă la limbi străine, și-a îndeplinit dorința: urma ca o țară întreagă să vadă ceea ce vedea ea în oglindă, ceea ce doar grupul ei de prieteni putea admira.

Nu s-a îndoit nici o clipă că să fie văzută era îndeajuns pentru ca porțile succesului să i se deschidă larg în față. Apoi a fost pusă într-o situație neîntâlnită până atunci: cel cu care urma să-și petreacă timpul în *Casa Big Brother*, contracandidații la premiul de 50.000 de dolari care va intra în buzunarul celui mai popular dintre participanți, erau prea puțin dispuși să-i aprecieze calitățile.

N-a devenit *Albă ca Zăpada* în mijlocul piticilor, cum probabil și-a închipuit, ci, mai degrabă, o frumoasă vrăjitoare care părea să nu mai suporte pe nimeni în afară de ea însăși. Milioane de ochi flămânzi de spectacol vedeau în fiecare seară o Nadira preocupată permanent doar de părul ei negru ca abanosul pe care-l arunca din când în când peste umeri, de mersul ei drept ca pe un podium de modă, de imaginea ei. Câteodată atât de preocupată încât a vrut să treacă prin geam, stârnind amuzamentul publicului. Nadira în societate: prea mândră pentru a lua parte la glumele „de prost gust” ale colegilor de cameră, prea valoroasă pentru a împărți responsabilități cu cei din jur. Chiar și cea mai evidentă calitate a sa, frumusețea fizică, a fost pusă în umbră de proiecția caracterului său.

Rezultatul primelor nominalizări făcute în casă n-a fost o surpriză decât pentru aceeași Nadira: numele său a fost rostit de toți colegii de cameră, cu excepția unuia, când a fost vorba să numească persoana pe care și-ar dori-o afară din viața lor. Telespectatorii n-au fost nici ei încântați de ceea ce oferea Nadira. Când colegii săi se distrau în living, ea citea o carte în dormitor; când expansiva Izabela scăpa o înjurătură, pe fața Nadirei se citea o grimasă disprețuitoare. Ea nu-i plăcea pe cei din jur și o interesa prea puțin că ei o plăceau pe ea.

Mai avea totuși o șansă. Ultimul care își va spune cuvântul va fi publicul și cu siguranță că între ea și „vulgara” Izabela, a doua nominalizată, publicul va face alegerea corectă. Dar îndoiala a început să se strecoare în sufletul Nadirei. În întunericul nopții a uitat pentru o clipă de camerele de luat vederi, și, pentru prima dată, oferea o imagine mai caldă: în pat

Nadira, la prima ieșire în postură de vedetă în Piața Universității și pe ringul de dans, cu ocazia petrecerii care i-a fost organizată

cariera, cariera."

somnul refuza să-i vină, se întorcea de pe o parte pe cealaltă, lupte puternice păreau să se dea în sufletul ei. O felină rănită și derutată, ce-ar fi putut trezi simpatie. Dar cele câteva secunde oferite publicului cu o altă Nadira au fost prea puțin pentru a-i schimba soarta.

Și, oricum, orgoliul său nemăsurat nu i-ar fi permis să-și lase soarta în mâna publicului. Nu, această umilință nu o va îndura Nadira niciodată. În nici un caz nu va accepta cel mai mic risc de a pierde în fața persoanei pe care o detesta.

A decis să nu mai țină cont de nimeni și de nimic: va pleca din casă prin decizia ei și nu le va oferi altora satisfacția s-o dea afară. Decizia Nadirei a aprins becurile de alarmă în birourile producătorului emisiunii. Nici n-a început bine spectacolul în România și se anunța prima sin-copă. Publicul era deja implicat în show și nu putea să fie dezamăgit din start. Mii de telefoane și SMS erau deja trimise așa cum promo-urile emisiunii îndemneau repetat: votați pe cel care doriți să iasă. Riscul era ca în plin proces de votare – pentru fiecare vot telespectatorul fiind facturat cu un dolar – Nadira să anunțe că lese înainte de a aștepta rezultatul scrutinului. Pericolul era evident, și pentru prima dată *Big Brother* a intervenit pentru a schimba o decizie majoră a unui concurent.

„Vei fi privită ca un loser dacă ieși înainte de finalul scrutinului”, i s-a spus Nadirei. „Prima TV va pierde o groază de bani, dacă-ți menții hotărârea”, i s-ar fi putut spune la fel de bine.

Micuța felină a fost pusă cu botul pe labe. A acceptat să continue jocul și să se supună deciziei publicului. O decizie firească: prefera-ța publicului este inimoasa și urâtica Izabela și nu frumoasa și recea Nadira, a arătat finalul scrutinului. O decizie injustă, este convinsă eliminată. Prea mândră sau doar sinceră? Cât despre foștii săi colegi din Casa *Big Brother*, Nadira are propria versiune: „Nu ei m-au scos afară, eu i-am nominalizat pe ei să iasă din viața mea.”

Însă eliminată din show nu înseamnă scoasă din joc, a fost surprinsă ea să constate. Căci Nadira care a ieșit din casă nu mai era cea care intrase. Intrase o necunoscută, a ieșit o vedetă. Și-a putut da seama după uralele publicului care a întâmpinat-o la ieșirea din casă, iar apoi după blitzurile aparatelor de fotografiat și camerele de luat vederi.

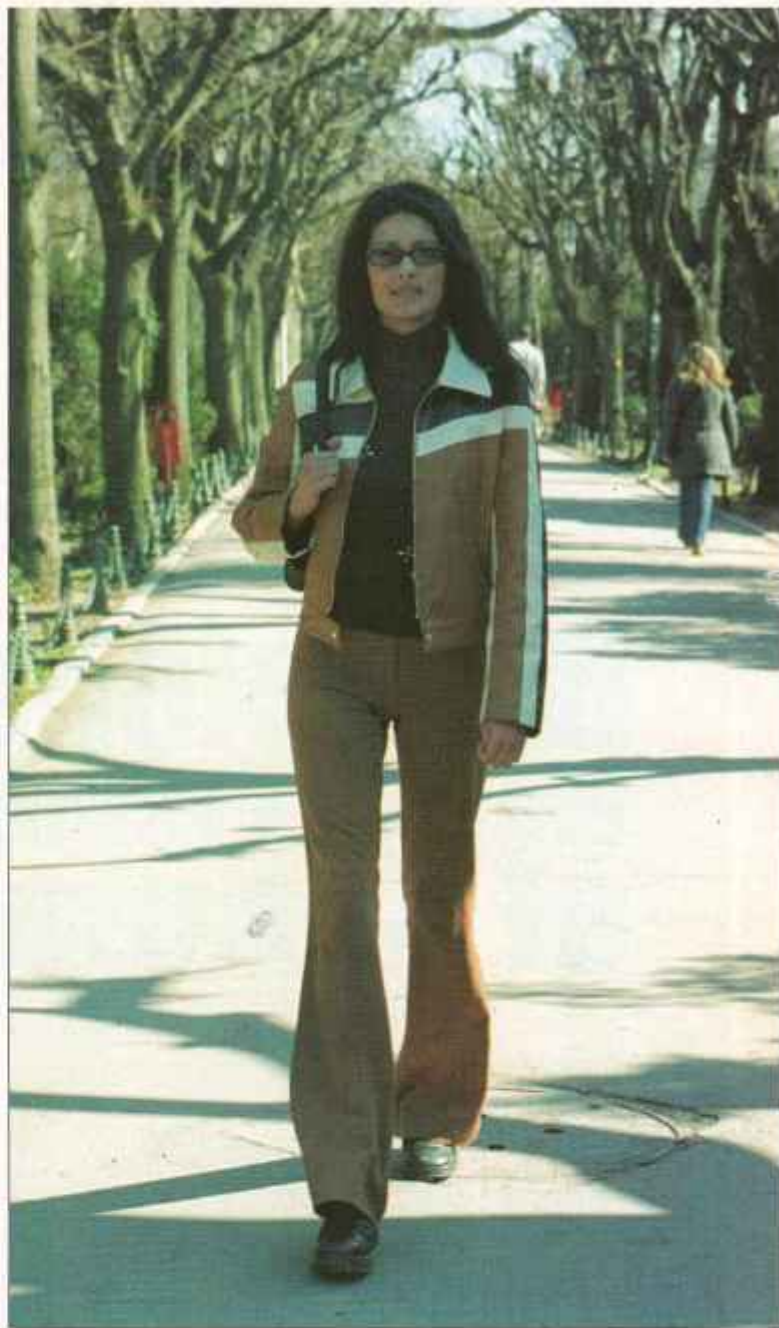
Nadira cea rece ca gheața a fost șocată. Și-a petrecut primele zile de libertate mai mult în salonul de machiaj pentru aparițiile în studiourile de la Prima TV sau pentru ședințe foto. Visul ei a devenit realitate: a fost văzută.

„M-am bucurat să văd că ea și-a atins scopul”, spune acum psihologul Scarlett Onică. Pentru ea prestația Nadirei n-a fost neapărat o surpriză: „Nadira n-a urmărit să câștige simpatia publicului ci doar atenția unui public țintă: oameni cu putere în tv, modeling, show-biz sau presă. Și-a atins scopul pe deplin”.

Însă asta e tot ce și-a dorit Nadira? Feiul său de a fi, de care ea pare foarte mulțumită, a intrat în atenția publicului larg. Oricine a urmărit-o în cele două săptămâni se simte îndreptățit s-o judece. Pe numele Nadira continuă să vină încă zeci de mesaje zilnic pe forumul de pe internet al emisiunii *Big Brother*. Unii sunt admiratori înfocați, alții o urăsc din tot sufletul. Oameni care n-au văzut-o decât la tv sunt acum dușmanii săi personali. Cel care și-a postat mesajul cu semnătura „michi” oferă 1.000 de dolari pentru o casetă cu imaginile în care Nadira dă cu capul în geam sau nu reușește să închidă frigiderul: „Vreau să pun imaginile pe Internet pentru că atâta prostie nu poate fi lăsată în pace. Vreau să-și dorească să plece din țară.” Iar „georgi” o ceartă: „Te gândești numai la tine, nu vrei să-ți cunoști semenii, ești egoistă”. „Bravo Nadira, ești o fată adevărată”, îi ia apărarea alt forumist.

„Nu sunt o femeie rea, cum m-au perceput mulți”, se apără Nadira de acuzele apărute pe site-ul www.bigbrother.arte.com.ro. „Am făcut și lucruri bune: când mi se cer cursuri la facultate le dau, am împrumutat cuiva telefonul mobil cât timp am fost în casa *Big Brother*”, caută Nadira repede prin memorie. „Chiar am salvat o viață în copilărie când un coleg de joacă era să se înecă, iar eu am țipat după ajutor”.

Dar, spune Nadira, nu este chiar atât de rău că majoritatea a perceput-o ca pe un personaj negativ în show-ul *Big Brother*. În fapt este genul de rol pe care ar vrea să-l joace într-o telenovelă, dacă i s-ar împlini visul să devină actriță: o femeie puternică, bogată, frumoasă și rea, ceva în genul personajului din *Dragoste și Putere*, serialul său preferat, pe care-l interpretează actrița sa preferată, Sarah Buxton.

Pentru moment, cel puțin, i s-a propus să joace un alt gen de personaj: unul cât mai dezbrăcat. Deja revistele pentru bărbați i-au făcut oferte. Prima apariție va fi se pare în *FHM*, o revistă mai cu perdea toluși. O „discuție oficială” va purta și cu *Playboy*, admite ea. *Penthouse*, care aparține lui Cristian Burci, șeful de la Prima, este de asemenea interesată de poze nud cu Nadira, se aude. Dar ea spune că n-are de gând să se arate decât într-un costum de baie sau cel mult în lenjerie intimă, până nu se afirmă într-unul din job-urile pe care le caută: actriță de telenovele sau prezentatoare la televiziune. Ceea ce-i urează pe forum și unul dintre fanii pe care și i-a făcut: „Aștept s-o văd într-o telenovelă, interpretând rolul personajului negativ care la sfârșit își rupe piciorul”. Cel puțin unii oameni îi doresc binele primei vedete create de *Big Brother*.

Text: Dan Tornea
Foto: Robert Hancianec

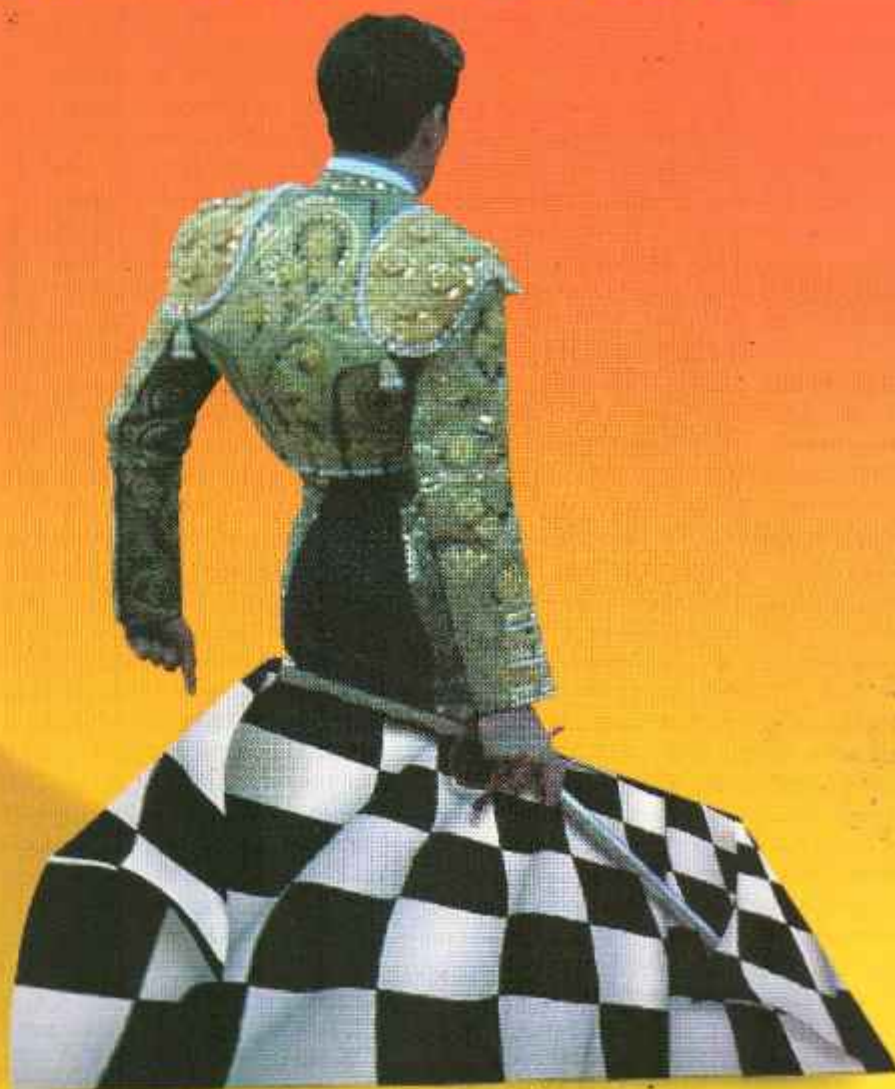

in direct

Barcelona **Marele Premiu** **al Spaniei**

Calificari - Sambata
3 Mai ora 15:00
Cursa - Duminica
4 Mai ora 15:00

A-1 Ring

**Marele Premiu
al Austriei**

Calificari - Sambata
17 Mai ora 17:00
Cursa - Duminica
18 Mai ora 17:00

Aventurile de primăvară ale Gianinei

**La început de primăvară
Gianina Corondan ia o
pauză de *Ora G*, dar
lucrează intens la două
proiecte, unul muzical și
unul în televiziune.**

**Rămâne adeptă a rockului,
alături de trupa *Quartz*, și
a veseliei și umorului ca
prezentatoare de
televiziune.**

Quartzul mai are o melodie de înregistrat și pe la mijlocul lui aprilie va lansa un nou CD. Olivia, Amedeo, Dan și Gianina nu au ales încă numele albumului. Dar împreună cu Pogo, maestrul de sunet, au hotărât deja că pe noul album vor figura 12 piese noi și două bonus.

La televiziune Gianina va prezenta începând cu 6 aprilie *Clubul de comedie*. Va fi o emisiune de umor, cu invitați veseli și puși pe șotii și cu scenete jucate de trupa de actori care s-a rupt de *Grupul Vouă*. *Clubul de comedie* va dura pentru început câte o jumătate de oră, regia emisiunii fiind propusă de Gelu Colceag, actualul consilier artistic al Teatrului de Comedie.

Foto: Alex Gălmășanu

**Gianina a fost, este
și rămâne avanpostul
trupei Quartz.**

*Fiacăra publică în avanpremieră
una dintre imaginile realizate la
ședința foto pentru coperta
vișezului album Quartz.*

A photograph of a man in a black t-shirt sitting and playing a pink tandra, a traditional stringed instrument. He is in a music studio or rehearsal space. The background is filled with musical equipment, including a microphone stand, a yellow tape measure on a table, and several acoustic guitars hanging on the wall. A large, bold, orange title is overlaid on the right side of the image.

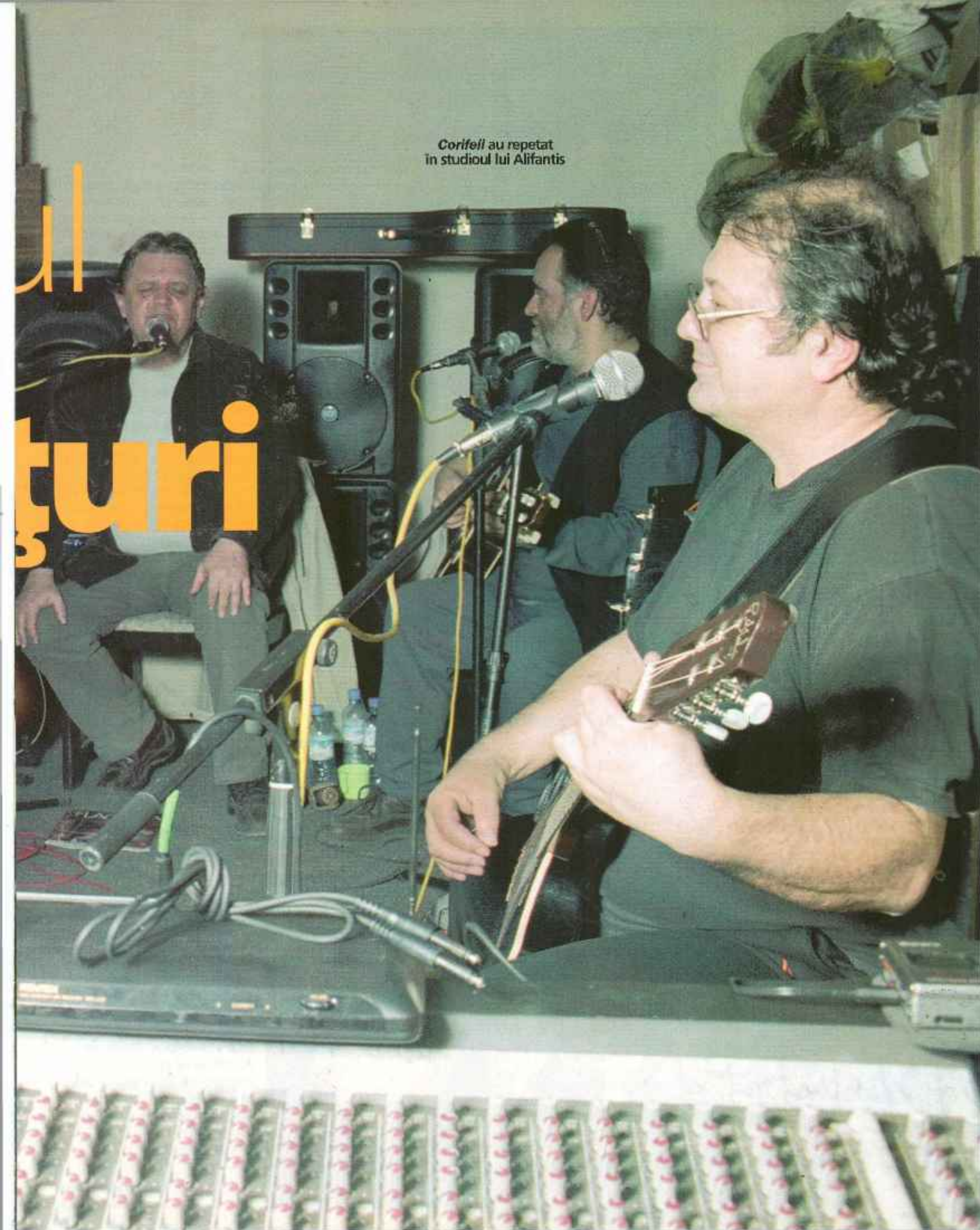
Cvartetu cu tandret

Doamne, gagici sau, simplu, femei, acestea sunt personajele pentru care Nicu Alifantis, Alexandru Andrieș, Mircea Baniciu și Mircea Vintilă (așa apar pe afișe, ca în catalog, în ordine alfabetică) și-au așezat tandrețurile pe corzile chitărelor. „Desant tactic al unui comando de muzicieni în teritoriul manelist”, cum zice Mircea Vintilă, cei patru artiști devotați muzicii bunului simț și-au completat reciproc repertoriul de cântec al fuziunii și ironiei feminine într-un spectacol marcat de ocazia pe care l-au încercat în mai anul trecut la Sala Palatului cu *Tandrețuri mici pentru doamne și gagici*. Au ajuns să cânte doar ei patru... când piesele unuia, când piesele altuia... sub cupola Circului.

Tandrețuri pentru femei...

Corifeii au repetat
în studioul lui Alifantis

ul
turi

Nicu Alifantis

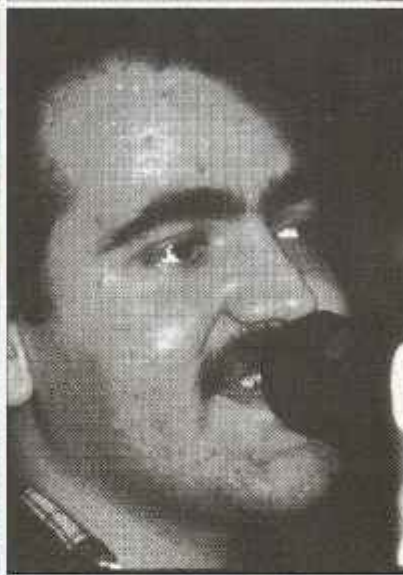
„Umblă vorba prin târg, cum că ar fi patru nebuni ce aleargă de la palat la circ, purtând pe brațe, cu disperare, tandrețuri muribunde și strigând în gura mare cum că e mai bine să iubești decât să te lași călcat în picioare de propria iubire...”

„Structural așa am gândit și am simțit muzica pe care o fac și mi-am zis că nu are nici un sens, după atâția ani în care am clădit cât de cât un anumit stil, să mă îndrept spre altceva.”

Alexandru Andrieș

„Cei patru corifei
(Doar pentru femei)
Strânși iar de Miștan
Apar și-n acest an...
...iar eu de-abia aștept, ce idee frumoasă: să cântî doar cu chitara, împreună cu niște vechi prieteni, așa cum nu s-a mai întâmplat de o groază de ani!!!”

„În ultima vreme, lumea mă întreabă de ce nu mai cânt cântece din acelea «rele». Pe de-o parte însă, viața politică a început să funcționeze cât de cât normal, pe de altă parte refuz să fiu cantonat într-un sertar precis. Nu m-a interesat exclusiv să scriu muzică socială sau politică. Mă inspiră orice și nu neapărat politicienii români. În plus, în clipa în care lumea te respectă ca artist, cel mai frumos cadou pe care ți-l face publicul este acela că îți oferă această libertate: te înțelege și te lasă în pace, te lasă să crezi, să experimentezi.”

Mircea Baniciu

„Un om și o chitară nu este pentru mine o poveste încheiată. Am acceptat cu bucurie spectacolul tandrețurilor, iar bucuria mea nu este deloc străină de numele și personalitatea celor care vor fi colegii mei de scenă. Si – cine știe? – poate că această poveste legată de un om și chitara lui va continua. Mie mi-ar plăcea.”

„Despre mine, cel de ieri?, despre mine, cel de azi? Cred că totul se rezumă la bucuria ce poate fi citită în ochii mei, atunci când sunt pe scenă. Altfel, aș spune că mă gândesc la o «ușoară» schimbare de direcție muzicală. Un lucru pe care, probabil, îl voi face observat mai încolo. Schimbările sunt necesare și, uneori, binevenite.”

Mircea Vintilă

„Pentru mine și Alexe, ideea acestui spectacol datează din 1989. Ne-am întâlnit întâmplător în fața Casei Studenților și mergând împreună pe stradă am început să ne gândim la un spectacol de acest gen, la care să participe și alți colegi de-ai noștri. Mă bucur că, ceea ce ne-am propus atunci, se realizează astăzi.”

Ești gata să alegi ?

Shafar Bell print de Nicholas in 1973

Trei semne ale „venerabilului” Nichita

Pe 31 martie Nichita Stănescu
ar fi fost sărbătorit pentru
împlinirea vârstei de 70 de ani.
Ne-a lăsat să-l sărbătorim însă în
fiecare zi prin opera sa, prin poezie,
prin cuvântul scris cu fericire,
prin felul în care ne-a învățat să
rădem, să trăim, să ne bucurăm de
viața în limba română.

document

Zapizd

cu prilejul primei
ninsoridin iarnă

La Cîmpul lung Muscel
supsei lapte de la miel:
văzui cum coboară
fulg cu fulg, primară
o ~~ninsoare~~ ^{golută} goală.
La a mieilor lînă
strigă-al vostru bard:
Să nu dai putza din mînă
pentru puhla de pe gard!

N 74.

Zapizd

cu prilejul primei ninsori din iarnă

La Cîmpul lung Muscel
supsei lapte de la miel:
văzui cum coboară
fulg cu fulg, primară
o ninsoare golută, goală.
La a mieilor lînă
strigă-al vostru bard:
să nu dai putza din mînă
pentru puhla de pe gard!

Bunicul despre cele patru rase

Rasa galbenă se știe
are pielea argintie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!
Rasa neagră cum se știe
are pielea alburie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!
Rasa roșie se știe
are pielea albastrie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!
Rasa albă cum se știe
are pielea vișinie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!
Asta este dragi nepoți:
toți sunt oameni,
oameni toți!

Nichita Stănescu

Bunicul despre cele patru rase

Rasa galbenă se știe
are pielea argintie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!
Rasa neagră cum se știe
are pielea alburie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!

Rasa roșie se știe
are pielea albastrie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!
Rasa albă cum se știe
are pielea vișinie
și părul extrem de lung
și lucrează la un strung!
Asta este dragi nepoți:
toți sunt oameni,
oameni toți!

În apropiere de Oborul vechi, pe Ferdinand, între piața Obor și Gara de Est, este un cabinet de stomatologie... cu parfum de Nichita... Doctorul de aici, Georgescu, Radu pentru prieteni, are bucuria suetei culturale, a dialogului vesel cu oricine se simte bine printre artiști, actori, muzicieni. Cum deschizi ușa cabinetului nu vezi reclame la dinți exemplari, nici la nu știu ce modern tratament. Vezi sculpturi, gravuri, picturi și o sumedenie de fotografii în care tânărul Radu Georgescu este gratulat cu prietenia unor „frumoși nebuni” ai zilelor noastre: George Mihăiță, Dan Bittman, George Alexandru, criticul de artă Radu Ionescu. Pe o fotografie este și autograful generalului Stănculescu... Toți au venit la dentist, cum se spune, și au rămas cu un prieten. Medic stomatolog preparator universitar, specialist în implantologie, doctorand, bun meseriaș după cum se vede, Radu are și pasiunea de a-și da banii pe lucrări de artă: Ion Bitzan, Jap Pârvan, Gheorghe Anghel te fac să uiți spaima frisonantă pe care o simți când dai de mirosul unui cabinet dentar.

În acest cabinet este și Nichita, cu poezii jucăușe și un desen. Le-am reprodus în revistă și le-am „cules” povestea...

„Le-am de la doamna Cleopatra Lorintiu, fostă soție a lui George Tomozei.

A venit la cabinet să se trateze și ne-am împrietenit tot vorbind despre lumea artelor și artiști. Am ajuns și la capitolul Nichita despre care știa foarte multe, i-am mărturisit că Nichita este poetul meu preferat, pe care îl iubesc foarte mult și mi-a dăruit aceste documente, cum să le spun. La care țin enorm. Le-am înrămat și le-am pus pe un perete, singure, să fie un colț al lui Nichita pe care să-l văd atunci când am nevoie de... un gând bun de la el...”

text Remus Andrei Ion

Te așteptăm cu ușile deschise...

Matiz – creat pentru tine

Începând cu
4.990 euro
cu toate taxele incluse

CITYCENTER
VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33,
Sector 1 București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.212.27.01
e-mail: bu30@bx.logicnet.ro
În curând și în Bd. Poligrafiei nr. 1

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.144.187
Asistență tehnică 24h: 0251.196.767
www.daewooauto.ro

GARANȚIE 3 ani sau 100.000 km

BONTON DĂ TONUL

APA TONICĂ DE LA BUCOVINA

"BonTon dă tonul bunei dispoziții. BonTon este mai mult decât o apă tonică: e o stare de spirit efervescentă. E o băutură care, în proporțiile potrivite, dă tonul amar-dulce-acrișor al cocktailurilor. Se combină și te combină cu tot ceea ce este de bun gust. E de bonton să bei BonTon!

Să ne dăm cu Céline Dion!

Artista care a vândut 140 de milioane de discuri și a dominat topurile cu melodia *My Heart Will Go On* din superproducția *Titanic* vrea să cucerească acum lumea cu un parfum purtând numele ei. Canadianca s-a simțit

dintotdeauna atrasă de lumea aromelor și a simțit că este momentul să facă acest pas important. A întrepătrunde simțul olfactiv cu cel auditiv reprezintă o dorință pentru Céline, care spune: „Acest parfum este în fapt o odă adresată tuturor fanilor mei, care în felul acesta pot descoperi esența. Așa cum în muzică este important să crezi armonie, aromele trebuie să reunească emoțiile și sentimentele fiecăruia dintre noi”. Parfumul Céline Dion va fi disponibil și pe piața românească, lansarea lui urmând să coincidă cu aceea a noului album al artistei.

A face dragoste cu artă

Consacrat deja prin aparițiile sale TV, psihologul Bebe Mihăescu a scris o carte după chipul și asemănarea lui: nonconformistă și savuroasă. Tehnici erotice orientale și modele americane de comportament sexual, glume, povești, cazuri incredibile, dar reale, exerciții Yoga, sfaturi și informații practice – un puzzle de învățături erotice. Citind cartea, veți afla deosebirea esențială între a face dragoste și a face sex.

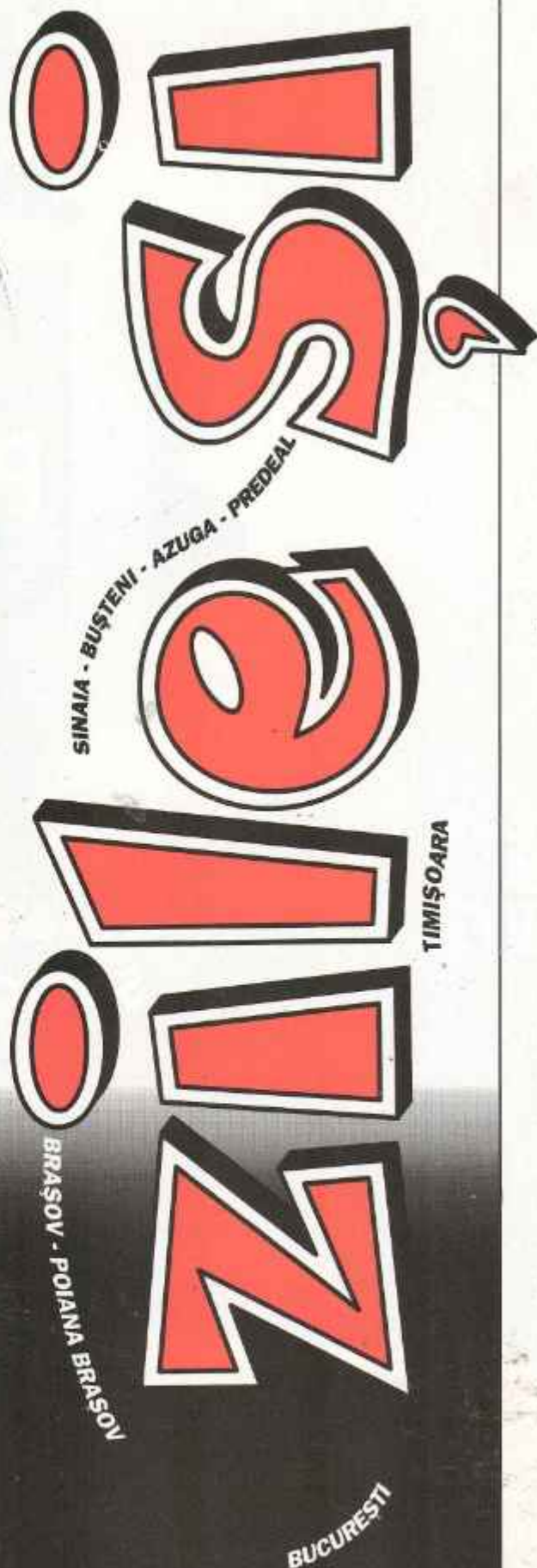

Fuego, între nemărginire și vegetarianism

După succesul înregistrat cu albumul *Poveste de iubire*, Paul Surugiu a lansat pe piață un album de dragoste care conține 10 piese lente la care a lucrat aproximativ patru luni. Albumul se numește *Nemărginire*, iar single-ul extras de pe acesta, *Te voi iubi la noapte*, a beneficiat deja și de un videoclip. Una peste alta, piesele de pe acest album îl cataloghează pe Fuego ca fiind un artist profesionist, ajuns la apogeul maturității muzicale. Recent, Fuego a vizionat o casetă video cu numele de *Surviving on Earth*,

dedicată animalelor. El a fost cripilat de imaginile arătând cu lux de amănunte cum sunt folosite animalele la producerea salamului și a altor delicatese din carne. „Este prea dur să povestesc totul. E cumplit ce se întâmplă...”, a afirmat îngrozit interpretul, care s-a decis, din această cauză, să devină vegetarian!

Televizorul Platinum
Sparge toate tiparele!

Televizoarele Platinum

11 modele, au diagonala
între 37 și 72 cm, 100 de
canale, teletext, hiperbandă
sunt bfonice sau stereo și
au o imagine excelentă.

Toate la un preț imbatabil.

**ȘOCANT DE...
TENTANT**

Platinum
UN ELEMENT NECESAR

prin

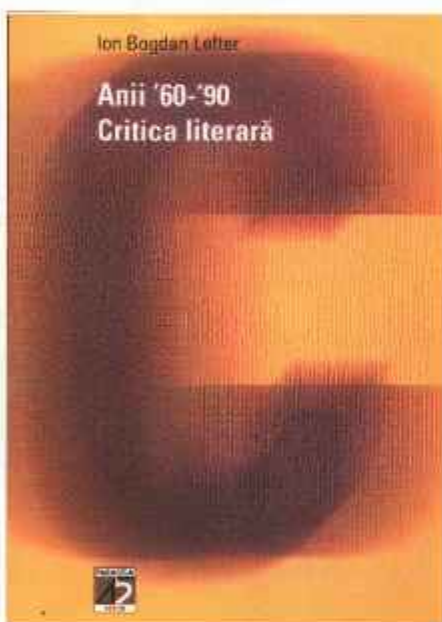
ROMANEL

Tel: 021 413 01 01; web: www.romanel.ro

Omul **fără vârstă**

Sir Paul McCartney, ex-Beatles-ul cel mai prolific după dizolvarea legendarului grup, pare un om fără vârstă. La trei decenii după „împrăștiere” și în vreme ce doi dintre Beatles au murit deja (John Lennon – asasinat și George Harrison – răpus de boală), Paul a pornit în lume prin Europa, sub sugestivul generic *Back In The World* (Înapoi în lume). Concertând în Palatul Omnisport Bercy din Paris, McCartney a dovedit că, de fapt, n-a lipsit niciodată din lume.

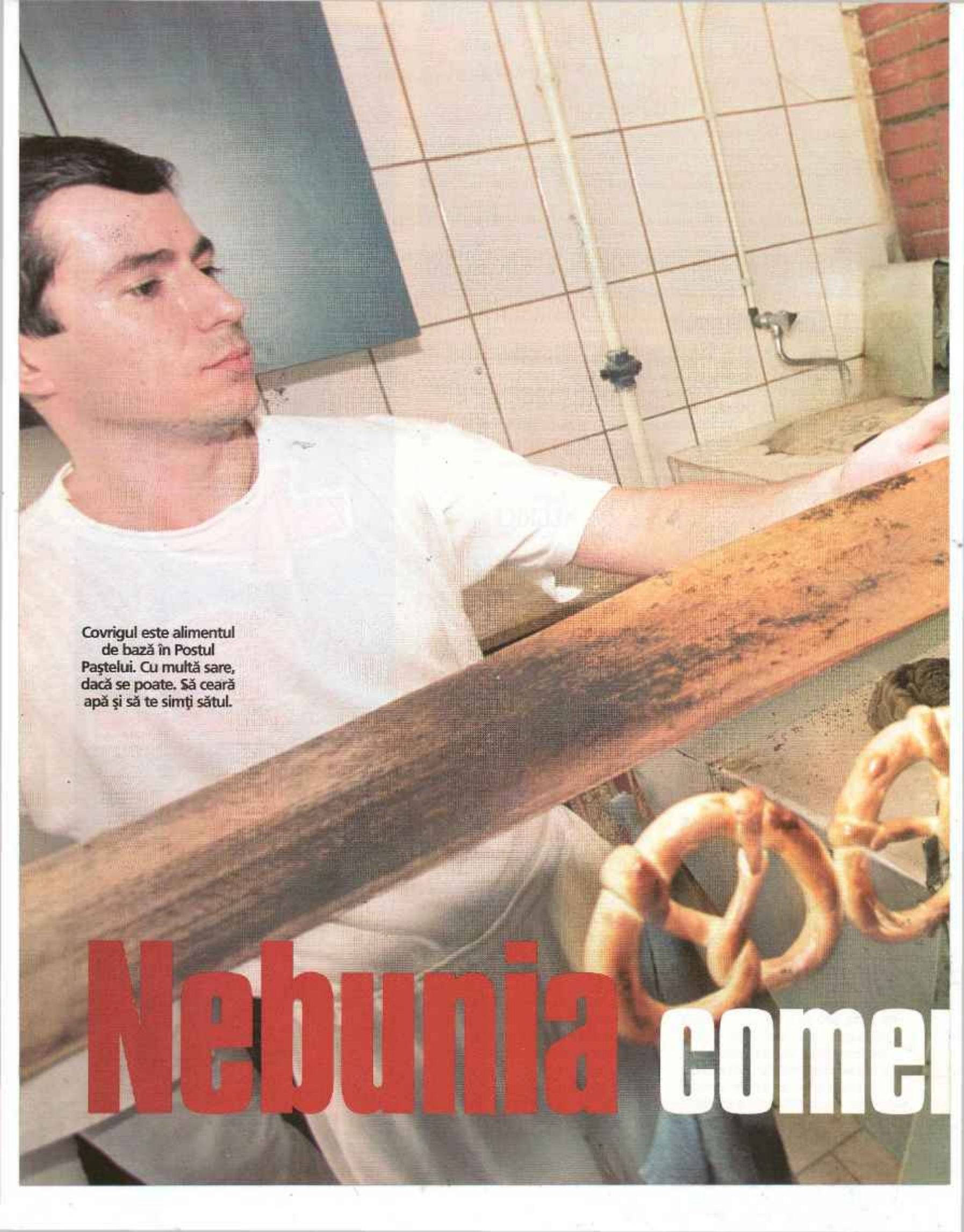
Șantierul unei panorame

Ioan Bogdan Lefter, președinte al Asociației Scriitorilor Profesioniști (ASPRO), a publicat, la Editura Paralela 45, un consistent volum despre Critica literară din Anii '60-'90, a cărei prefată a intitulat-o, provocator, *Șantierul unei panorame – Instrucțiuni de folosire*. În peste 500 de pagini sunt cercetați precursorii, vocele din diaspora, primii critici postbelici, neo-moderniștii etc., până la post-moderniști. O carte-manual, care, dincolo de opiniile inevitabil subiective, se constituie într-o excelentă sursă de informații. ■

Scriitorul și dictatorul

Eugen Negrici a publicat, la Editura Fundației PRO, un extrem de incitant volum intitulat *Literatura română sub comunism*. Subiectul a fost mult discutat după decembrie 1989, dar niciodată până acum n-a fost sintetizat între două coperte. Faza fundamentalistă a regimului comunist, Etapa concesiilor tactice, Etapa destalinizării formale sunt doar câteva dintre titlurile capitolelor acestei cărți, care nu „iartă” nimic din relația literatură-politică, așa cum s-a manifestat ea, vreme de jumătate de secol, pe meleagurile mioritice. ■

Covrigul este alimentul
de bază în Postul
Paștelui. Cu multă sare,
dacă se poate. Să ceară
apă și să te simți sătul.

Nebunia comer

Preoții spun că, postind, îi aducem mulțumire lui Dumnezeu. Medicii – că ne protejăm sănătatea. Chiar și psihologii apreciază restricțiile alimentare și comportamentale, dacă ele ne ajută să ne împăcăm cu noi înșine, cu ceilalți, cu divinitatea.

Din motive mai mult sau mai puțin ortodoxe, postul a intrat în obișnuința noastră, în ultimii ani. Pe marginea lui s-a creat o adevărată nebunie comercială, o industrie alimentară sub sloganul „Soia bate carnea”. Din ce în ce mai mulți români sunt convinși de adevărul zicalei: „Cine nu postește benevol ascultând de Biserică, va trebui să postească de nevoie, ascultând de medic.”

ercială a postului

Hamburger și salam de post

La Casa Flora, din Mamaia, de Bunavestire, bucătăreasa Victorița Olaru a pregătit o masă de post pe cînte: salată de hamsie, icre de fasole, supă de legume, macrou cu orez, fasole verde, varză călită cu mămăligă și plăcintă cu dovleac și mere

Pizza vegetariană este vedeta meniului de post de la Pizza Hutt

În România ultimilor ani, postul a devenit aproape un fenomen de masă. Din ce în ce mai mulți concetățeni de-ai noștri doresc să respecte rigorile acestei perioade. Motivațiile, desigur, sunt diferite și, din păcate, cel mai adesea se mărginesc doar la aspectul alimentar. Se ține post pentru vitaminizare, siluetă, detoxifiere, scăderea colesterolului... Sau, pur și simplu, pentru că „este la modă”. Trecând peste faptul că nu interdicțiile culinare sunt cele mai importante pentru esența postului, remarcăm și o adevărată „revoluție” în ceea ce s-ar numi un „menu de post”. Vremurile în care între Lăsatul secului și Paste mesele se umpleau doar cu fasole, cartofi, pâine și varză au apus demult. Oferta pieței pentru mâncare de post este atât de bogată și diversificată, încât nici nu știi ce să alegi: fructe de tot soiul, legume câte vrei, carne și brânzeturi din soia, pateuri și prăjituri de post. Este evident, agenții comerciali nu au stat cu mâinile încrucișate în așteptarea Pastelui. Fiecare patiserie are afișată o listă cu produse de post: pateuri cu spanac, ciuperci și varză, rulouri cu mere și nucă, batoane cu mac și susan, polonezi, prăjituri cu fructe. Fast-food-urile se întrec, de asemenea, în idei originale: fel și fel de salate, plăcinte cu măsline, ciuperci și ceapă, ba chiar și hamburgeri de post, preparați dintr-un amestec condimentat de vegetale. Restaurantele care se respectă au și ele menu de post: paste cu legume, pizza vegetariană, praz cu măsline, ciuperci cu usturoi etc. Fenomenul este bine

reprezentat și în supermarket-uri. Există standuri cu produse de post de unde, practic, poți cumpăra aproape orice: salam, pateu, lapte, brânză, dar toate din soia. În fine, s-au înmulțit magazinele care vând doar produse de post, pentru că, e clar, cererea este din ce în ce mai mare. În perioadele dintre posturi, unitățile comerciale cu pricina supraviețuiesc „pe spinarea” vegetarienilor și a cumpărătorilor fideli de produse naturiste: ceaiuri, vitamine, siropuri, uleiuri de masaj, cosmetice. Prețurile produselor amintite, însă, nu sunt foarte populare. Mezelurile din soia sunt mai scumpe decât cele din carne sau, mă rog, cu urme de carne. La magazinul Nysan, de pildă, din piața Timpuri Noi, vânzările au crescut, în perioada postului, cu peste 50%. Oferta produselor din soia este, evident, „vedeta” zilei: lapte – 32.000 lei/l,

brânză Tofu – 120.000 lei/kg, cașcaval tip Gouda – 80.000 lei/kg, pateu – 16.000 lei/100 gr, salam – 117.000 lei/kg, parizer – 127.000 lei/kg ș.a.m.d. Dacă la aceste prețuri adăugăm și faptul că legumele și fructele sunt destul de scumpe, mâncarea de post nu este chiar pe buzunarul tuturor. Dimpotrivă, este mai scumpă cu 20-30%. Dar, totuși, cei care își permit o cumpără. Drept urmare, comercianții de carne se plâng că, în ultima lună, vânzările au scăzut cu 15-20%. Ar mai fi, însă, o mică problemă de nuanță. Povestea asta cu mezelurile și brânzeturile din soia nu ne lasă să ne desprindem de ideea de carne. Ceea ce nu este tocmai onorant pentru un creștin, în postul Pastelui. „Omul societății noastre este foarte activ, ocupat, prins în tot soiul de probleme. Este bine că oferta de pe piață îl ajută să-și îndeplinească voința de-a posti. Mă bucur dacă magazinele îmi oferă, cu garanție – dar eu știu dacă-i așa? – niște produse care sunt de post, fără să fie nocive. Aș spune, însă, că superoferta asta este, în același timp, o ușoară pervertire a ideii de post, un fel de minciună. Mănânci produse vegetale, dar care au gust de carne. E și un pic caraghios. De fapt, asta înseamnă că nu ne putem desprinde de ideea de carne, de mica noastră deprindere de-a consuma o hrană de sacrificiu sângeros. Nu știu cât este de morală în post, dar povestea asta cu **orice din soia** are, cu siguranță, exagerările ei”, susține dr. Sabina Ispas, director la Institutul de etnografie și folclor. ■

Festin de vitamine, sănătate curată

Înainte de-a posti, este bine să consultați medicul de familie. El cunoaște starea generală a sănătății noastre și ne poate recomanda un regim alimentar adecvat. De asemenea, în cazuri de anemie severă, diabet, tuberculoză sau insuficiență renală, este posibil să fim sfătuiți să renunțăm la post. Copiii sub 16 ani, femeile însărcinate sau cele care alăptează au „dezlegare” totală, pentru că proteinele de origine animală nu trebuie să lipsească din alimentația lor. În general, însă, postul este benefic pentru orice persoană adultă:

„După o anume vârstă, proteinele de origine animală îngreunează digestia și metabolismul. De aceea, postul este recomandat ca o perioadă de curățire a organismului, de protecție și de refacere a lui. Imediat după această abținere alimentară, la mulți dintre pacienții mei am remarcat o scădere a tensiunii, a colesterolului, a grăsimilor din sânge, o tonifiere, o stare a sănătății mai bună, în general”, susține medicul de familie Ioan Stanciu. Chiar dacă recomandă postul „în gura mare”, doctorii ne avertizează că trebuie să fim atenți la nuanțe.

Dacă ne ghiftuim cu pâine, cartofi prăjiți și fasole bătută, zi de zi, n-am realizat mare lucru. Alimentele de post trebuie combinate și alternate astfel încât organismului să nu-i lipsească vreun element esențial. Aportul de proteine din carne și brânzeturi trebuie înlocuit obligatoriu cu proteinele din mazăre, fasole boabe, ciuperci, linte, soia, nuci și alune. Fructele și legumele proaspete trebuie să fie, evident, „vedetele” fiecărui meniu de post. Dacă nu uităm și „verziturile”, respectiv salata, spanacul, urzicile sau leurda, medicii spun că avem un adevărat „festin” de vitamine. Mai exact, sănătate curată. După post, însă, ar fi o greșeală să abuzăm de alimentele interzise o vreme. Ele trebuie reintroduse în alimentație treptat. Dacă în ziua de Paște ne îndopăm cu ouă, carne și brânzeturi, riscăm să ajungem la Urgență. Motivele țin de indigestie, șoc alimentar sau chiar toxinfecție alimentară.

De Paște, fiecare trebuie să îmbrace o haină nouă

Specialiștii Institutului de Etnografie și folclor susțin că postul Paștelui este o perioadă cu un norman” mare de restricții și cu unele restricții respectate cu strictețe de generațiile tradiționale moldovenești. Foarte obiceiurile legate de sărbătoarea Învierii erau practicate nu din pricina unei accepțiuni mecanice sau dintr-o rutină fără sens, ci pentru că li se cunosteau foarte bine semnificațiile. În unele comunități tradiționale din Moldova, Ardeal și Oltenia, tradiția încă nu s-a pierdut cu totul. Din păcate, însă, s-a produs o desacralizare care transformă actul ritual într-un fel de petrecere populară cu accente vulgare. Este și cazul **strigării peste sat** prin care se delimitează perioada postului. Se aprind focuri pe dealuri, pentru a marea trecerea de la perioada liberă la cea cu interdicții. Strigările sunt făcute de bărbați și flăcăi, cu texte critice la adresa femeilor care nu sunt vrednice, curate și bune de mânt. Ele sunt atenționate că au în dispoziție întreg postul pentru a-și corecta defectele. De fapt, așa se intră într-o perioadă de autoritate feminină, pentru că femeia are acum un rol foarte important: trebuie să pregătească hrana specială de post, vestimentele noi pentru Înviere și, mai ales, să facă parastase pentru cei

decedați, în fiecare sâmbătă, până în Joia Mare. În sâmbăta Florilor se face pomana lui Lazăr și se trimite cu **lăzărita** sau **lăzărelul**. Fetele tinere, între care una este îmbrăcată în mireasă, deapănă islama lui Lazăr, care a murit și a înviat, precedând învierea lui Isus. **Pomana și focurile din Joia Mare** semnifică legătura dintre vii și decedați, faptul că și morții trebuie să fie pregătiți pentru Înviere. În această dimineață, înainte de răsăritul Soarelui, femeile fac focuri în curți și pun lângă ele așa numita pâine a uitărilor și ucele cu apă sau vin, pentru sufletele celor morți. Se spune că în Joia Mare morții pot fi mai aproape de familiile lor și atunci li se dă de pomana. Apoi femeile se duc în cimitir, aprind focuri, bocesc, se roagă, și tămăduiesc. În fine, se adună în biserică unde se face ultimul parastas din perioada de post. Este un fel de moment final, pentru că de acum încolo fiecare trebuie să se pregătească pentru marele eveniment al Învierii. Se vopsesc ouăle, se sacrifică mielul, se pregătesc noile vestimente. De Paște, fiecare trebuie să îmbrace o haină nouă. Și nu din eleganță sau fudulie, ci ca un semn de înnoire spirituală. Se presupune că după post avem o identitate nouă, că intrăm într-un nou stadiu al existenței noastre.

Sucurile de fructe și cele de legume nu se combină între ele

Nutriționiștii apreciază postul ca fiind un „medicament” universal. El este recomandat în orice boală, pentru că dă organismului odihna de care are nevoie spre a se refăce și a funcționa mai bine. Un post de numai trei zile ajută corpul să scape de toxine și să curețe sângele. După cinci zile, începe procesul de vindecare și de refacere a sistemului imunitar. Din a zecea zi de post, organismul are, deja, capacitatea să lupte împotriva îmbolnăvirilor, inclusiv împotriva unor boli degenerative foarte grave. Medicul nutriționist Daniela Pantăia susține că alimentația de post este un „furnizor” excelent de enzime minerale și vitamine. Pentru ca organismul nostru să profite, din plin, de această „sansă”, trebuie, respectate, însă, anumite reguli: „Ca să vă pregătiți de post, mâncați timp de două zile doar vegetale și fructe crude. Asta va face ca postul să nu apară ca un șoc pentru organism. Pe parcursul postului consumați cel puțin opt pahare de apă distilată pe zi, plus sucuri și ceai. Cel mai bun suc este din lămâie proaspătă, diluat cu apă. Se recomandă și sucurile proaspete de mere, varză, sfeclă roșie, morcovi și țelină, pentru că sunt excelenți detoxifiatori. Ca o regulă generală, sucurile de fructe și legume nu se combină între ele. Dacă doriți ca efectele postului apă-sucuri-ceaiuri asupra stării de sănătate să fie maxime, nu mâncați alimente gătite imediat după aceea. În timpul dietei sucurile digestive pot să descrească, deci primele mese după un post trebuie să fie mici. De asemenea, trebuie să vă abțineți să mestecați gumă în timpul postului. Procesele digestive încep când mestecatul determină corpul să secrete enzime în tractul gastrointestinal.

Când începe procesul de eliberare a toxinelor din organism, este posibil să aveți o limbă „încărcată” și un gust neplăcut în gură. Pot să apară și dureri de cap, amețeală, iritabilitate, greață, diaree, insomnii etc. Toate aceste simptome nu sunt serioase și vor trece rapid. Chiar și cu un suc proaspăt de lămâie. Nu sunt excluse nici erupțiile cutanate sau o piele uscată, care se descuamează. Masați-vă cu o perie uscată, pentru că asta ajută pielea să scape de toxine și de celulele moarte. Evident, nu se masează porțiunile cu erupții, vene varicoase ori cicatrici.

Cu excepția sarcinii și a alăptării, postul este recomandat pentru orice boală. El revigorează organismul, îl eliberează de toxine, curăță fluxul sanguin și, nu în ultimul rând, revitalizează ficatul, atât de obosit în urma unei alimentații dezechilibrate.”

Soia bate carnea

Medicii și nutriționiștii au căzut de acord asupra faptului că soia este un aliment aproape miraculos. Boabele cu pricina, de culori diferite – negre, verzi, galbene sau roșii – provin de la o plantă din familia leguminoaselor, cultivată de milenii în Orient. Soia este singura vegetală care are proteine la fel de consistente ca acelea provenite din carne. Mai mult, boabele conțin până la 45% proteine, respectiv de două ori mai mult decât carnea, de trei ori mai mult decât

ouăle și de nouă ori mai mult decât laptele. Proteinele de origine vegetală, din soia, au o calitate foarte bună, deoarece conțin, în proporție echilibrată, cei opt aminoacizi esențiali care contribuie la reînnoirea celulelor umane. De asemenea, soia este bogată în magneziu (antistres natural), în calciu (fortifiant osos), în fier, vitaminele E și B, acizi grași nesaturați și lecitină, care frânează creșterea colesterolului.

Să poți posti fără să suferi

Georgeta Ghinea, psiholog

„De ce ținem post? Pentru spălarea păcatelor? Pentru purificarea organismului? Pentru că așa cer canoanele bisericești? Sau pentru că pur și simplu postul este una dintre căile sigure de a ajunge la Dumnezeu? Este posibil ca fiecare dintre noi să-și explice acest gest de sacrificiu personal în diverse moduri. Nici un comportament uman conștient nu are loc fără un motiv, deci fără o explicație cât de cât rațională. Și în acest caz, al postului, suntem diferiți, unici, așadar fiecare poate avea o explicație proprie. Însă, în funcție de explicația rațională și conștientă pe care o avem pentru acest sacrificiu, ne vom simți frustrați sau nu.

Semnificația cuvântului sacrificiu poate fi de sacru sau de *pedepsă*. Dacă ne sacrificăm urmărind să obținem ceva în lumea cealaltă, ne pedepsim în lumea de aici, iar psihicul nostru, care trăiește aici și acum, în această viață, se va simți frustrat și va produce dezechilibre fiziologice. Într-o ecuație simplă, frustrarea produce agresivitate. O nevoie fiziologică, o trebuință biologică nesatisfăcută produce frustrare, așadar mânie. Mămoși fiind, nu-l mai putem iubi pe Dumnezeu, pentru că iubirea de Dumnezeu înseamnă iubirea pentru sine – fără a cădea în narcisism – și pentru ceilalți.

Mai rămâne varianta de post ca sacrificiu cu semnificație de sacru (divin). Ținem post pentru că vrem să ne apropiem de Dumnezeu, să-i arătăm dragostea noastră. Psihologic vorbind,

orice act de voință are un scop bine stabilit. Orice act inutil te duce la nevroză, la o degradare morală și psihică. Se cunosc metodele psihice de exterminare din lagărele celui de-al doilea Război Mondial. De pildă, deținuții erau puși să sape o groapă iar apoi s-o astupe la loc. Se urmărea o moarte lentă, prin degradare psihică și morală, prin scăderea până la zero a respectului și stimei de sine. Au scăpat doar cei care au crezut cu adevărat în Dumnezeu. Toate acestea au legătură cu postul, în sensul că el ne este benefic doar dacă știm pentru ce îl ținem și dacă avem credință. Altfel, ne alegem doar cu o sumă de frustrări.

Jung spune că Dumnezeu e în noi, trebuie doar să credem sincer în acest lucru și cunoscându-ne și acceptându-ne putem ajunge la Sinele nostru, arhetipul central, care-l cuprinde pe însuși Dumnezeu, personalitatea umană unificată. Ne naștem cu ideea de Dumnezeu, cu tendința de a-L căuta pe tot parcursul vieții.

Doar ajungând să te cunoști vei putea posti fără să te sacrifici, fără să te pedepsești, fără să ajungi la frustrare și degradare. Credința sinceră face minuni, vindecă, nu pedepsește. Dacă în timpul postului îți este foame și te gândești ce bună ar fi o friptură, nu te culpabiliza. Înseamnă că nu ești încă pregătit și Dumnezeu nu se supără, el înțelege pe oricine, fără deosebire. Ai timp toată viața să te cunoști pe tine și pe Dumnezeu, ca să poți posti fără să suferi.”

Partea alimentară este doar o fațetă

Părintele Stoica, consilier de presă al Patriarhiei Române

„Constatăm, din păcate, faptul că percepția postului este aproape exclusiv alimentară. Se merge pe o idee legată mai mult de tradiție, că postul înseamnă abținerea pe o perioadă limitată de timp de la mâncărurile de dulce. De aici tot felul de exagerări. Unii se înfometează până cad pe stradă. Alții, dimpotrivă, cad în păcatul lăcomiei.

Nu înseamnă că dacă ținem post avem libertatea să mâncăm în neștire. Există mâncăruri de post foarte apetisante, cum ar fi ciupercile sau fasolea, dar în nici un caz nu trebuie să abuzăm, în ideea că, uite, ce bine e în post, mănânci gustos și pe săturate.

Multă lume consideră că postul este chiar dietă. Am auzit oameni spunând că abia așteaptă să vină postul, ca să facă o cură de slăbire, că au luat niște kilograme în plus. Postul nu are nici o valoare dacă vrei să-ți dovedești ție că ești grozav sau celor din jur că ești o persoană postitoare. Partea alimentară este doar o fațetă. Postul înseamnă mult mai mult, este o jertfă, înainte de toate, dacă încercăm să dăm o definiție clasică. Este un post al faptelor, al vorbelor. Concret, încerc să bârfesc mai puțin, să judec mai puțin, să fiu atent la cei din jurul meu, să-i ajut, dacă au nevoie.

Postul trebuie văzut ca o călătorie duhovnicească spre Paște. Trebuie să-mi analizez relația mea cu mine însumi, cu Dumnezeu, cu cel de lângă mine, cu semenul meu. Este o perioadă de meditație, de evaluare. Fiecare are măsura postului lui. Sunt persoane fără probleme, care pot posti câteva săptămâni, și altele cărora le este primită chiar și o singură zi de post, dacă situația este de așa natură. Trebuie să mă adaptez nivelului meu duhovnicesc, nu trebuie să-mi iau sarcini care mă depășesc. Unii credincioși își fac un plan de bătaie pentru post, pornesc în forță, apoi se risipesc în detalii și pierd chiar esența postului. Că nu sunt la zi cu metaniile, că n-au citit psalmi destul... Haideți să nu ne pierdem în formalisme!

Există un progres duhovnicesc, anul ăsta mai puțin, la anul mai mult. Exagerările nu ajută la nimic, ba chiar ne creează probleme. Nu înseamnă că dacă postești trebuie să-ți neglijezi obligațiile sociale, să nu te mai duci la muncă sau să nu-ți mai trimiți copilul la școală pentru că ești prea ocupat cu postul!”

Zile de post în Ortodoxie

Posturi de o zi: miercurile și vinerile de peste an; ziua **Înălțării Sfintei Cruci** (14 septembrie); **ajunul Bobotezei** (5 ianuarie); **Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul** (29 august).

Posturi de durată: postul **Sfintelor Paști** (7 săptămâni); postul **Nașterii Domnului sau Crăciunul** (6 săptămâni); postul **Sfintei Marii** (1-14 august); postul **Sfinților Apostoli** (variabil ca durată).

Sunt scutiți de postul alimentar bolnavii, bătrânii, militarii, cei din internate, cei neputincioși, călătorii și copiii.

Dacă ar fi fost atât de smeriți precum se dau, guvernanții noștri ar fi știut asta. Și nu s-ar fi umplut de ridicol, cerând Patriarhiei Române „dezlegare” în Postul Paștelui pentru „cornul și laptele” din școli.

Trapeza Mănăstirii Plumbuita

Mai întâi e sufletul

Bucătăria Mănăstirii Plumbuita este cea mai veche cuhnie din Tara Românească. Aici se gătea și în 1643, pe vremea lui Matei Basarab. Cu toate acestea, interiorul seamănă mai degrabă cu bucătăria unui restaurant: spațiu larg, gresie și faianță, instalație instant de încălzire a apei, vase din inox și porțelan, robot de bucătărie. În jurul sobei și printre mese trebăluiesc două măicuțe, ajutate de câteva surori. Astăzi este vineri, deci se gătește fără ulei. Meniul pare destul de apetisant pentru o zi de post: ciorbă de sfeclă, mâncare de fasole, cartofi copti și piure, orez cu legume, murături, colivă și portocale. Maica Elisabeta gătește după ochi, pentru că nu știe niciodată câți invitați vor fi la masă: „Măsura noastră este cratița și oala, ca să fie pentru toată lumea. La biserică vin zilnic oameni amărâți, uneori avem și 20-30 de persoane de hrănit. Sigur, e mai greu în post, iar vinerea și mai greu, fără ulei. Dar se poate.”

Ne-am convins și noi, bucatele sunt foarte gustoase. Au acea savoare specială pe care numai la mâncărurile mănăstirești o mai poți întâlni. Și totuși, în bucătărie parcă miroase mult mai bine decât de la meniul zilei. Maica Paraschiva zâmbește: „Sigur că da, mâine avem parastas. Așa că în cratița asta tocmai călesc umplutura pentru sarmale de post: zarzavaturi, mirodenii, ciuperci, orez.” Și mai miroase a pâine de casă, caldă. În cuptor se rumenesc prescurile

pentru biserică. Pentru mesele festive din post, când mănăstirea are invitați speciali, măicuțele își pun toată priceperea la bătaie. Și atunci les riste minunății de bucate: praz cu măsline, salată de boeuf de post, ciuperci umplute, snițele din soia, aperitive de tot felul. „Nu facem o aprovizionare specială pentru post, cumpărăm în fiecare săptămână după nevoie. Prima și ultima săptămână din Postul Mare mâncăm numai după orele 15.00 și foarte ușor: cartofi fierți și varză acru. De luni până vineri nu se gătește cu ulei. Sâmbăta și duminica este dezlegare la untdelemn și la un pahar de vin. De Bunavestire și Florii, se știe, este dezlegare la pește. Cam așa arată postul nostru, dacă vorbim de partea alimentară. Mai importante, însă, sunt rugăciunea, spovedania, împărtășania, curățirea sufletului”, mărturisește părintele arhimandrit Visarion Marinescu, starețul Mănăstirii Plumbuita. De acest ultim aspect ne-am convins în timpul mesei de prânz.

Nici unul dintre părinți nu părea interesat de mâncare. Toți ascultau rugăciunile părintelui Deodor, care citea dintr-o carte, în picioare, la un fel de tribună. Acesta este un obicei mănăstiresc. Spre a nu se înfrupta cu poftă și bucurie, călugării sunt atenți la ceea ce citește unul dintre ei, din cărțile sfinte. Este o modalitate de a ne educa trupul și de a-l obișnui că este mereu pe locul doi. Mai întâi e sufletul.

text **Liliana Petruș**

foto: **Octavian Tibăr** și **Paul Agarici**

Postul vine din Rai

Părintele Arsenie Muscalu, de la Catedrala Patriarhală

„Postul în sine, ca esență, este foarte vechi, semnificația lui fiind legată de izgonirea din rai. Porunca dată lui Adam este o imagine a poruncii postului. Abținându-ne de la lucruri care nu sunt păcătoase, ne exprimăm dragostea față de Dumnezeu. Ne întoarcem în rai, ne desprindem de plăcerile care vin din simțuri, din viața pământească. Apoi, deși nu sună prea bine, postul vrea să mai exprime ceva; respectiv că hrana trupescă nu este sustinătoarea vieții biologice în mod absolut.

Este un fel de a ne reaminti că Dumnezeu ne hrănește și ne ține în viață. Desigur, postul nu înseamnă doar abținere de la mâncare. Trebuie să avem un anumit comportament, să ne rugăm, să mergem la biserică, să ne spovedim, să ne împărtășim, să ne îngrijim de cele duhovnicești. Un om care postește în adevăratul sens al cuvântului este milostiv, unit cu fapta bună, iubitor cu aproapele.” ■

Rețete de post recomandate de preoteasa Garoafa Coman

Cartofi umpluți cu ciuperci

1/2 kg cartofi, 100 g margarină, 200 g ciuperci, sare, piper, o legătură mărar

Se spală cartofii, se curăță și se coc, întregi, în cuptor. Se scobesc ușor cu o linguriță la mijloc. Miezul scos se amestecă cu o parte din margarină, ciupercile tocate mărunt, sarea, piperul și verdeța fin tocată. Se umplu cartofii, se așază în tava unsă cu margarină și se dau la cuptor. Când sunt rumeniți se scot, se presară cu margarină și verdeță.

Ciuperci ciulama

1 kg ciuperci, o ceașcă ulei, 5 cepe mari, o căpățână usturoi, două linguri făină, o ceașcă apă, o legătură mărar, o legătură pătrunjel, sare, piper, foi de dafin. Se spală ciupercile, se taie felii și se fierb. Într-o cratiță se căleşte ceapa în ulei, adăugându-se de la început 1/2 ceașcă de apă. Când ceapa devine gălbuie, se adaugă făina, se amestecă continuu și se toarnă câte puțină apă, până se obține un sos de consistență potrivită. Se pune usturoiul tăiat mărunt, sarea, piperul, foile de dafin și ciupercile. Se lasă la foc mic încă 10 minute, mestecând să nu se lipească. La sfârșit se adaugă verdeța.

Ciuperci champignon la cuptor

1 kg ciuperci, 1/2 pachet margarină sau 1/2 ceașcă ulei, sare, piper, pătrunjel.

Se aleg ciuperci de seră, albe, frumoase și de mărime potrivită. Se spală și se desprind piciorușele de pălărioare. Se așază într-o tavă mare, pălărioarele cu lamele în jos și piciorușele printre ele. Se presară sare și piper, pătrunjel tocat mărunt, iar deasupra fiecărei pălărie se pune un cubuleț de margarină. Se adaugă 1/2 ceașcă de

apă și se dau la cuptor, la început la foc mare. După ce și lasă sucul și încep să scadă, se micșorează focul și se lasă în cuptor aproximativ 45 min. Se servesc imediat, cu mămăliguță, cu cartofi prăjiți sau cu orez.

Salată de orez

O ceașcă orez, 4 ardei grași, 4 roșii mari, bine coapte, 4 cepe potrivite, două linguri ulei de măsline, o lingură oțet, 1/4 linguriță sare, praf de piper, o legătură mărar.

Orezul se alege, se spală și se fierbe în apă cu sare, după care se pune într-o salatiță. Roșiile crude și ardeii copti se taie mărunt. La fel ceapa și mărarul. Se amestecă toate ingredientele, potrivindu-se de sare și piper.

Salată franțuzească

500 g cartofi fierți, 150 g morcov, 150 g țelină, 150 g mazăre, două linguri pătrunjel fin tocat, 100 g castraveci murați, două mere, 1/4 linguriță sare, un praf piper, două linguri muștar, o ceașcă maioneză de post (din făină), două linguri ketchup. Se curăță morcovii și țelina și se taie cubulețe. Se fierb cu mazărea și pătrunjelul în apă sărată, se scurg bine și se pun într-un castron mare. Se adaugă castravecii, cartofii și merele tăiate cuburi. Se adaugă apoi muștarul, oțetul, sarea, piperul, maioneza și ketchup-ul și se amestecă.

Salată boeuf

Doi morcovi, două țeline mici, două rădăcini păstârnac, două rădăcini pătrunjel, 1/2 kg cartofi, 1/4 kg fasole uscată, 200 g mazăre, 200 g castraveți murați, 1/2 pachet margarină, sare, piper, muștar.

Din boabele de fasole fierte se prepară maioneza, incorporând margarina topită, sarea, piperul și muștarul. Primele cinci ingrediente se curăță, se fierb și se taie cuburi. Se amestecă cu mazărea și cu două treimi din maioneză. Restul de o treime se păstrează pentru ornat salată.

Chec cu nuci

5 cești făină, două cești zahăr, o ceașcă ulei, 3/4 ceașcă nucă măcinată, două cești suc de portocale, o lingură scorțișoară, o lingură coajă de portocală, un plic praf de copt, o linguriță bicarbonat.

Se bate zahărul cu uleiul și se adaugă celelalte ingrediente pe rând. La sfârșit se adaugă făina în care s-a amestecat praful de copt și bicarbonatul stins în puțin oțet. Se coace la foc potrivit aproape o oră.

Chec cu mere și portocale

6 mere, 3 portocale, 1/2 ceașcă ulei, 3 cești făină, o ceașcă nucă mărunțită, 1/2 ceașcă stafide, două plicuri vanilie, 1/2 linguriță scorțișoară, un plic praf de copt, o linguriță bicarbonat de sodiu.

Se freacă zahărul cu uleiul, se adaugă merele date pe răzătoarea mare și portocalele tăiate mărunt. Se amestecă cu mixerul să se sfărâme pulpa de fructe.

Se adaugă mirodeniile, bicarbonatul stins într-o linguriță de zeamă de lămâie sau de oțet, făina în care s-a amestecat praful de copt și la sfârșit stafidele și nuca. Se toarnă într-o tavă tapetată cu ulei și pudrată cu făină și se coace la foc potrivit 35 min. Se poate coace și într-o tavă rotundă sub formă de prăjitură.

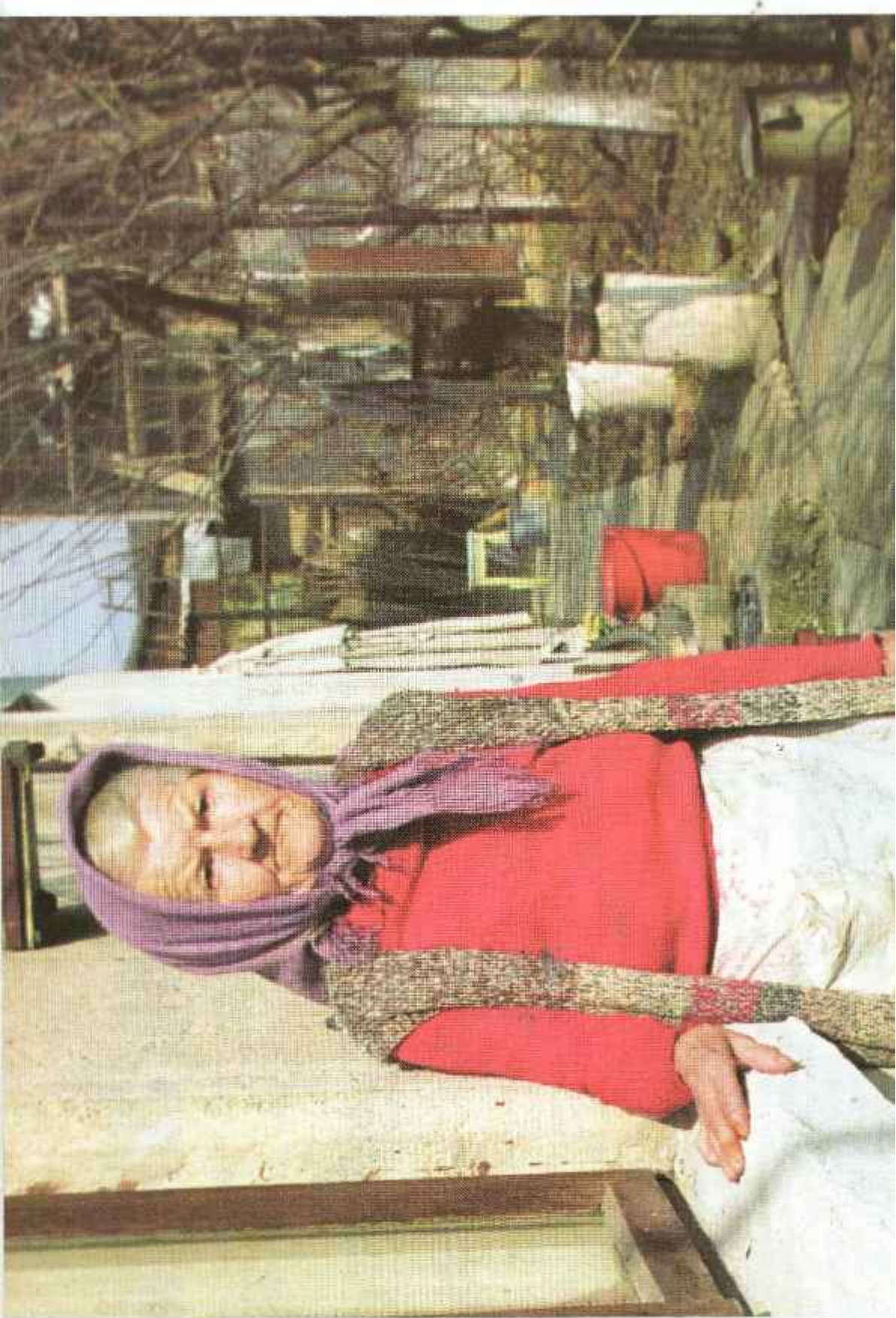
memorie

Se numește Barbara. Uneori spune că a avut o viață de câine. La 19 ani, pe vremea când era o fată frumoasă, căreia viața începea să-i îndeplinească fiecare capriciu, a fost deportată într-un lagăr din Ucraina.

Ciorapii fini, cu dungă, și rochiile elegante au devenit haine de iută. Rarisima pâine albă, care ei nu-i lipsea de pe masă, a lăsat locul ciorbei de murături. Casa părintească, plină de copii, s-a transformat într-un cort înghețat. De-atunci crede în soartă. Altfel nu înțelege de ce, din 11 frați, ea a fost singura care a ajuns să cerșească, să fure, să mănânce din gunoaie, într-o lume străină, necunoscută, rece.

Deportată în Ucraina

Lagărul era mare, îngrădit cu

„Eram leșinate de foame și am ajuns să căutăm prin gunoaie orice rest. Uneori, era gunoiul aruncat și pe sfecclă, le spălam uneori și le lipeam, așa, de sobă, să se prăjească. Țsta era desertul! Pe urmă, ne dăde, forfoteau păduchii pe noi, mari, ca bobul de grâu. Am făcut ulcer, de nemâncată și de mâncare p

Povestea ei poate părea un scenariu reusit. Intrigă, înduioșează, e aproape neverosimilă, dacă nu ai citi pe fața femeii durerea că a trăit-o, că a fost adevărată și, mai ales, nedreaptă. Barbara s-a născut în 1926. De la 14 ani a lucrat, alături de surorile ei, într-o fabrică de pâine din București, unde a făcut macaroane pentru soldații de pe front. O fetiță blondă, grasuță, cu mâinile infipte în aluat, cu o lădiță sub picioare, ca să ajungă la masă. Tatăl - brutar, mama - casnică, fetele la fabrica de pâine, băieții „la meserie”, toate erau bune, în ciuda războiului.

Veta, cum i se spune Barbarei, își amintește cum la mesele luate în familie erau chemați și doi copii ai vecinilor, pentru că, zicea tatăl ei, „unde mănâncă 11, mai mănâncă șiăștia doi”. În 1944, Emy, una dintre surori, care își pierduse o mână în urma unui bombardament, a chemat-o pe Veta la Timișoara, unde locuia, să-i ajute la

a luat pe nimeni, nu știu de ce. Până la plecare, ne-a strâns într-o vilă, ca să adune un număr suficient de deportați. Și plângea lumea după noi, când ne vedea încolonați așa... Știau că mergem în lagăr. Ne-a urcat apoi în camioane și atunci am văzut-o pe Emy. Venea, săraca, și, cu singura mână întreagă, ținea sacoșa cu mâncare pentru mine și pe Ingrid, fata ei. Era zăpada mare și Ingrid cădea mereu. La gară, ne-au îngrămădit în vagoane pentru vite. Clasa întâi! Scria *Heil Hitler* pe toate. Cine era atunci? Parcă Antonescu era. Da, da! Că noi făceam: *Antonescu și Mihai / Ne dă pâine cu mîlai / De cînd Carol a plecat / Noi frînzela n-am mîncat!*”

Răde. Este impresionantă jovialitatea acestei femei. Slabă, îmbătrânită, neputincioasă, dar plină de umor, ca și cum ar fi simțit că soartei nu i se poate opune și că tot ce-i rămâne de făcut este să o la peste picior. Nu-i reușește întotdeauna

malul Niprului, bătea mereu un vânt puternic și rece. Într-o noapte, a venit o vijelie și a săltat cortul. Și una dintre femeile care erau cu noi a murit de spaimă. Dar, până la a doua iarnă, ne-au pus să construim camere din chirpici și de-atunci am fost mai adăpostite. Eram aici, noi, deportații din România, alții din Germania, mai erau prizonieri, mai ales români și nemți, și pușcăriși din Rusia. Dormitoarele bărbaților erau separate de cele ale femeilor și, în general, bărbații nu aveau voie să se atingă de noi. Dar se mai întâmpla să avem probleme, mai ales fetele foarte tinere, cum eram eu. Însă am avut noroc. M-am întors acasă curată, așa cum plecasem.

În cort, aveam sobițe mici și, când ieșeam la muncă, furam cărbuni, lemne, să ne facem focul. Aveam paturi suprapuse și saltele din paie. Perne n-aveam. Bine că n-aveam, că poate rămâneam cocoșate! Ziua ieșeam la muncă, nepăzite. Afară crăpa piatra de ger. Ne dăduseră pufoaice, dar n-aveam curele și le legasem cu sârmă. Și ne erau mâinile așa de înghețate, că nu mai puteam desface sârma aia și făceam pe noi. Ne îngheța tot între picioare. Și, pe gerul ăla mare, ne puneau să construim. Îngheța mortarul și primăvara se dărâma tot.

După un timp, m-au pus brigadieră, că au văzut că sunt mai înfigăreată și mai ordonată cu locul de muncă. Uneori, mergeam la cerșit. Câte două, luam și traiste la noi și băteam din ușă-n ușă. Rusoaicele ne arătau la ce uși să mergem, unde știau că o să căpătăm. Primeam pâine, macuhă, ce se nimerea... După ce-adunam cerșeala, împărțeam tot: câte eram în brigadă, atâtea gramezi. Și dacă rămânea o ceapă în plus, atâtea felii tăiam, câte eram. O, Doamne! Dar n-a fost rău. Că, dacă era rău, muream acolo, nu? De la un timp, ceream țigări. Acolo am învățat să fumez, că țigările țineau de foame. În lagăr, ne dădea dimineața, la micul dejun, ciorbă de murături tocate. La prânz, ciorbă și, câteodată, arpacaș. Seara, varză călită. Apă chioară: nu grăsim, nu nimic. Era mai greu până se făceau legumele. Când apăreau cartofii, pepenii, nu mai era problemă. La colhoz, când trebuia să adunăm cartofi, eram cele mai mari doamne! Pufoaica era groasă, piciorul era ca așchia. Așa că umpleam cracii cu cartofi, de jos până sus. Și apoi nu mai puteam să mergem, pentru că nu se mai îndoaia piciorul de cartofi. De multe ori, am furat de la oameni din curte, din grădini, din pomi. Rusa am învățat-o acolo. Dar știi ce repede se-nvață? Am vrut, n-am vrut, am învățat fără profesor. Azi se plătește! Pentru că eram bri-

„Mulți bărbați n-au suferit ce-am suferit eu. După câte am trăit, eu zic că trebuie să fac sute de ani. Fusesem programată toamna trecută să mor, dar văd că s-a pierdut programarea...”

treburile din casă și la creșterea fetei de numai trei ani, până la întoarcerea soțului ei de pe front. În aceeași perioadă, rușii au cerut statului român să le ofere forță de muncă, pentru a-și reconstrui orașele bombardate. Așa se face că, în dimineața zilei de 13 ianuarie 1945, fără nici o înștiințare prealabilă, câțiva soldați au intrat în casa unde stăteau cele două surori și au ridicat-o pe Veta, pentru că, din cauza handicapului, Emy nu putea fi folosită ca forță de muncă.

„Nici măcar nu s-a zvonit că o să ne ia. Că, dacă se zvonea, plecam la București. De-acolo nu

na. De multe ori, ochii îi sunt plini de lacrimi. Poate pentru cei cinci ani chinuți, care i-au ucis dreptul la tinerețe, poate pentru neputința de a mai avea copii, „măcar patru”, cum spune ea, poate pentru bolile care nu i-au dat pace toată viața.

„Am ajuns în Ucraina. Era ger și o zăpadă mare... Ziceam că ne-or băga în niște barăci măcar, dar ne-au băgat în niște case bombardate. Ninge pe noi și ne-nghesuim una în alta. Apoi ne-au dus în lagăr, în comuna Zaporodje. Lagărul avea numai corturi mari, de armată. Fiind pe

trei rânduri de sârmă ghimpată

nicii făceau pipi pe el, că știau că o să mâncăm de-acolo. Dar parcă mai conta! Luam cojile de cartofi, de câte o bucată de săpun. Vindeam săpunul în sat și ne dădeau pe el câte o bucată de pâine. Că și așa roastă. Mulți au murit atunci, de boli sau de nemâncăți. E un cimitir acolo, chiar pe malul Niprului."

gadieră, maistrul mă chema zilnic la el, ca să-mi dea norma pentru brigadă. Dacă nu făceam cele 100 de procente pe care ni le dădea, mă băga în carceră. A, râsul de pe lume! Nu se putea face sută de procente! Mai ales dacă era și normă mare și eram toate leșinate de foame. Carcera era vizavi de poartă. Era o cameră mică și goală, cu gratii la ferestre. Eram doar târgile cu morți așezate jos, pe ciment. Până îi îngropa, îi ținea acolo. Mortul era pe targă, îl împingeam în pic și ne așezam și noi acolo, lângă el. Nu am înviat nici unul!

După un timp, ne-au dat voie să scriem acasă. Ne dădeau două cărți postale: pe una scria adresa lagărului, pe alta adresa de acasă. Era singura noastră legătură cu familia. Deja pareă ajunsese la capătul răbdărilor, dar nu aveam ce face. Un român a fugit într-o noapte. Și la lași l-au prins românii și ce crezi că au făcut? L-au

pus înapoi în lagăr. Nu puteau să spună că a murit?

Aproape că nu-mi amintesc nimic de întoarcerea în țară, atât de agitată eram. Știu doar că, pe la Sighetul Marmăției am început să plângem, când am auzit că se vorbește românește. Am venit în București. Ai mei auziseră că vin transporturi, dar nu mai erau siguri că trăiesc sau nu. Cei mai frumoși ani din viață i-am pierdut acolo. Când am ajuns acasă, am aflat că tata a murit de durere, la două săptămâni după ce plecasem."

Sentimentele față de Veta s-au situat un timp între milă și dezgust. Multă lume a păstrat la început distanța față de fata de 24 de ani, trasă la față, cu pielea înroșită de ciupiturile insectelor, despre care aflaseră că a mâncat din gunoaie sau a cersit. Nici ei nu i-a fost ușor să intre în normalitatea vieții de acasă, după care a plâns timp

de cinci ani. De câte ori povestește, în sufletul Barbarei Olaru se redeschid răni tămăduite greu. De aceea evită, de obicei, să vorbească despre această perioadă din viața ei. Preferă să povestească anii în care a lucrat în comerț, căsătoria sau copilăria ei. Privește cu un fel de mirare dorința cuiva de a ști cum au fost anii deportării. Poate de aceea are un ton cam sugubăț când vorbește despre lucruri dramatice. Nu îi face plăcere, dar povestește. Lagărul 108 i-a adus, pe lângă suferință, o pensie care îi permite să nu moară de foame și pentru care unii o invidiază.

text Irina Adriana Rusu

foto Octavian Tîbăr

De la 19 ani, foamea a fost coșmarul teribil care a urmărit-o pe Veta ceas de ceas. Dar numai cine nu o cunoaște pe această femeie ar putea să o socotească nebună, văzând-o cum își face provizii exagerate de legume, fructe, conserve, paste făinoase. De ceva vreme, pentru că ea nu mai poate sta mult timp în picioare, soțul ei are grijă să-i gătească regulat, pentru ca Veta să nu simtă nici o clipă teama că nu are ce pune pe masă.

Flacăra a organizat un concurs al cărui premiu inedit este interviul cu un cititor. Cel de-al doilea câștigător este Nicolae Drăgușin, din Alexandria.

Nicolae (Nicu, Nicky – „mi se spune în toate felurile”) are 19 ani și este student la Universitatea Politehnica București, deși în liceu, toată lumea era convinsă că va fi scriitor. De altfel, a participat la concursuri, școli de vară și festivaluri, a colaborat la reviste culturale, i-a apărut un mic volum de călătorie (*18 zile în Elveția*) și a absolvit un curs de jurnalism.

În camera unde locuiește (în gazdă la un unchi) are un calculator performant, cu tot cu cameră video, scanner, imprimantă, sound blaster etc. și, între multe alte preocupări, procesează melodii pe computer. Alături, pianul așteaptă cuminte un moment de răgaz al tânărului, care a studiat puțin și acest instrument. Oarecum neașteptat pentru un băiat singur și atât de tânăr, se dovedește o gazdă impecabilă.

Nicky este cel de-al doilea câștigător al concursului nostru, dar nu apare prima dată în *Flacăra*. Anul trecut, atunci când am căutat tineri inteligenți care să-și spună părerea despre Ziua Națională, președintele *Fundației Henry Coandă* ne-a dat și numele lui. O alegere mai mult decât justificată.

„Reconstruirea societății im

▼ Ce te-a determinat să participi la concursul nostru?

– Părinții mei au colecția *Almanahului Flacăra* și o parte din cea a revistei. Când eram copil, aveam pasiunea de a cotrobăi și, până la urmă, am ajuns și în podul casei, unde se află multe publicații, inclusiv unele interbelice, iar anul trecut, după ce am fost căutat de revista dv., am descoperit noul format și, de atunci, vă citesc mereu, văzând astfel concursul. Unele dintre temele propuse (de pildă cea cu defectele poporului român) mă preocupau deja, și atunci am răspuns la provocare... Mai trebuie să vă spun că am citit și cărțile domnului Arion, mi-a plăcut mai ales *Viața sub un președinte de regat*. De altfel, când am fost în Elveția, la invitația unei cunoștințe, am stat de vorbă și cu Majestatea Sa.

– Cum!?

– Pur și simplu am cerut o audiență, pe care mi-a acordat-o, și am stat de vorbă vreo jumătate de oră.

– Ai un calculator performant...

– Da, a apărut ca o necesitate... Mi-am notat în jurnalul meu că prima dată când am atins un calculator a fost în iarna lui 2000, când am sărbătorit Crăciunul cu o familie prietenă.

– Cum te-ai definit singur?

– Sunt un prizonier al propriilor pasiuni. Nu regret nimic din ce-am făcut în liceu, tot timpul a fost o exersare a propriilor pasiuni.

– De la ce vârstă ții un jurnal?

– Am început în 1994, dar constant scriu din 1997. Sunt lucruri pe care n-aș vrea să le uit!

– Văd pe pian o fotografie despre care ne-ai spus că este a unui strămoș.

– Este Alexandru Popescu, un stră-străbunic, care a fost preot. Prezența acestei ima-

gini este reprezentativă pentru o altă pasiune a mea: am început să alcătuiesc arborele genealogic al familiei. A apărut în mod banal: în clasa a șaptea, la *Cultură civică*, am fost îndemnați să ne descoperim strămoșii. Am început prin a-mi interoga bunicii și, acolo unde nu mai știau nici ei, am mers la arhive, în iulie 1999. A fost un prilej de mare satisfacție, când mi se aducea un fond arhivistice mă simțeam ca un explorator care dă de o comoară!

– În decembrie 1989 aveai șase ani. Părinții tăi îți dăduseră vreo idee despre ceea ce fusese în România?

– Da, și chiar vroiam să vă povestesc! Eram „șoim al patriei” și existau broșuri din care trebuia să memorăm poezii pentru diverse festivități, versuri închinete „Părinților Naționali”. Or, într-o zi când mă chinuiam cu mama să învăț așa ceva, tata s-a supărat foarte rău, a luat broșura, a rupt-o și mi-a zis, cu un ton care m-a șocat: „Dacă o să mai înveți poezii din astea, o să ajungi ca vecinul Cutare”, un om care avea o statură socială foarte căzută.

– După decembrie 1989, când ai început să-ți faci speranțe referitor la noua societate?

– Treptat, pentru că, depinde de vârstă. După adolescență am început să am propriile mele opinii și, anul trecut, am fost foarte mândru când am votat prima oară (*alegeri locale parțiale în Alexandria – n.r.*). Când am ieșit din cabină, văzându-mă cum radiam, un domn m-a întrebat ce e cu mine și i-am spus: „Mă simt un om puternic!”

– Înțeleg că nu faci parte dintre tinerii care abia așteaptă să emigreze...

– Am unele momente în care cred că mi-aș dori să plec. Societatea are multe defecte, care provin și din sistem, dar și din structura

politică înlocuirea a 90% din clasa politică"

românului. Fiind așezați într-o anumită poziție geografică, ni s-au impus anumite trăsături caracteriologice. De exemplu, excesul de curiozitate față de cei din jur, mergând până la violarea intimității, dar și foarte mult snobism.

- Și defectele sistemului?

- Trăim consecințele faptului că s-a pierdut startul pentru reconstrucția morală a societății. În special în politică se continuă aceea stare din comunism, când eram unii compliciti celorlalți. Astfel, nu știi dacă trăiești în minciună sau în adevăr. Dar acum, cred că românii încep să se angreneze în curentul globalist, să se ralieze la niște principii - deocamdată mai mult în declarațiile politice, însă în viitor se va întâmpla la nivelul întregii populații.

- Ce te enervează cel mai mult?

- Lipsa unui plan real, lipsa de vlagă pentru stăpînirea flagelului numit corupție, care afectează totul.

- Lipsește vloga sau interesul?

- Cred că e și o lipsă de interes. Când ești complice știi că, demascând pe altul, te riști pe tine. Foarte mulți politicieni s-au complăcut în această promiscuitate și este limpede că reconstrucția societății implică înlocuirea în proporție de 90% a clasei politice. În plus, nu există nici o continuitate: la noi, schimbarea structurilor politice înseamnă modificarea în totalitate a legilor, inclusiv a ceea ce s-a făcut bun. Se pleacă mereu de la zero.

- Ce opinii ți-ai format despre ceea ce se întâmplă cu CNSAS?

- Deconspirarea poliției politice este, bineînțeles, un lucru dureros, pentru că scoate la iveală lucruri la care nu te așteptai. Am avut multe dialoguri cu foști deținuți politici (pentru că unchiul meu din București este unul dintre ei), care au reușit să-și vadă dosarele și erau de-a dreptul șocați că i-au trădat persoanele în care aveau cea mai mare încredere. Am descoperit de la ei o altă lume decât cea pe care ne-o prezintă manualele de istorie. O adevărată lume paralelă! România era o închisoare mare, în care existau multe închisori mai mici și mult mai dure. Această deconspirare e foarte necesară, totuși, pentru că aflăm în ce societate trăim și pe cine ne putem baza. Concretitatea unui document ne arată dacă persoana respectivă este potrivită sau nu pentru democrație. Nimeni nu mă poate face să cred că o persoană care a turnat la Securitate își poate schimba în câțiva ani statura morală! O jumătate de secol înseamnă foarte mulți ani în care ți-ai format o mentalitate, greu de modificat ulterior. Ceea ce mă enervează cel mai mult este ipocrizia declarațiilor de genul „suntem pentru democrație”, venite din partea unor oameni care au avut alte apucături...

- Cum privești încercătura în care am intrat, între americani și franco-germani?

- Nu cred că este o încercătură, ci o problemă care își are rădăcinile în istorie. Visul bunicilor noștri a fost acela că „vin americanii”. Asta explică procentul covârșitor al sprijinului pentru intervenția Statelor Unite în Irak. Francezii nu au cunoscut direct o dictatură. Românii înțeleg mai bine ce se întâmplă cu Saddam Hussein.

- Dar dacă, Doamne ferește, ne alegem cu un atentat de sorginte irakiană?

- Este datoria politicianilor să explice că poziția noastră nu este lipsită de riscuri. Probabil nu va fi cazul, dar populația trebuie să se aștepte la orice, să pună răul în față, ca să știe să se apere. În același timp, cred că este inevitabilă o reacție a opoziției din Irak. Ar trebui să se procedeze la fel ca în Afganistan, adică să se provoace o înlăturare a lui Saddam din interior, chiar dacă, așa cum spunea Toma d'Aquino, așa ceva este un război puțin nedrept...

- În final, să ne întoarcem la tine. Ce țință ți-ai stabilit?

- Vreau să îmbin ceea ce îmi place să fac cu ceea ce sunt nevoit să fac. Firește, vreau să ajung la o bunăstare materială decentă, dar sunt un om care s-ar plictisi dacă ar face mereu același lucru.

- Cum stai cu viața socială?

- Am un cerc de prieteni, inclusiv colegi de liceu ajunși în București, am fost de câteva ori la discotecă, au fost și niște petreceri... Din păcate, nu prea am timp, în condițiile în care vreau să-mi respect programul stabilit. Dar încerc să nu mă îndepărtez de viața socială. Trebuie să existe un echilibru.

- O prietenă ai?

- Nu. În liceu au fost câteva amicitii, relații temporare, cum spunea un prieten: „fluturasi”.

- Ai un plan și pentru viitoarea viață de familie?

- Mă gândesc... Căsătoria este, cred, examenul cel mai greu pe care-l ai de susținut. Important este să găsești o persoană cu care să te înțelegi, pentru că ajungi mai târziu la o vârstă la care-ți dai seama că dragoste cu sila nu se poate. Psihologia feminină mi se pare foarte interesantă și am citit câteva cărți despre ea...

Intervi: Tudor Călin Zorojanu

Intervi: Octavian Tîbăr

Concursul continuă!

Trimiteți o scrisoare în care să răspundeți pe scurt la următoarele întrebări:

1. Care sunt defectele românilor?

2. Se va reface unitatea occidentală după războiul din Irak? 3. Cine va câștiga viitoarele alegeri prezidențiale din România?

Autorii celor mai interesante răspunsuri vor deveni intervievații noștri.

Succes! Sunteți mai buni decât cei care se cred mai buni!

Vel Satis aruncă

Din această primăvară *Renault Vel Satis* este prezent și în România. După o așteptare care părea să nu se mai termine – a trecut foarte mult de la lansarea mondială – începem să ne punem întrebări legate de succesul unui model scump și nonconformist.

Atunci când a pornit producția de serie la *Vel Satis*, *Renault* și-a asumat o sarcină foarte dificilă. A concură pe segmentul de piață al mașinilor luxoase, dominat de nemți, poate părea curată nebunie. Profiturile acestui segment sunt mari, dar riscurile sunt pe măsură. *Ford* a încercat piața cu modelul *Scorpio*, dar nu a avut succes. Ca urmare s-a orientat către cumpărarea unor mărci care să-l asigure intrarea pe piață: *Jaguar* și *Volvo*.

Toyota a inventat o nouă marcă, *Lexus*, care se bucură de destulă popularitate. *GM*, prin marca europeană *Opel*, n-a reușit mare lucru cu modelul *Omega*, iar acum se pregătește să-l lanseze pe *Signum*. S-a asigurat între timp și a cumpărat *Saab*. *Renault* nu este la prima încercare de a pătrunde în acest segment. Modelul *Safrane* urmărea coroana germanilor, dar nu a reușit decât vânzări modeste.

Așadar, poate *Vel Satis* să concureze cu *BMW* seria 5, *Mercedes* clasa E sau *Audi* A6?

Probabil că timpul va decide. Până atunci însă, noua prozență de la *Renault* a câștigat prestigiul pe care îl oferă cele cinci stele *Euro NCAP*. Designul este complet diferit față de tot ceea ce oferă piața în acest moment. Formele sale au fost catalogate imediat într-o nouă clasă: berline înalte.

că mănăușă

La interior luxul te înconjoară din toate părțile. Habitaclul este spațios și luminos. Tapiteria este din piele, iar scaunele *grand confort* se reglează din mai multe articulații pentru a oferi ocupantului cea mai comodă poziție. Centurile de siguranță sunt și ele integrate în scaune, fapt ce conferă o mai bună poziționare la prindere.

Tot în interior intri în contact și cu tehnologia de ultimă oră. Sistemul de închidere centralizată și pornirea motorului folosesc un card. Ajunge să introduci cardul într-un spațiu din consola centrală și apoi să apeși pe butonul de start, pentru ca mașina să pornească. Farurile se aprind automat, iar ștergătoarele pornesc atunci când detectează stropii de ploaie. Presiunea aerului din roți este monitorizată permanent de computerul de bord. Climatizarea permite reglaje separate ale temperaturii stânga-dreapta pentru locurile din față cât și pentru locurile din spate. Sistemul de ventilație detectează imediat toxicitatea din aer și, în caz de necesitate, comută pe reciclarea aerului din interior. Ambianța deosebită este completată de un sistem audio performant cu patru difuzoare Cabasse. Nu mai există frână de mână, pentru că aceasta se declanșează automat la oprirea vehiculului.

Pentru început există o singură motorizare disponibilă: V6, 3,5 litri și 245 de cai putere de proveniență Nissan. Blocul motor este cuplat la o cutie de viteze automată secvențială în cinci trepte. Viteza maximă este de 235 km/h, iar accelerația de la 0 la 100km/h se face în 8,3 secunde. În regim urban mașina consumă, conform producătorului, 16,8 litri la suta de kilometri, iar în afara orașului 8,5 litri.

Pentru a completa pachetul de siguranță pasivă (6 airbaguri și caroseria din oțel cu capacitate mare de absorbție a șocurilor), *Vel Satis* este dotat cu ABS conectat la un repartitor electronic, ESP adică control dinamic al traiectoriei și un sistem antipatinaj denumit ASR. Prețul cu toate taxele incluse este de aproximativ 42.000 de euro.

Dacă ar fi să comparăm prețul și dotările de la concurența germană (la motorizări similare) am putea spune că avem în față un câștigător. Numai că acest lucru nu are nici o importanță atâta timp cât cei care decid sunt bineînțeles cumpărătorii.

Text: Mugurel Mărgărit

„Dictatura” în declin?

„Dictatura roșie” a scuderiei Ferrari și a lui Michael Schumacher din precedentul sezon nu putea rămâne fără o reacție pe măsură din partea celorlalte formații rivale. Ca atare, FIA a procedat la întocmirea unui nou regulament. Nu este cazul și nu avem nici spațiul necesar pentru a detalia, de aceea ne vom referi doar la punctaj. Astfel, dacă înainte se acordau puncte pentru primele 6 locuri, în prezent grila s-a extins cu încă două poziții. Măsura urmărea să prevină desprinderea unei formații sau a unui pilot în clasament. Primele două curse din noul sezon au revenit, surprinzător, piloților McLaren. Dar aici intervine un paradox, patronul formației britanice, Ron Dennis, constatând că a leșit mai dezavantajat, în condițiile în care rivalii M. Schumacher și Rubens Barrichello au ocupat la Melbourne și Sepang locurile 4 și 6, respectiv abandon și 2. Ca urmare, a adresat un protest la FIA, acuzată că îi favorizează pe cei de la Ferrari!

Deși pentru acest an Ferrari a pregătit o mașină – se spune – mai rapidă decât aceea din 2002, *F2003 GA* va debuta abia în cea de-a patra etapă, la Imola, pe 20 aprilie. Deocămdată, „dictatura roșie” se clatină: pentru prima dată, după 19 curse, Michael nu a „prins” podiumul, iar Ferrari după 53. În plus, germanul nu a rezistat presunii la care este supus, comițând unele gafe și dovedind că este mai aproape de condiția umană decât de aceea a unui robot invincibil.

O explicație ar exista: la începutul anului, inginerul de pistă Luca Badoer, cel cu care „Schumi” a obținut ultimele trei trofee, a fost schimbat cu australianul Chris Dyer. Rezultatele s-au văzut și, de aceea, s-a apelat din nou la tehnicianul italian.

Text: P.L. Dumitrescu

Bătălie automobilistică

Fără a avea o industrie automobilistică proprie, Geneva este cu adevărat un teren neutru în care marii actori din domeniu se pot întâlni și unde își pot prezenta ultimele creații.

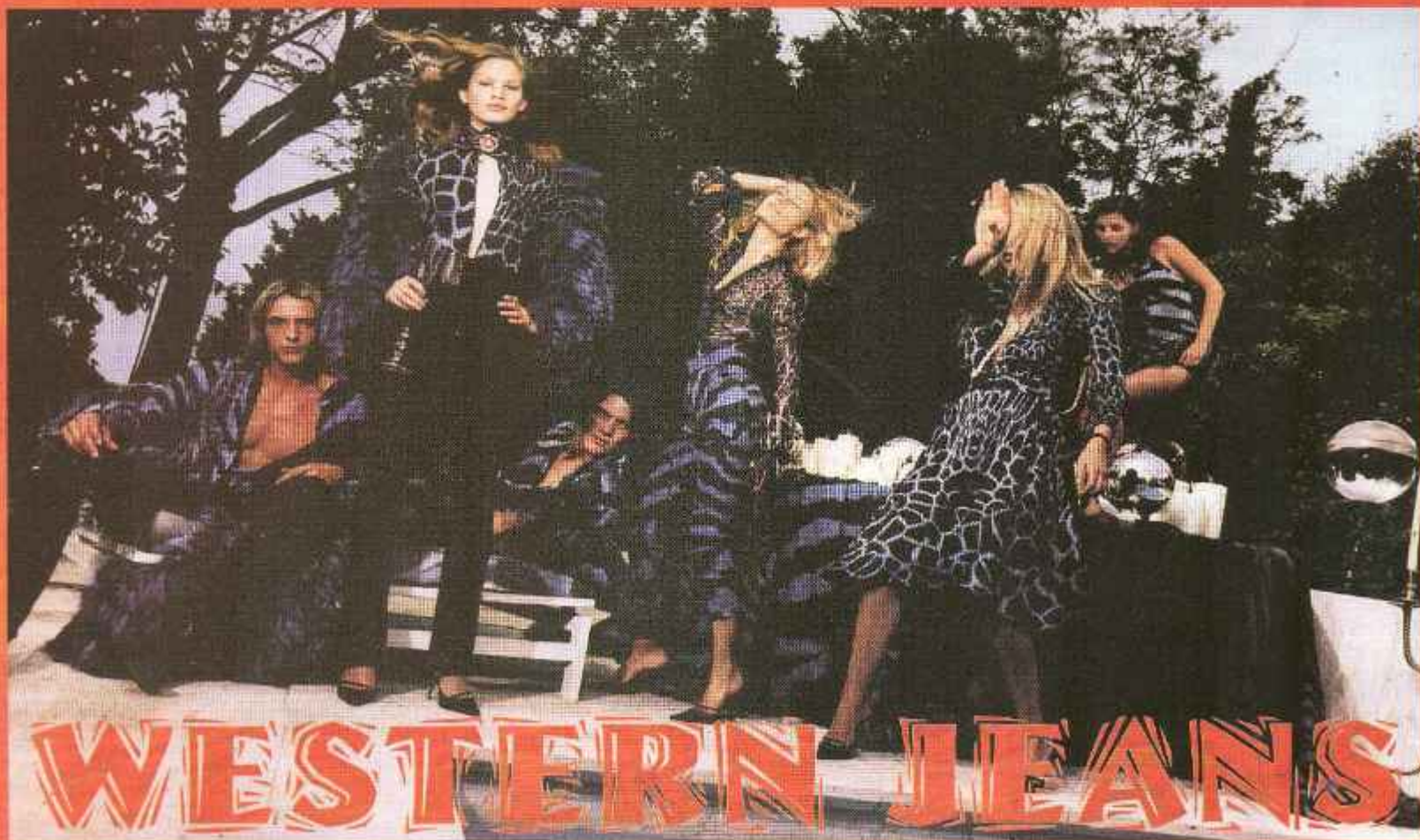
Totodată Geneva inaugurează sezonul marilor saloane din Europa și dă tonul pentru noutățile care ne vor invada în această vară.

Prima apariție care a încântat publicul la acest salon a fost *Lamborghini Gallardo*. *Baby-lambo*, așa cum este numit de unii pentru că este mai mic decât modelul *Murcielago*, dezvoltă 500 de cai putere. Timpul pentru a

ajunge la 100 km/h este sub 4 secunde, iar prețul de doar 120.000 de dolari. Am spus doar fără a încerca să glumim, pentru asemenea performanțe se plătește în general mult mai mult. Tot la aceeași categorie de preț vine și noul *Porsche GT3*. La standul mărcii GT3-ul a fost însă eclipsat de o mașină așteptată de multă vreme, *Porsche GT*. Acesta are un motor cu zece cilindri care produce 612 cai putere la 8.000 de ture pe minut. Bolidul este cu totul special pentru că locul său pare a fi în curse și nu pe stradă. Caroseria este din plastic ran-

forsat cu fibră de carbon, material despre care tehnicienii afirmă că ar fi cea mai bună combinație de rezistență la o greutate scăzută. Jentile sunt din magneziu, au 20 de inch și sunt încălțate cu anvelope special create pentru GT. În vânzare nu va fi decât un număr limitat de mașini și se pare că deja există comenzi care să acopere producția.

text **Mugurel Mărgărit**
foto **AP Rompres**

UNIREA SHOPPING CENTER - ETAL 2, ARIPA SPLAI

iVenit. iVăzut. iAles.

Pentru că vindem computere diferite, am învățat să fim alfel.
Să fim simpli, eficienți, de încredere.

Alfel spus, am învățat să fim la înălțimea computerelor pe care le
promovăm. Și la înălțimea așteptărilor clienților noștri.

Dacă vrei un calculator diferit, servicii deosebite sau pur și simplu
o informație aparte, alege un dealer care gândește alfel.

NouMax

Str. J.S. Bach, Nr. 1A, Sc. B, Ap. 20, București, Sector 2.

Tel.: (4021) 230 7057, (4021) 231 0361.

Fax: (4021) 230 2704, E-mail: nmx@itcnet.ro

Authorized Dealer
and Service Provider

ascultă ce mică e lumea!

"Altfel Spus"

știri de ultimă oră la prima oră

08:20
07:45 și 08:45
07:50 și 09:45
06:50 și 09:20
07:23 și 08:50
06:43 și 09:15

reportajul zilei,
revista presei europene,
interviul dimineții,
sport,
rubrica economică,
cronica internațională.

"Altfel Spus" îți aduce lumea mai aproape!
În fiecare dimineață, între **6:30 și 10:00**,
Constantin Drăgan duce vorba de la București la
Paris ca să ai informații românești și internaționale.
Ești în direct cu Mircea Iorgulescu, Matei Visniec,
Dinu Flămând, Sorin Pamfil și două redacții Radio
France Internationale.

delta rfi 93.5 fm

www.deltarfi.ro

ADEVĂRUL ESTE MAI PRESUS DE ORICE

prezintă

în fiecare

JOI

ora

20:00

cu RADU MORARU

Doar 10% din bugetul ministerului este pentru tineret

Interviu cu Georgiu Gingăraș,
ministrul Tineretului și Sportului

Interviul a fost înregistrat
înainte de meciul
România - Danemarca.
Domnul ministru era
optimist, a pronosticat că
terenul va fi foarte bun
iar Naționala va învinge
cu 2-0...

„Scopul principal este de

▼ Cum vă împăcați cu această dublă pălărie, pentru sport și pentru tineret?

– Modelul este luat după francezi, ei au avut mult timp un minister care s-a ocupat și de tineret și de sport, iar acum în teritoriu a rămas această organizare pentru tineret și sport. Până să vin la conducerea ministerului activitatea de tineret era, financiar vorbind, la un procent de 6-7%. Restul resurselor era alocat activității de sport. Din start mi-am propus

tineret. Așa cum un antrenor preia un sportiv și vede în ce ramură e bun, tot așa și lucrătorul discută cu tânărul și îi îndrumă pentru a-și găsi un loc de muncă. Primul centru l-am deschis în 2001 la Bistrița și la această oră avem în total 22 de centre.

– Mai există ceva din fondurile acelor Fundații pentru tineret care au moștenit patrimoniul UTC?

– Tot ce a fost în patrimoniul UTC a fost preluat de fundațiile județene pentru tineret.

să echilibrez aceste departamente, și ca finanțare, și ca activitate.

Mulți au crezut că vrem să luăm bani de la sport și să-i dăm la tineret, lucru care nu se poate, pentru că ar însemna să deranjezi un echilibru care s-a format în timp. Ne-am apropiat la aproape 10% din totalul bugetului, dar finanțarea este practic mai mare, pentru că avem colaborări cu Consiliul Europei. Plătim și o cotizație anuală de aproape un milion de euro și putem derula programe de minimum două milioane.

– Cât din activitatea ministerului pe care îl conduceți se suprapune cu aceea a Ministerului Educației?

– Segmentul de vârstă de care ne ocupăm noi și care este acceptat în plan european este între 14 și 29 de ani, deci se suprapune în mare parte cu perioada școlară. Noi ne propunem să ne dezvoltăm activitatea pe zona când tinerii termină școala și sunt în situația de a-și găsi un loc de muncă și un cămin, o locuință. În această perioadă singurul partener guvernamental poate fi Ministerul Tineretului și Sportului, prin centrele și direcțiile pentru

Unele spații au ajuns la primării, altele la consilii județene și unele au fost vândute sau li s-a schimbat destinația. La această oră ministerul nu mai beneficiază de aceste spații.

– Și ce se știe despre aceste fundații?

– Ele sunt organizații neguvernamentale și își au regimul lor propriu, nu au subordonare față de vreun for guvernamental. Se gestionează singure. Își aleg singure conducerea și un președinte.

– Dar au fost mereu discuții controversate pe marginea fondurilor moștenite de la UTC...

– Acelea s-au dus de mult. Cred că mai sunt în jur de câteva miliarde la Banca Română pentru Dezvoltare. Acești bani ar trebui să-l la probabil Fundația din București, pentru că trei miliarde, dacă se împart la 40 de fundații județene... dar totuși e ceva. Unele fundații județene și-au făcut din plin datoria și au menținut spațiile pentru activitățile de tineret. Exemplul cel mai bun este la Slobozia. Avem și exemple negative, la Buzău, Fundația pentru tineret a preluat un bazin, un hotel și o casă de cultură care au ajuns, într-un fel, chiar de izbeliște.

– Mai există hotelurile pentru tineret sau Sport cum se numeau, la prețuri mai mici și condiții mai modeste?

– Nu mai există decât hoteluri pe care le avem în rețeaua noastră, mai ales în complexele naționale sportive. Mai există spații și prin județe, cele care au „scăpat”, dacă vreți, dar ele au fost dintotdeauna în zona ministerului. În mare parte sunt foste hoteluri ale PCR care la un moment dat au fost înlocuite cu hoteluri mai noi și cele vechi au fost trecute la tineret. Exemple sunt la Constanța, Satu Mare sau Baia Mare. La Cluj mai este un hotel foarte bun, dar care acum este în litigiu, pentru că a fost închiriat. Prețurile la noi, în rețeaua ministerului, sunt între 100.000 și 230.000 lei patul, în condiții de două-trei stele.

– Și Costinești, stațiunea tineretului?

– Costineștiul nu mai are nici o legătură cu ministerul. A fost al BTT și nu a mai revenit practic nimic.

– Nu v-ați gândit să refaceți atmosfera de la Costinești, pe care sunt sigur că ați gustat-o și dv. în studenție?

– Nu mai avem ce să facem, BTT a putut să-și vândă acțiunile, pentru recuperare ar însemna procese interminabile și fără șanse evidente de reușită.

– Nu s-ar putea construi ceva nou?

– Ar trebui fonduri, ori eu mă chinul să repar și să întrețin hotelurile care există deja și pe care, în multe cazuri, le-am preluat în stare precară. Avem un spațiu pentru tineret în zona Eforie Sud, un hotel care nu este chiar de trei stele, sunt camere cu mai multe paturi, dar în condiții igienice, și încercăm să modernizăm această bază. Mai este și Izvorul Mureșului, care a fost transformat în complex și are în general destinație pentru tineret. Activitatea pentru tineret s-a dezvoltat însă mai ales prin aceste Centre. Există și un proiect de lege pentru tineret care este la avizat la Finanțe și urmează să fie văzut de Justiție. Avem Agenția Națională pentru Sprijinirea Inițiativelor Tinerilor, unde vin cu proiecte foarte multe organizații independente, neguvernamentale, pentru finanțare. Scopul principal este acela de a ne consuma fondurile, pentru că în 2000-2001 am fi putut consuma mai multe fonduri, dar procentul a fost de numai 80%. În 2002 au fost probleme de reorganizare, s-a schimbat contul, au fost nelămuriri pe plan european. S-au reglat toate aceste neajunsuri și la această oră avem 1,6 miliarde lei cheltuieli, cu toată pauza care a fost. Pentru anul 2003 cred că vom consuma 2.500.000 de euro.

– Nu prea se cunosc aceste programe de finanțare...

a ne consuma fondurile"

- Până acum era un singur Centru, în București, și am mai înființat încă șase în țară ca să mărim capacitatea de absorbție, mai ales în centrele universitare. Eu zic că acesta este un prim pas. Anul trecut au fost foarte mulți tineri olimpici la mare, s-au găsit și foarte mulți sponsori. Încet-încet am început să mișcăm acest mecanism în ceea ce privește dezvoltarea activității de tineret. Când am venit aici, departamentul de tineret nu putea să țină o conferință de presă pentru că nu aveau fonduri pentru protocol minim, nu puteau obține finanțare mică pentru un suc sau apă minerală. Nu aveau cadru și norme... și am luat modelul de la sport, le-am scos normativ, le-am promovat prin Hotărâre de Guvern și totul este în regulă. Acum, de exemplu, centrele de tineret au început să obțină și venituri proprii, dar nu avem norme pentru consumarea acestor bani, și iar facem norme și găsim modalitatea pentru a folosi aceste venituri. Sunt niște spații doar pentru tineri, nu se consumă băuturi alcoolice, ci numai cafea, sucuri și apă minerală, au acces la computere, la Internet pentru un abonament pe lună de cel mult 100.000 de lei. Au acces la baza de date a ministerului. Interesant este că tinerii care ajung aici știu ce au de făcut, încep să colaboreze între ei, au idei, își fac proiecte și uneori încep împreună o afacere.

- Când vine vorba de tineret, multă lume se gândește la latura de divertisment, sport, vacanțe, distracție, călătorii. Dar mai există și componenta de protecție socială, care cred că este extrem de importantă. Care este ponderea cea mai mare, divertismentul sau protecția socială?

- Există această tendință de a alege partea comodă din viață. Mulți tineri nici nu mai vor să meargă la sport, de exemplu, pentru că este mai ușor să stea la un film sau la o cafea și să asculte muzică. De aceea, Centrele au misiunea de informare, dar și de formare. Este vorba despre educația non-formală, pe care nu o primești nici în școală, nici în familie. Încercăm să le dăm un mod de viață, un mod de a fi. În genere, toți vor excursii, plimbări, vor totul cât mai ușor, dar ca să obții acele lucruri trebuie să mai faci și tu ceva, ca să mergi la un schimb de experiență în Anglia trebuie să știi engleza, dacă nu, stai acasă. Încercăm să dăm niște principii și modalități de a te comporta, tocmai pentru a reuși, pentru că nimeni, nici eu ca tânăr n-am avut bani de la început, am avut un mod de a fi, în primul rând să muncești, să fii serios, să fii foarte tenace, să te autopregătești, să studiezi presa zi de zi. Trebuie să-i obișnuim pe tineri că singuri se pot ajuta și chiar reprezintă o forță. Ei spun cu ușurință că nimic nu se

face. Poate că este adevărat în sensul în care aștepti totul de sus, deși există locuințele pentru tineret care au demarat acum, locuințele sociale, tinerii post-instituționalizați încep să primească diverse facilități, pe zona de IT nu se plătesc impozite, de exemplu...

- Pe zona de IT mai mult pleacă în străinătate...

- Pleacă, asta este, dar eu sunt convins că 80-90% se vor întoarce acasă, vor face un ban

și vor reveni, pentru că tot mai bine este acasă. Cu banii pe care îi câștigă acolo, aici vor produce de cinci ori mai mult. E bine, totuși, că merg și, până la urmă, într-un fel sau altul, va beneficia și România de experiența lor. Eu sunt convins că marea majoritate vor reveni în țară. Eu, de fiecare dată când mă întorc din deplasări, îmi dau seama cât de frumoasă este această țară, câte oportunități există. Să știți că există libertate de acțiune și dacă ești întreprinzător și ai un pic de capital poți să reușești. Sigur că dacă băncile ar fi mai atente cu proiectele solide, ar putea acorda finanțări, proiectul în sine fiind o garanție. Tinerii au idei foarte multe dar nu au capitalul necesar. Noi ne-am gândit să facem un fond la nivel național, exclusiv pentru a credita mici afaceri ale tinerilor.

- Marea problemă este că tinerii nu prea au garanții, nu prea au ce să ofere pentru împrumuturi. Când credeți că va porni această inițiativă cu fondul?

- Am lansat această idee acum câteva luni, odată cu propunerea ca în prima săptămână a lunii mai să fie sărbătorite zilele

tineretului. Este foarte bine ca la început de vară aproape, când totul este înflorit, să avem acțiuni în plan sportiv, cultural, acțiuni care să mobilizeze tinerii. Încercăm să-i atragem și să-i determinăm să-și dea seama că sunt o forță, un potențial, iar la această oră sunt priviți de către guvern ca o resursă și nu ca o masă de manevră.

- Care este diferența pe marginea școlilor sportive, a juniorilor?

- Cluburile școlare sunt în cadrul școlilor și liceelor cu profil sportiv ale Ministerului Educației, Sportului, când împlinesc 18 ani, trec automat la cluburile profesionale pe care le are ministerul. Juniorii sunt legitimați în genere la cluburi școlare și universitare. De multe ori au și legitimații duble, tocmai pentru a-i ajuta. S-a crezut multă vreme că zona școlară folosește banii pentru formarea sportivilor și apoi Ministerul Sportului ia medaliile și performanțele. Dar o medalie este a României, nu este a nici unui minister, noi le contabilizăm și spunem ce am obținut pentru că aceasta este sarcina noastră. Au fost semnale de alarmă pentru că din cauza restructurărilor din zona școlară a început să se reducă numărul elevilor sportivi. Bani totuși sunt, 350-370 de miliarde pe an, dedicate de Ministerul Educației pentru aceste școli și licee sportive. Numai că acești bani, în proporție de 80%, erau folosiți pentru salariile profesorilor. Regula de bază pe care o avem în minister, pentru cele 47 de cluburi departamentale, este că din bugetul de 210 miliarde pe acest an, pentru salarii vor fi 105 miliarde.

- Ce sport vă place cel mai mult?

- Toate sporturile mi-au plăcut, să le practic. În ultima vreme am rămas mai mult cu hobby pentru automobilism.

- Vă întreceți cu domnul Tăriceanu?

- Da, fără probleme. Și chiar pot să spun o întâmplare hazlie. Problema este că merg mai tare cu mașina și m-a oprit Poliția odată, aveam vreo 150-160 la oră, pe autostradă... dar m-au oprit și... domnule ministru, dar nu e cam tare? Și le-am spus că „eu sunt ministru la sport, nu la cultură”. Îmi place să înot, să joc și tenis de câmp, și tenis de masă, volei, ciclism. Fac și acum jogging, o dată, de două ori pe săptămână alerg 2-3 km fără probleme.

- Și sunteți susținătorul cărui club?

- Numai al Naționalei. Când eram mai mic eram rapidist dar sunt prea pătimaș, așa, puneam suflet prea mult și am renunțat. Nu sunt fan al unui club. Și poate că e mai bine, în calitate de ministru.

interviu de Remus Andrei Ion
fot. Octavian Tibăr

Re-capitulare

Tudor Călin Zorojanu

În România postdecembristă au existat aproape 300 de partide și câteva zeci de alianțe. Unele au durat câteva zile și nici n-am apucat să băgăm de seamă că ne promiteau un viitor luminos. Au existat formațiuni și chiar coaliții care „sunau” foarte bine, erau animate de tineri, s-au lansat spectaculos, dar au dispărut în neant. Au trecut mai bine de 13 ani. Ce-a rămas din toată această agitație, care părea să măsoare un exces de democrație și de imaginație (bolnavă, pe locuri)?

Avem un partid de guvernământ care a condus România timp de 9 dintre cei 13 ani și aproape întotdeauna a făcut-o fără emoții și fără să dea socoteală de ce trebuie să facă azi ceea ce putea face cu un deceniu în urmă. PSD este acum la doi pași de partidul unic: opoziție aproape că nu mai există, syndicatele par să fi dispărut de tot, iar străinătatea zămbește larg, fără să mai emită mari pretenții.

Cel mai important partid de opoziție (dacă luăm în calcul procentele electorale) este PRM, deși a fost, până în 2000, principalul aliat al actualului PSD (care se „distanța” de el când dădea prea tare cu băta-n baltă, dar îl folosea la greu) și n-a avut niciodată un program social-economic adevărat, încât nu face „opoziție” decât prin tăpănituri de tip „Jos mafai”.

PNL pare să fi renăscut din propria cenușă, dar nu putem neglija faptul că aparenta liniștire a apelor s-a produs cu prețul încredințării conducerii în mâinile unui om cu o evidentă simpatie pentru PSD și Ion Iliescu. În plus, cu toate explicațiile pe care ni le-a oferit, Theodor Stolojan rămâne în istoria României de după 1989 drept premierul care a semnat, în 1992, măsura cea mai anti-liberală cu putință: naționalizarea valutei.

Și PD pare să-și revină „din pumni”, după ce a fost nevoit să se rupă din FSN-ul original, după ce a pierdut alianța cu fostul PSDR și înțelegerea post-electorală cu defuncta CDR. Numai că, azi, PD pare să repete greșeala epocii Roman-tice, identificându-se total cu actualul președinte, Traian Băsescu. Cu greu poți auzi altă voce și, de aceea, cu greu le poți prevedea un viitor echilibrat.

Paleta parlamentară se completează cu UDMR, formațiune etnică (nu știm până acum care sunt marile opțiuni economice, sociale sau culturale ale Uniunii), care, cel

puțin în ultimii șapte ani, s-a aliat cu cine s-a aflat la putere.

În rest, tăcere. PUR este mult mai mult un trust de presă decât un partid cu opțiuni ferme și cu putere electorală. Din când în când, precum PUNR odinioară, amenință că lese de la guvernare, fără să înțelegem bine care ar fi pierderea pentru PSD. Alături de PUNR, au dispărut practic de pe scena politică și alte formațiuni care contau cândva, precum PDAR (câștigător al alegerilor locale din 1996, în mediul rural), PSDR, PSM, PS, UFD (ex-PAR), PAC etc. Unele s-au lăsat absorbite de partide mai mari, altele agonizează neștiute de opinia publică, iar unele s-au stins de parcă li s-ar fi terminat gazul.

Și, desigur, cazul cel mai șocant dintre toate este cel al PNȚCD, fostul lider al unei opoziții care a dispărut odată cu căderea lui și dizolvarea CDR. Parcă nici n-au fost! Parcă nici n-au guvernat vreme de patru ani! Să remarcăm un lucru ciudat: în vreme ce PNL, PSD și chiar PRM au cunoscut permanent mari seisme interioare, dar sunt bine mersi în fruntea bucatelor, PNȚCD, în care n-au existat fricțiuni importante, cel puțin cât timp a trăit Corneliu Coposu, a ajuns să nu mai conteze. Poate că e mai bine să te certi din când în când cu nevasta, degajând astfel energiile și spunând permanent ce ai pe suflet, decât să descoperi într-o zi că nu mai puteți trăi împreună...

Între timp, au mai apărut, timid și neconvincător, alte experimente, de-a dreptul underground. Nu știu dacă măcar inițiatorii lor cred în ele. Oricum, nici una dintre noile formațiuni nu va atinge pragul electoral.

În aceste condiții, viitorul imediat este cumplit de previzibil. PSD va câștiga lejer și viitoarele alegeri. Dacă nu va atinge pragul de 50%, se va alia cu orice partid care are poftă de guvernare. Dacă nici PNL, nici PD nu se vor afla printre acestea (lucru care e departe de a fi evident...), Băsescu și Stolojan vor bate palma, dar alianța lor va fi la fel de fragilă și de ineficientă ca și în prezent. Singurul element de noutate ar putea fi locatarul Cotroceniilor, dacă noua Constituție nu îi va permite lui Iliescu să mai candideze o dată, lucru care, de asemenea, nu e deloc de la sine înțeles.

Aceasta este o re-capitulare.

Sportul prințesă

Regina Beatrix a Olandei s-a aflat în Brazilia, vizitând între altele Fundația San Martinho. Cu această ocazie, Prințesa Maxima Zorreguieta (în imagine), soția Prințului Willem-Alexander, a stat de vorbă cu un puști care purta „tricoul lui Pele”, idolul național brazilian. Nu degeaba se spune că fotbalul e sportul-regal!

Inamicul public numărul 1

Zvezdan Jovanovic, fost comandant adjunct al unei unități de elită a poliției sârbe, este suspectul nr. 1 în dosarul asasinării fostului premier Zoran Djindjic. Uciderea acestuia, chiar în curtea Guvernului, probabil la comanda mafiei locale, împotriva căreia promise o campanie

putemică, a zguduit nu numai Serbia, ci și întreaga lume civilizată. O altă posibilă motivație a crimei: Djindjic este cel care a decis predarea lui Slobodan Miloșevici Tribunalului Penal Internațional de la Haga.

Talibanii acuză

Războiul din Afganistan s-a încheiat demult (dovadă că americanii au apucat să înceapă altul!), dar apele sunt departe de a se fi liniștit în această zonă. Cei doi talibani din imagine s-au aflat în detenție vreme de un an, în condiții improprie (cuști) – susțin ei –, timp în care au fost interogați, alături de alți 16 conaționali, în legătură cu atentatele din 11 septembrie 2001. Toți cei 18 au fost eliberați acum, după ce s-a dovedit că erau nevinovați.

Nu te supăra...

România sprijină intervenția americano-britanică din Irak. Rusia s-a opus vehement. Oficialii americani zic că Saddam a cumpărat arme de la ruși. Rușii dezmint. Americanii dezmint dezmintirea. Căzută la mijloc – căci, orîșicât, Volga e mai aproape decât Mississippi –, România n-are de gând să se „strice” de tot cu marele frate de la Răsărit, așa încât am primit vizita lui Mihail Mihailovici Kasianov, premierul rus (mai exact, președintele Guvernului), în imagine alături de Ion Iliescu.

Maria cea obosită

Procurorul general Tănase Joița (în imagine) a explicat, într-o conferință de presă, că Ioana Maria Vlas va beneficia de circumstanțe atenuante în urma faptului că a decis de bunăvoie să se predea autorităților române. „Mama” FNI arată complet schimbată (brunetă și cu ochelari), după ce se zvonea că, în Israel, s-a supus unei operații estetice. În același timp, ni s-a povestit cu lux de amănunte cum a venit ea cu taxiul la Ambasada Română din Tel Aviv, ce obosită arată etc. Investitorii FNI abia așteaptă să o întâlnească...

Bazil Ștefan

Deși nu cred în magia cifrelor, sunt convins că 20.03.2003, data declanșării celui de al doilea război din Golf, are toate șansele să fie considerată începutul unei noi ere. Fiindcă după acest război nimic nu va mai fi ca înainte. Această afirmație s-a mai făcut și despre alte evenimente răsunătoare ale istoriei recente – căderea zidului de la Berlin, prăbușirea comunismului, dizolvarea fostei URSS, extinderea NATO și UE spre Est etc., și pe bună dreptate pentru că toate aceste evenimente au fost etapele unui și aceluiași proces: victoria Occidentului în războiul rece împotriva totalitarismului comunist. Din această confruntare, Occidentul ieșea puternic și unit; sau cel puțin așa credeam noi, cei din Est, înclinați să ne luăm dorințele drept realități. Războiul din Irak demonstrează că lucrurile nu mai stau deloc astfel. După 11 septembrie 2001, Alianța Nord-Atlantică și Uniunea Europeană au acționat încă în deplin consens. Primele fisuri serioase au devenit vizibile în vara trecută, legat de dorința americanilor de a fi exceptați de la jurisdicția Curții Penale Internaționale. Războiul din Irak a arătat că acea frondă nu

Occidentul **spart**

era deloc întâmplătoare; o bună parte dintre statele UE, în frunte cu Franța și Germania, fiind dispuse să riște o ruptură deschisă cu Statele Unite de dragul relațiilor cu Irakul. Ele au făcut uz de dreptul de veto la NATO, respingând ceea ce au numit „logica războiului”, Parisul declarând public că va proceda la fel și în Consiliul de Securitate al ONU pentru a bloca o nouă rezoluție privind Irakul. Și ca să nu mai existe nici un dubiu, la Consiliul European convocat la Bruxelles de președinția greacă a UE a doua zi după începerea războiului, europenii au refuzat să condamne regimul de la Bagdad. Mai mult, ei au cerut respectarea integrității teritoriale și suveranității Irakului, promițând doar o participare la reconstrucția post-conflict a Irakului, fapt ce a provocat replici caustice în presa de limbă engleză. Noul război din Irak tinde să intre deci în istorie ca momentul regretabil al fracturii dintre Europa și Statele Unite. Chiar dacă va fi învins, și nu este loc de nici o îndoială că așa vor sta lucrurile, Saddam Hussein se va putea mândri (dacă va supraviețui, dacă nu, va jubila de acolo, din Infern), la gândul că a izbutit să

spargă unitatea occidentală, performanță de care nu au fost în stare Stalin, Mao, Brejnev etc. Consecințele acestei fracturi ar putea fi foarte grave, mergând de la blocajul mecanismelor NATO până la dizolvarea Alianței, de la paralizia Uniunii Europene până la divizarea ei într-un nucleu dur și mai multe organizații regionale, de la o simplă retorică antiamericană la o federație europeană centralizată, dar restrânsă și (culmea!) aliată cu Rusia și China împotriva Statelor Unite. Și asta numai din dorință de a contrabalansa supremația americană actuală. Dar să nu știe pare Chirac și Schroeder că, fără o integrare mult mai avansată, care cere timp, și fără un efort militar mult mai substanțial, așa ceva nu este posibil? Ei știu bine acest lucru, dar le vine greu să accepte că vreme de încă un deceniu, poate chiar de o generație, ordinea mondială va fi în esență o „pax americana”. În timpul căreia fiecare va trebui să se descurce cum poate, până când lumea multipolară la care visează acum Parisul, Berlinul, Moscova etc. se va naște firesc, dintr-o nouă modificare reală a raportului de forțe.

grupuri de interese, grupuri de presiune

Dan Pavel

Războiul canonic

Războiul pornit de SUA împotriva dictaturii lui Saddam din Irak este o consecință a succesului războiului împotriva dictaturii lui Miloșevici din Iugoslavia. Atunci, când izbucnea războiul, un specialist în politica externă americană scria că „soarta lumii se decide în Kosovo.” Atacul din 11 septembrie 2001 împotriva superputerii americane a părut a complica lucrurile. Teoriile conspiraționiste au încercat inducerea ideii că americanii pregătesc războiul ca să pună mâna pe petrolul irakian. S-a dovedit că un asemenea război va costa mai mult decât profitul obținut din accesul eventual la petrolul irakian. La mijloc este ceva mai important decât petrolul și resursele materiale ale planetei. Lupta pentru dominația mondială. Pacifiștii protestează degeaba. Ar trebui să protesteze împotriva istoriei speciei noastre, pentru că așa se întâmplă de când lumea.

Americanii au ajuns atât de puternici încât potențial vor fi forțați să intre în conflict de acum încolo cu oricine are interese diferite și ireconciliabile. În timpul Războiului Rece, confruntarea cu supraputerea sovietică a fost evitată, pentru că escaladarea conflictelor ar fi putut conduce la sfârșitul lumii. Dar, din confruntarea globală dintre cele două sisteme incompatibile s-a ajuns la distrugerea celui care era în același timp imoral, ineficient și criminal. Din multiple motive, actuala administrație de la Washington, D.C., a ajuns la concluzia necesității intervenției duse până la înlăturarea regimului lui Saddam, la care anumiți strategii ajunseseră încă de pe vremea președintelui lui Carter (înaintea apropierii dintre SUA și Irak, din vremea președintelui Reagan). Când a existat o largă coaliție antirakiană, după ocuparea Kuweitului, comunitatea internațională a făcut presiuni pentru ca Saddam să nu fie înlăturat de la putere. Grupul de interese constituit atunci se temea de posibilitatea destabilizării regiunii. Dar de atunci încolo, potențialul de destabilizare a trecut cu mult de zona Golfului Persic și a Orientului Mijlociu.

De când SUA a ales să acționeze prin intermediul Consiliului de Securitate, regimurile dictatoriale s-au consolidat în lume. Și pentru că dictatorii se tem de orice amenințare interioară sau exterioară, ei se înarmează cu arme atomice, biologice etc. Nimeni nu poate să ofere garanții că nu își vor folosi armele. Dacă americanii reușesc să îl doboare pe Saddam și să înlăture pericolul acelor arme, atunci va fi mult mai simplu ca diplomația și alte tipuri de presiune să redevină mijlocul principal de intervenție. Dacă nu reușesc, teza că democrația și drepturile omului sunt valori universale rămâne o ipoteză. În afară de caracterul aparent evident al tezelor, sunt locuri pe planetă unde pot fi impuse doar prin forță.

calendarul lui manolescu: aprilie

Nicolae Manolescu

Jocuri de copii

Am plecat val-vârtej de la redacție ca să prind televiziunile de la ora 19.00. Sunt fascinat de jocurile de adulți de pe micul ecran: războiul din Golf, ediția a II-a, este unul dintre ele.

În vagonul de metrou, câteva persoane. Dau să citească ziarele de dimineață, uitate în servietă, și ochii îmi cad pe titluri amenințătoare. Renunț.

În picioare, lângă mine, un băiat și o fată (zece-unsprezece ani), cu ghiozdane în spinare, joacă un joc de cuvinte. Băiatul spune un cuvânt, fata altul, care începe cu cele două sunete finale ale cuvântului dinaintea și așa mai departe până când jocul se încheie. Cam așa: **Clasă, Sănătate, Teroare, Revendicativ, Ivire, Regulă, Lămuritor, Oripilant**. Punct și de la capăt. Nici un cuvânt românesc nu începe cu **nt**. A câștigat băiatul prima partidă. Scor 1-0.

Îmi amintesc de jocurile îndepărtatei mele copilării. Unul era chiar acesta. Într-o variantă scrisă, era spânzurătoarea. Scriai prima și ultima literă dintr-un cuvânt. La fiecare încercare nereușită a celui alt de a găsi literele intermediare, desenai o spânzurătoare, un lat, un cap etc. Până la definitivarea actului. Alte jocuri erau **Hoții și Vardiștii** (rămăși vardiști în ciuda miștenilor de după 1949), **De-a vați ascunselea**, jocuri destul de pașnice (și hoții, și vardiștii de pe vremuri erau pașnici). Nimic războinic, nici o armă de foc. Cel mult lupta dacilor cu romanii (am fost mereu roman, ce să-i faci, predestinare curată!). Băte, pietre, asedii. Cam atât. Un coleg avea un joc de zaruri. Dădeai cu zarul, mutai un pătrat de carton și câștigai sau pierdeai bani, proprietăți, averi. Se chema **Monopoly**. L-am rugat pe tata să nu-l cumpere. În urechea lui de ardelean cumpătat și practic, numele jocului a părut a sugera o cunoaștere a capitalelor diferitelor țări. Așa că ni l-a cumpărat. E bine să înveți geografie. Când a văzut capitalismul deșănțat ascuns în hazardul zarurilor, ne-a confiscat tabla și pătrățelele de carton. Dar cum aveam memorie bună, am decupat fundul unei cutii, am desenat schema și din cutii de chibrituri am făcut piesele pe care le mutam. Așa că ne-am văzut nestingheriți de câștigurile și de pierderile noastre de capitaliști amatori, insensibili la economia colectivităților care se puneau la cale în România. Să nu uit solcații de plumb. Câțiva, topiți și turnați în cutii de chibrituri deveneau portari în jocul de fotbal cu nasturi. Jucătorii, nasturi. Nasturi adevărați. Mănați la joc de un alt nasture, de palton, cu care îi apăsam ușor pe marginea lucioasă. Mingea, un nasture de cămașă. Poarta, trei bețișoare legate printr-o plasă de sârmă.

Ei, și câte alte jocuri ne mai încântau copilăria, în vreme ce adulții vremii se jucau de-a guvernul Groza, de-a procesul Antonescu, de-a naționalizarea și de-a colectivizarea. Tot așa cum ne jucăm noi, adulții de azi, de-a poliția, de-a pompierii, de-a războiul din Irak, în timp ce copiii, aceia din metrou de care vorbeam, se joacă de-a cuvintele: **Cucută, Tăcere, Remiză, Zărghit, Hinerar, Aramă, Măgar, Aramă, Măgar**, remiză sau pat, în limbaj șahist. E 1 1/2 la 1/2 pentru băiat. Să vedem ce face fata în partida a treia. Dar asta după ce se încheie războiul din Irak.

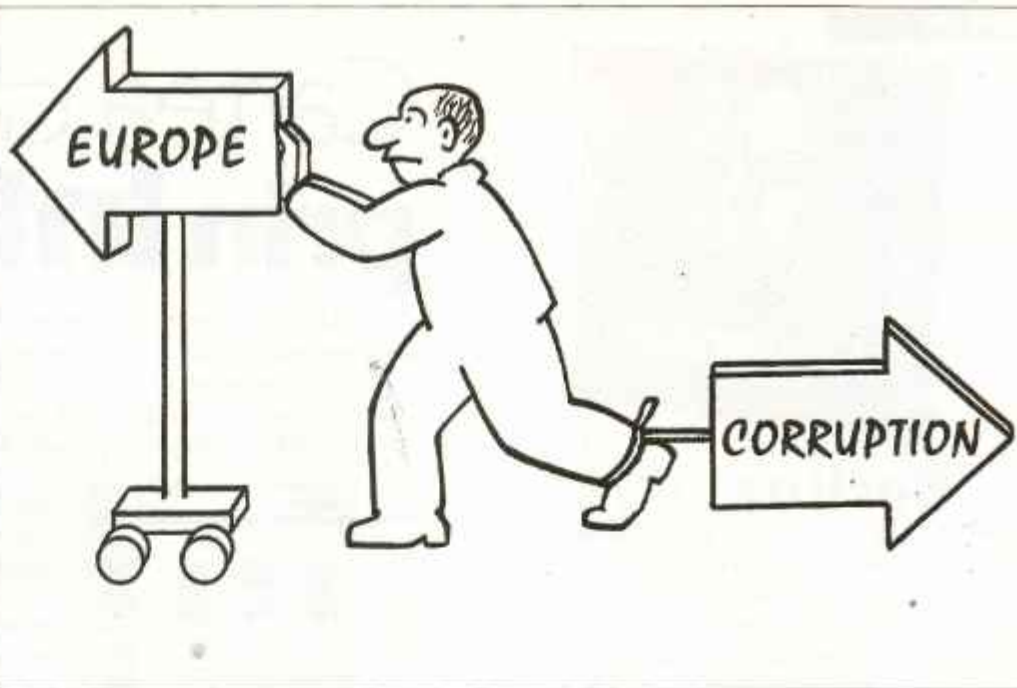
Papa Ioan Paul al II-lea, poetul

Investigarea publicității

Tripticul roman, volum de poezie semnat de Papa Ioan Paul al II-lea, a fost lansat simultan în Polonia și la Vatican. Cartea a fost scrisă în vara trecută, în timpul vizitei Suveranului pontif pe meleagurile natale, și are 40 de pagini.

Uniunea Agențiilor de Publicitate din România (UAPR) a anunțat finalizarea studiului *AdMarket Research 2003*, care și-a propus să evalueze modul în care agențiile din domeniu sunt percepute de către clienți. În perioada 3-28 februarie a.c. au fost efectuate în acest scop 320 de interviuri cu persoane din 171 de companii, mari investitori în publicitate, respectiv 85% dintre cele 201 de companii care lucrează cu firme membre ale UAPR. Rezultatele studiului pot fi găsite în site-ul www.raa.ro/admarket.

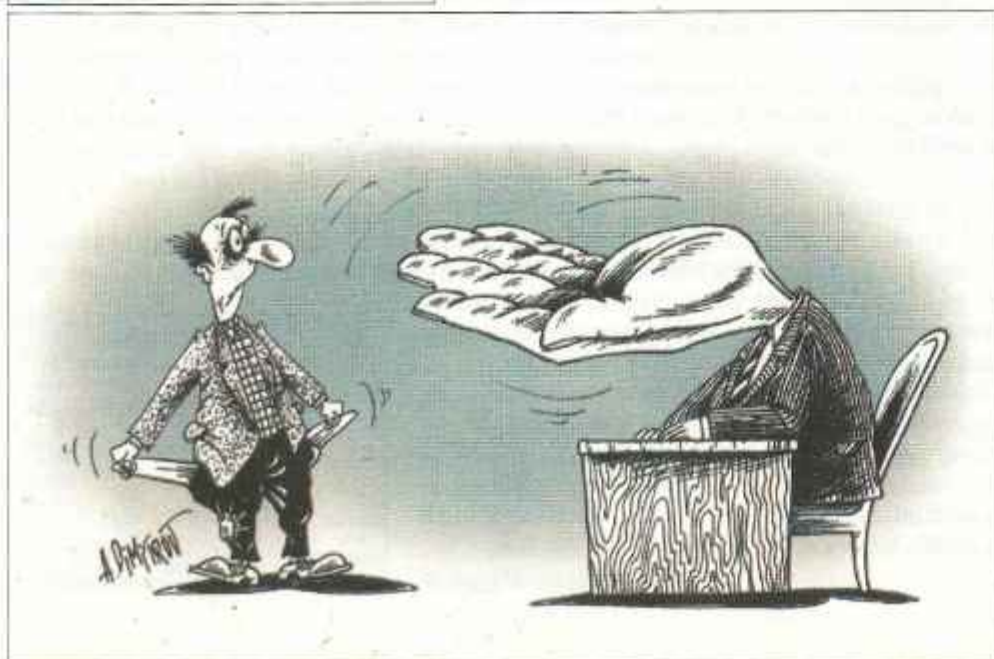
Corupția fără frontiere

La București, de 1 aprilie (fără păcăleală!) s-a deschis la Centrul UNESCO o expoziție de caricatură cu tema *Sfârșitul corupției* organizată de *Asociația Română pentru Transparență* împreună cu *Academia Cațavencu* și *Cartoonist Rights Network*. Expoziția reunește pe simeze peste 70 de desene realizate de caricaturiști din șapte țări est-europene – Bulgaria, Cehia, Macedonia, Moldova, Serbia, Ungaria și România – în cadrul workshop-ului desfășurat timp de trei zile la Centrul UNESCO din Bușteni.

Așa cum spunea Caragiale în urmă cu aproape un secol „unde nu e moral acolo e corupție și o societate fără prințipuri va să zică că nu le are...”, tot astfel se petrec lucrurile și astăzi cu această boală, care se ia. Chiar și la caricaturiști, care au reușit înaintea PNA, Parlamentului și Guvernului să descopere metodele luptei anticorupție în desenele satirice.

Așadar, corupția fără frontiere, văzută în alb-negru și color, dar cu umor!

desene de **Robert Laszlo Szabo, Nicolae Ioniță, Dan Silviu Turculeț, Aurel Ștefan Alexandrescu, Nicola Otas, Alex Dimitrov**

Berlioz 200

În acest an, Franța își sărbătorește unul dintre cei mai importanți muzicieni: Hector Berlioz (1803-1869). Orchestrator de geniu, „fantastic”, cum singur și-a numit una dintre simfonii, Berlioz este omagiat pentru împlinirea a 200 de ani de la nașterea sa. Este mult de spus despre biografia și opera acestui romantic tumultuos, călător, plin de personalitate, reformator al cutumelor muzicale ale vremii sale. Unul dintre „berliozii” momentului este celebrul tenor Roberto Alagna, soțul Angelei Gheorghiu, care a lansat la EMI un compact-disc cu arii și scene din *Troienele*, *Romeo și Julieta*, *Damnațiunea lui Faust* etc. Alagna colaborează cu Gérard Depardieu pe post de recitator, Orchestra Covent Garden condusă de Bertrand de Billy și, ca de obicei, cu soția sa, Angela Gheorghiu. O adevărată arhivă Berlioz propune casa de discuri franceză *Scriptura*: o casetă care cuprinde 5 CD-uri înregistrate de London Symphony Orchestra, o litografie de Roland Moreau, 10 copii după scrisori autografe ale lui Berlioz și o biografie de 350 de pagini semnată de Claude Dufresne. Această ofertă muzicală este completată de o expoziție cu peste 200 de documente, deschisă la Chateau-Musée des Hauts de Cagnes. Amănunte despre aceste evenimente se găsesc la www.postscriptura.com. Oferta Berlioz merită reîntregită cu publicarea notelor de călătorie și a corespondenței compozitorului. Cândva, aceste cărți au fost traduse și în România la Editura Muzicală...

Concursul este organizat de
Editura Niculescu, în fața nr. 3, 2003, etaj
 Irina Ravac, Călărași

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
 București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
 Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere
 a scrisorilor dumneavoastră este **30 Aprilie 2003**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Cartea care vine prin Internet

Având în față concurența televiziunii, a radioului, a revistelor și chiar a calculatorului, editurile românești s-au adaptat la noile tehnologii și și-au creat site-uri pe Internet.

Asta nu înseamnă, din păcate, că puteți citi ultimele apariții pe ecranul monitorului fără să plătiți. Nu, cartea se păstrează în formatul inițial, se schimbă doar locul de cumpărare sau de „răsfoire”. Există însă și excepții, există cărți gratuite pe Internet.

Editoria Humanitas a considerat că un singur site nu este suficient. La adresa www.humanitas.ro găsiți un site bine realizat care îți propune să prezinte atât cărțile cât și scriitorii prin articole. Cum o carte nu poate fi judecată după coperti, sau, mai nou, după preț, este bine să avem și alte informații legate de titlul respectiv. Dacă aveți însă deja o carte în minte puteți face o căutare după autor sau titlu. Dacă nu sunteți sigur de nici unul dintre aceste criterii mergeți la domeniul autori. De aici puteți alege colecția sau domeniul și până la urmă tot veți găsi cartea. În momentul când v-ați hotărât asupra cărții treceți

printr-un link pe site-ul www.librariilehumanitas.ro. Aici aveți la dispoziție cam aceleași facilități ca și pe site-ul inițial. Se pare că autorii au vrut să creeze și un al doilea site de sine stătător. Tocmai de aceea găsiți câteva titluri și de la alte edituri. Comanda se face on-line, pachetul vine prin poștă și îl plătiți la ridicare. Livrarea este gratuită. Plata prin card există doar pentru comenzile din afara României.

La adresa www.polirom.ro se găsește pagina editurii omonime. Facilitățile sunt similare celor de la Humanitas și de asemenea, este posibil să comandați on-line. În cluda unei grafici mai puțin atrăgătoare, site-ul permite o căutare mai ușoară a cărților și, în unele cazuri, chiar și „răsfoirea” acestora. Pentru titlurile epuizate din librării există biblioteca on-line. Aici am găsit opt cărți, tentante, care pot fi luate de pe site și citite integral. Puteți cere și alte titluri cu condiția ca ele să nu se mai găsească în librării. Nu ratați această șansă!

Librăria Teora poate fi accesată la adresa www.teora.ro. Față de celelalte două edituri, Teora nu aduce mai nimic nou. Asta nu înseamnă că nu este vorba despre un site atractiv și bine făcut, doar că nu avem la dispoziție cărți gratuite și nici articole ample despre titlurile apărute. Există însă câteva articole despre noile colecții care pot fi de ajutor în cazul în care, să zicem, vă pregătiți pentru un examen sau așteptați o nouă apariție. Bineînțeles, puteți cumpăra on-line.

www.nemira.ro este pagina de unde puteți să vă informați despre cărțile editurii Nemira. Este vorba tot despre o librărie virtuală, dar și de această dată avem parte de foarte multe articole legate de noutăți și evenimente. Există și un domeniu numit carte on-line, dar acesta este cam sărac și nu cuprinde decât două titluri care trebuie citite cu conexiunea deschisă (cuprinsul este împărțit pe mai multe pagini). Admirabil este însă efortul Nemira de a crea două pagini separate pentru două trilogii de succes. Astfel se acordă o atenție sporită unor titluri care, spun editori, sunt speciale.

În căutarea noastră prin Internet am mai găsit și o editură micuță care vinde cărți la prețul de doi dolari. Editura Foliu (www.folium.ro) a ales să vândă cărțile în format electronic. Plata se face doar prin carte de credit și, normal, nu există taxe de livrare pentru că după plată se face download la un fișier de aproximativ 300 Kb.

Editurile s-au adaptat foarte bine la noua situație, iar net-ul românesc este plin de adrese care merită vizitate. Dacă nu v-ați găsit cartea căutată la adresele de mai sus, mai încercați-le și pe acestea: www.niculescu.ro, www.antet.ro, www.editurabizantina.ro, www.ed-medicala.ro, www.pontica.ro, www.all.ro, www.aula.ro, www.fidelia.ro.

Text: Mugurel Mărgărit

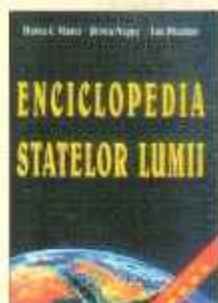

CĂRȚILE LUNII

recomandare de **Alex. Ștefănescu**

Cartea cea mai necesară

Horia C. Matei, Silviu Neguț, Ion Nicolae,
Enciclopedia statelor lumii, ediția a IX-a, cuvânt înainte de acad. Mircea Malița, București, Ed. Meronia, 2003. 646 pag.

Sunt prezentate monografic toate cele aproximativ 200 de state (în care se vorbesc peste 6.000 de limbi) ale lumii. În actuala ediție există și câte două hărți în cadrul fiecărui articol, una care ne edifică asupra amplasării țării respective pe planetă și alta detaliată, cu orașe, fluviu, țări vecine etc. Un articol are următoarele capitole: *Natura, Populația, Istoria, Economia, Turismul*. Datele sunt riguros aduse la zi. Este înregistrată până și Republica Democrată a Timorului de Est, proclamată la 20 mai 2002. Această carte trebuie să o avem la îndemână și să o consultăm zilnic, dacă vrem să știm în ce lume trăim. ■

Cartea cea mai emoționantă

Ion Nincu, Vetre strămoșesti din Republica Moldova, materiale arheologice informativ-didactice, Chișinău, Ed. Știința, 2003. 508 pag.

Autorul descrie sistematic și minuțios descoperirile arheologice făcute de-a lungul timpului pe teritoriul Republicii Moldova. Afiăm astfel că sub fiecare așezare de pe teritoriul Basarabiei există vestigiile altei așezări, iar uneori și sub aceasta din urmă zac rămășițele uneia și mai vechi. Civilizația românească ni se înfățișează astfel ca o succesiune de civilizații, dintre care noi, nespecialiști, n-o cunoaștem – dacă o cunoaștem – decât pe ultima. Citind volumul (din care nu lipsesc ilustrațiile) fie și ca pe o poveste, avem prilejul să ne amintim de înaintași, să ne imaginăm momente din viața lor și să înțelegem mai bine cine suntem. ■

Cartea cea mai bine scrisă

Ștefan Borbély, Opoziții constructive, Cluj-Napoca, Ed. Limes, col. „Eseuri” (coordonator: Aurel Sasu), 2003. 168 pag.

Politică și vină în conștiința românească. Radiografia unui eșec previzibil. Mai spune cineva că a murit Ceaușescu? – acestea sunt numai câteva dintre titlurile eseurilor din volumul *Opoziții constructive*. În cuprinsul lor, Ștefan Borbély reflectează asupra vieții politice și culturale din România. Reflecția sa, departe de a fi a unui solitar, pleacă de la opiniile altora, acceptate, corectate sau contrazise. Mai ales contrazise. Ștefan Borbély este un polemist. Cu mențiunea că luptă elegant, folosind o limbă română aleasă. Este aproape o plăcere să-i fii adversar și să simți ia tâmplă pistolul de argint al stilului său. ■

Cartea cea mai provocatoare

Alexandru Dobrescu, Detractorii lui Eminescu, vol. I, ediție îngrijită și prefată de Alexandru Dobrescu, Iași, Ed. Junimea, 2003. 338 pag.

Mulți critici literari deplâng absența unei atitudini critice față de poezia lui Eminescu. Este o idee falsă. Mai degrabă Caragiale, despre care se afirmă fără nici o bază că ar fi mereu contestat, are parte de o glorificare abuzivă. Față de Eminescu însă s-au înregistrat în fiecare epocă reacții critice, unele vehemente. Al. Dobrescu și-a propus să reconstituie „dosarul” contestării poetului, publicând deocamdată, într-un prim volum, textele unor contemporani ai lui: Petru Grădișteanu, Gr. Gellianu, Al. Grama, Aron Densușianu și Anghel Demetriescu. Tentativa lor de a zgâria diamantul cu unghia este spectaculoasă. ■

Cartea cea mai falsă

Maria Dincă, Patetica, reportaj în mineritul Văii Jiului (versuri), Petroșani, Ed. Focus, 2003. 100 pag.

Maria Dincă îi cântă pe mineri ca pe vremea lui Ceaușescu: „Rotunde orizonturi reverberează șoaapte./ Venite dintr-o lume în care focul e mort./ Și-n spațiul geografic, căzut în chingi de noapte./ Cu zvon de alăută, minerii trec spre ort.” (*Feriga vrăjită*). Minerii care trec „cu zvon de alăută” sunt o fantasmagorie rămasă din Festivalul Național „Cântarea României”. Minerii au o muncă grea și riscantă care merită evocată sobru. Este o impietate să o înfrumusețezi cu mijloace poetice ieftine. Așa cum este un caraghioslăc să compari pikhamerul cu o „ferigă vrăjită”, care „deschide drum spre soare” (idem). ■

Căștigătorul concursului organizat de
Editura „Mașina de scris”,
din data 3/2003 este
Raluca Dănilă, București

CONCURS

NICHITA STĂNESCU

Premiu:

Cărți în valoare de:

500.000

lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presii nr. 1,
cod 71341, sectorul 1

Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor
dumneavoastră este
30 aprilie 2003,
data poștei

Concursul sponsorizat de EDITURA
„MAȘINA DE SCRIS”

Editura „Mașina de scris”

Prinde-mă dacă poți

"Catch Me If You Can" – SUA, 2003 – 147 minute
Distribuit de: RO IMAGE 2000

Este – de departe! – unul dintre cele mai frumoase filme ale acestui regizor de geniu, care se numește: **STEVEN SPIELBERG!**...

Imprevizibil de la o peliculă la alta, autor a opt dintre primele 30 de filme aflate în topul tuturor timpurilor și posesor a trei premii OSCAR, acest „bărbos care nu mai îmbătrânește”, cu ochi de copil iscoditor dar și cu premoniții financiare de succes precum orice evreu ce se respectă – trecând, ba chiar lansând diverse genuri: **horror** (*Făloși*); **SF** (*I.T.*); **filmul de război** (*Salvați soldatul Ryan*); **catastrofic** (*Jurassic Park*); **aventuri** (*Indiana Jones*); **politic**

(*Lista lui Schindler*) etc. – același Spielberg revine acum, iată, cu **ecranizarea unei cărți autobiografice devenită celebră**: apărută în 1980, cartea lui **Frank W. Abagnale** descrie cum acest **simplu absolvent de liceu**, prin **FALSUR!** executate în

acte și cu o precizie diabolică, s-a dat, pe rând, drept pilot, doctor, avocat și profesor de liceu, câștigând o mică avere; timp de cinci

Horia Pătrașcu

ani, Abagnale a păcălit toate polițiile lumii – urmărit în permanență de un agent FBI, **Carl Hanratty**, un tip oarecum bizar și aparent demodat...!

Nu vom intra în amănunte, merită doar a menționa că – **la ora actuală** – Frank și Carl sunt doi buni prieteni (primul, fiind angajat de către fostul lui urmăritor, ca „**specialist în cecuri false al FBI...**!”).

În rolul „escrocului”, Spielberg l-a distribuit pe **Leonardo Di Caprio**, iar în rolul agentului, pe **Tom Hanks** (este inutilă orice referire la acești doi uriași actori – cu mențiunea că, pentru „puștiul” Di Caprio, oferta a fost motivul revenirii sale în forță după eșecurile semnalate în urma *Titanic*-ului!). Rezultatul este copleșitor – și însuși Frank Abagnale, care a participat la filmări și s-a împrietenit cu cei doi actori, afirmă că până atunci „n-ar fi crezut posibilă concentrarea a cinci ani de experiență consumați în anii '60 – într-un film de două ore!”.

Este un **MARE FILM**, ce-ți va deveni drag îndată după vizionare... îl vei revedea, cu siguranță! Pentru că te solicită în a face distincția între inteligență și fals, între sinceritate și poză... între aparență și real: iar asta la modul superb, folosind – nu arareori! – **umorul**.

Solaris

"Solaris", SUA, 2002 – 95 minute
Distribuit de: INTERCOMFILM ROMÂNIA

La început a existat cartea polonezului **Stanislaw Lem** (subiect „mască SF”, dar care a provocat mari tulburări în cele două tabere ale „războiului rece” – fiind un subiect **interpretabil**, el a cunoscut diverse puneri în pagină de o parte și de alta a lumii); apoi a fost filmul lui **Tarkovski** (din anul 1972 – moment de referință în cinematografia mondială dar, mai ales, motiv de separare **autentică** a disidenței sovietice, adică: înțelegeți, într-adevăr, Teroarea – sau „frecăți mângaiul”?!).

Iată, acum, și *Solaris*-ul scenaristului și regizorului **Steven Soderbergh**, care – renunțând din capul locului la acțiunile sau bătăliile intergalactice propuse anterior! – analizează, din punct de vedere contemporan și cu aplicații

psihanalitice, relația celor doi eroi principali: medicul Kelvin și fosta sa soție Rhea (care s-a sinucis, cu mulți ani în urmă!).

Filmul este deosebit de sobru, trama se axează pe povestea de dragoste a lui KEVIN cu RHEA, moarta... iar întâlnirea celor doi (firește, în spațiile galactice – realizate, cinematografic, fără ostentație!) este, de fapt, întâlnirea **dragostei cu moartea**...! Sau cu regre-

tu, sau cu **imposibilitatea de a accepta că OMUL DRAG a murit...**!

George Clooney și Natascha

McElhone realizează două roluri memorabile. Mergând pe ideea biblică că *Dacă iubire nu e, nimic nu e!* – ei par a constitui, împreună, un strigăt: „Dacă iubire **este**, DE CE suntem condamnați a renunța la ea, prin acest accident ce se numește **MOARTE**...?!”

(Firește, finalul e „happy-end”, cei doi se pupă! **Ce contează?!**)

Jaf armat

"Heist", SUA, 2002 - 109 minute

Distribuit de: GLOB COM MEDIA ▲▲▲

Joe Moore este un om bogat, împlinit perfect și cu o nevastă extrem de frumoasă – dar hot și escroc deosebit de inteligent (se spune, despre el: „Joe este așa de dat dracului, încât atunci când merge la culcare, nu numără oile, ci oile îl numără pe el!”; sau: „Oricine poate fura o marfă – partea grea e să fugi cu ea!” – am citat din remarcabilul DIALOG al filmului – n.a.). Dar Joe se lasă prins într-o cursă...!?

Prietenul și „tănuitorul” lui Joe este Bergman (care nu se poate hotărî dacă îl va salva, sau îl va vinde pe Joe...?!). Problema nu e ușoară: se pune la cale jefuirea unui avion ce transportă aur din Elveția...!

(V-ați prins, stimați cititori?!). Avem de a face cu un subiect cu totul și cu totul ORIGINAL... ABSOLUT INEDIT... FASCINANT... CUTREMURĂTOR DE ACTUAL... CU PROFUNDE IMPLICAȚII POLITICE!, Elveția fiind o țară NEUTRĂ!

Avem deci, repet, de-a face cu un subiect „criptic”, dar, declarat, împotriva „prosthatei” generalizate). Lăsând gluma la o parte (și mai ales constatând că filmul lui David Mamet, scriitor, scenarist, eseist, regizor – *Incoruptibili*, *Nu suntem îngeri*, *Verdictul* etc. – are și părțile lui bune!), ne este peste poate să nu remarcăm că – iată! – am ajuns să descoperim, pe genericile unor pelicule lansate cu surle și trâmbițe, numele unor MARI ACTORI: Gene Hackman (Joe) și Danny DeVito (Bergman)... Ce se întâmplă, oare, cu oameniiăștia...?!

Dumnezeu e mare, eu sunt mititică

„Dieu est grand, je suis petite”, Franța, 2001 - 100 minute

Distribuit de: INDEPENDENȚA FILM ▲▲▲

Exceptional titlu de film, mai ales pentru o comedie contemporană cu accente amare (gen Charlot!) sau de tip rafinat-intelectual (gen Woody Allen!), beneficiind din plin de o construcție axată pe lungi „planuri-secvență” atât de apreciate de publicul modern (scenariul și regia: Pascale Batty).

Conform jurnalului ei intim, eroina – obligată să avorteze la vârsta de 20 de ani – se simte dintr-odată singură și „micuță” în fața unei lumi de „giganți” care, se pare, înțeleg

perfect lumea, știind mai ales „să trăiască” din plin...!? În încercările sale de a ieși din impas, ea apelează la Dumnezeu (ajungând să se roage, pe rând, ba la un Dumnezeu catolic, ba la unul numit Buddha etc.), reușind în cele din urmă să fie influențată de... un nou prieten.

Bine construit din punct de vedere profesional, dar oarecum haotic ca intenții (acest amalgam de „credințe” – luat în băscălie! – a dus la crunta realitate a zilelor noastre! – n.a.), acest film este salvat de interpretarea celor doi actori distribuiți în cuplu: Audrey

Tautou (vă mai amintiți de *Amelie*?!), și Edouard Baer (afiat la primul său rol important în lung-metraj).

Femeia fatală

„Femme fatale”, Franța-SUA, 2002 - 110 minute

Distribuit de: NEW FILMS ▲▲▲

Oarecum sătul de atmosfera studiourilor hollywoodiene, regizorul și scenaristul Brian de Palma (*Furia*, *Scarface*, *Misiune imposibilă* etc.) vine în Europa și realizează în coproducție un „thriller” aparent erotic, nostim și destul de captivant prin desele și imprevizibilele răsturnări de situații, pomind de la un pretext banal: un fotograf oarecare (Antonio

Banderas) fotografiază întâmplător o frumoasă „fatală” neștiind că aceasta este o infractoare periculoasă...! În rolul „fatalei” Laura, o actriță cvasi-necunoscută dar extrem de interesantă: REBECCA ROMIJN-STAMOS. Iată și opinia acesteia, apropos de rolul în cauză: „Laura este o nemernică. Ea se folosește de frumusețea și senzualitatea ei ca de niște arme redutabile, este încarnarea răului și este conștientă de lucrul acesta. Este o actriță înăscută, care își folosește talentul actoricesc pentru a ieși din orice încurcătură... Reușesc să scot la iveală această calitate a ei deoarece și eu, la rândul meu, sunt foarte conștientă de personalitatea mea!” (s.n.)

regizorul **remix**

Radu Afrim este un regizor de pătrățel roșu, s-ar putea spune, dacă luăm în considerare că nu ocolește aproape nimic din duritatea sau naturalețea limbajului de scenă, iar profesioniștii teatrului l-au ascuns ani buni în programe de underground, sau de după miezul nopții. Marea surpriză a premiilor UNITER din acest an este prezența în top a lui Afrim cu al său prim spectacol remix, *Alge*. Plăcută surpriză, normală dacă ținem cont de performanțele acestui bătaios regizor, efervescent și total nonconformist.

Radu Afrim, cel mai experimentalist dintre tinerii regizori, dacă se poate spune așa, forjează prin zonele pasionale ale teatrului. Cea mai nouă ambiție estetică a sa sunt remixurile: „Eu nu vreau să fiu funcționarul nici unui dramaturg. Lăsați-mă (sau nu, e totuna) să fiu un artist care se folosește de o temă (piesă) clasică pentru a-și materializa, firesc, căutările estetice. Care rescrie story-uri în care intră personaje cu nume *ready-made*, care folosește *loop&cut* atunci când spectatorul ar trebui să aplaude (vai!) la replică”. Seria de remixuri a început la Sf. Gheorghe unde un director foarte liberal, Doru Mareș, i-a dat mână liberă. Celebra piesă a lui Garcia Lorca, *Casa Bernardei Alba*, a devenit *Alge*. Remixul numărul doi se cheamă 3 surori, tot la Sf. Gheorghe, și

urmează *Steaua fără nume*. În toate cele trei texte clasice sunt romantice relații de iubire, amoruri „grele”, complexe libertine, frustrări închipuite sau nu. Radu Afrim râde în felul lui de toate acestea. În *Alge*, fetele Bernardei sunt gata împlinite, coapte, umbliă în ținute *dégajé*, par a fi culese dintr-un bar de strip-tease dezafectat. Limbajul este și el transformat radical, este brutal-comic, vulgar-caraghios, exagerat ca surpriză, avangardist în rostire, exhibiționist-repetitiv, prea repetitiv chiar. Relațiile pasionale, cutume ale epocii, explorate de Lorca, se strecoară prin Radu Afrim, sau mai bine zis ajung îmbibate în mocirla demoralizantă, degradată și degradantă spre atmosfera de ghetou urban a zilelor noastre.

Afrim, cel mai bun regizor! Părea o utopie acum câțiva ani, când acest regizor încăpățânat, în tricoul lui de marinăr, strica ordinea didactică a școlii de teatru din Cluj. Acum, pentru că este real, el poate și merita să fie luat de exemplu. Această înverșunare a lui Radu Afrim cu estetica simțului personal a mai provocat o surpriză: nominalizarea tinerei Ioana Gojdo pentru rolul Bernardei din *Alge*. Efect teribil pentru lumea teatrului, apropierea unui juriu UNITER spre imperfecțiunea, lipsa de canon a remixurilor afrimiene.

Dimensiunea sacră a **dansului**

Coregraful Sergiu Anghel va prezenta, în această primăvară, două spectacole, *Furtuna* și *Missa Prophana*, cu intenția de a deschide un dialog pe tema dimensiunii sacre a dansului, văzut ca o punte între catolicism și ortodoxie. *Furtuna* este o adaptare după piesa lui William Shakespeare, o premieră națională a genului de spectacol teatru-dans, din distribuția căruia vor face parte Victor Rebengiuc și Adrian Pintea, balerina italiană Sarah Marchetti și balerina americană Jenna Johnson. Spectacolul va fi reprezentat în 2 mai, la Festivalul Internațional de Teatru W.Shakespeare, de la Craiova.

Missa Prophana este un spectacol de dans creat pe muzica liturgică a compozitorului argentinian Ariel Ramirez, cu o videografie inspirată din iconografia bizantină. Spectacolul va participa, în 30 aprilie, la Festivalul Internațional de Teatru, de la Sfântu Gheorghe. În 6 mai, *Missa Prophana* va fi reprezentat la Teatrul de Balet Oleg Danovski, din Constanța, iar în lunile mai-iunie va fi prezent în Capitală, când vor fi invitați reprezentanți ai celor două biserici.

Un **radio** și-a schimbat imaginea

Radio 21 a schimbat aproape tot în afară de nume: sigla, sloganul și grila de programe. Stație de distracție este noua lozincă, iar scopul declarat este binedispunerea ascultătorului, oriunde s-ar afla el: acasă, în mașină, la birou, la școală, sau în magazine. *Cronica cărcotașilor*, *FunTastic*, *Unu*, de la 21 sunt emisiunile care vor face ziua să treacă mai ușor.

Căștigătorul concursului organizat de Editura Humanitas, din Floarea 3/2003, este Emilia Frenț, loc. Agrîj

CONCURS

10 cărți acordate de
Librăria Humanitas din Fundul Curții
adresa: Calea Vidomei 120, București, tel. 01/2128821

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 3
Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor
dumnezească este 30 aprilie 2003, data gopei

Campania sponsorizată de EDITURA HUMANITAS

Shakespeare **show**

Ștefan Bănică Jr. plus trupa sa în frunte cu Virgil Iănuș sau Tudor Chirilă sunt actori ori oameni de show? Întrebarea este supărătoare și în teatru și printre admiratoarele cântăreților. Dar poate fi speculată pentru a lansa cu tam-tam o nouă premieră a Teatrului de Comedie.

Ingrediente: director cu imagine populară, George Mihăiță, regizor-director cu mână forte la tineri, Gelu Colceag, o comedie romanticoasă semnată Shakespeare, *A douăsprezecea noapte*, și trupa de show-șoc cu Bănică Jr., Chirilă, Emilia Popescu, muzică la mandolină și chitări cu Iănuș. Plus primăvăraticele poftă de distracție ale tinerilor. Rezultatul? Un spectacol în care textul lui Shakespeare se pierde de parcă ar fi o fantezie postmodernă, actorii preferă să lanseze glumițe personale, iar alternanța replicilor cu momente muzicale este atât de facil montată... să nu mai spunem, gusturi și gusturi. Shakespeare nu el, spun unii. Un spectacol foarte bun al trupei tinere, spun alții. E drept, trupa tânără se ține de show, iar veteranii joacă teatru (bufonii etc.). Și mai este ceva care ne amintește de performanța teatrală: George Ivașcu, singurul care joacă Shakespeare, fără să rupă ritmul spectacolului. Încă o dată își dovedește inteligența și famecul, plus doza inestimabilă de talent cu care este dotat. Ar fi putut avea parteneră perfectă în Dorina Chiriaco. Dar ea joacă altfel decât se poate aștepta cineva, este extrem de cuminte, parcă este o păpușă. Și cunoscându-i temperamentul, probabil că așa l-a cerut regizorul.

Revitalizarea lui **Titus Andronicus**

Fie că place fie că nu place, Ducu Darie forțează de fiecare dată momentul în care naște un spectacol. Cu temperament aproape vulcanic, fără însă a erupe efectiv. Pentru că orice premieră teatrală, ca eveniment, rămâne până la urmă tot un spectacol de repertoriu. Ducu a repetat greu în ultimii ani. Dar a ajuns director, la Bulandra, și acum trebuie să-și arate măsura. A apelat la un Shakespeare modernizat, la *Titus Andronicus* recitit de Heiner Müller, *Anatomie. Titus. Căderea Romei*. O campanie mediatică prezintă spectacolul dar nimeni nu a putut efectiv explica și care este forța estetică, anvergura culturală a acestui text și a dramaturgului Heiner Müller. Avem un pilanț de sală cu fotografii și citate, o serie de comentarii în presă care din nefericire s-au oprit la a „revizualiza” spectacolul (un discurs dramaturgic pro sau împotriva lui Dumnezeu?!), o permanentă și necontrolată referire la *Titus Andronicus* regizat de Purcărete la Craiova cu Ștefan Iordache în rolul principal.

Anatomie. Titus. Căderea Romei este un dublu remix, dacă ar fi să împrumutăm un termen al lui Radu Afrim. Müller a rescris tragedia, cea mai sângeroasă dintre piesele lui Shakespeare, iar Ducu Darie i-a dat nuanțe românești.

Sânge în text și sânge pe scenă, aceasta este impresia vulgară oarecum a continuității spectacolului. Nu este singura, dar este cea imediată. Mai este și pofta de recitatori, de rostitori aproape impecabili în consecvență a actorilor. Și mai ales este performanța de spațiu, scenografia propriu-zisă și reamenajarea sălii reușite de Maria Miu. Vedem un circ antic în care oamenii par a fi marionetele unui povestitor, sau animale care ucid fără milă și împrășcă sânge peste tot. Publicul este un fel de juri într-o sală de judecată.

Discursul în trei, Shakespeare-Müller-Darie merită privit/studiat pe mai multe paliere. În ansamblu, discursul este complet, coerent, însă lung. Păstrează nuanțele rostirii shakespeariene chiar și în intervențiile povestitorului (excelentă revenire a lui Radu Amzulescu), o încarnare a dramaturgului. Apoi este completarea cu spațiul întreg al sălii. Ceea ce diminuează tensiunea și omogenitatea spectacolului sunt efectele tip show (atât de gustate de Darie) care schimbă ritmul până la ruptură între scenele sângeroase, tragice sau deja repetitive, și cele cu nuanțe comice. Dar cum orice spectacol se silește și în fața publicului, *Anatomie...* de la Bulandra merită să aibă viață lungă, comentarii din ce în ce mai elevate și continuare: în fond, Darie ne ajută să descoperim un dramaturg fabulos care a șocat teatrul în anii '80-'90.

Remus Andrei Ion

În fiecare săptămână la
Sala Rapsodia
 str. Lipscani 53, tel.: 015.89.80

Teatru Sport de Keith Johnstone

"regizor - antrenor":
Vlad Massaci

Shakespeare United vs. Spartak Cehov

sponsori: BEST PRINT, MONS MEDIUS,
 DIM SOFT, STAGE EXPERT, LUXTEN,
 RESTAURANT SMART'S

PREMIERĂ
 "ÎN NOCTURNĂ"

100% distracție!
 0% improvizație!

Fără jenă fără sâmbădă fără gâfă fără blatură fără meciuri
 rategie fără frică fără corleone și fără pînă...

O producție independentă a
 Centrului Cultural European cu:
 Ana Maria Opim, Toni Pavel, Mihaela Sirbu, Radu Dragomirescu,
 Bogdan Dumitrescu, Marian Hăneu, Cătălin Neamțu, Constantin Lapeanu

Misiunea
noastră ... **biroul tău.**

Mex Office

mobilier de birou și colectivități

www.mobexpert.ro
office@mobexpert.ro

0-8008-expert

0-8008-397-378 apel netaxabil

Mobexpert Office Center srl str. Fabrica de Glucoza 21 sect. 2 Bucuresti Romania tel: 2421040-45 fax: 2421907

■ **Brasov**
Calea Bucuresti 105
tel. 336 878

■ **Cluj**
Str. Aurel Vlaicu nr. 1
tel. 447 990

■ **Constanta**
Sos. Mangaliei 71
tel. 583 647

■ **Baia Mare**
Bd Bucuresti 44
tel. 223 301

■ **Arad**
Calea A. Vlaicu 124
tel. 212 828

■ **Tg. Mures**
Str. Gh. Doja 242
tel. 253 497

■ **Timisoara**
Bd Liviu Rebreanu 152-154
tel. 294 498

Radu Ionescu

Întâmpinare

La 20 aprilie 1804 se naștea, în apropiere de Roma, Paolo Baroasare Mercuri. Fiu al unei măestre familii de fermieri, Paolo, prin marele său talent pentru artă, avea să ajungă un apropiat al Vaticanului și al marilor oameni ai timpului său.

Atras, încă din copilărie, de pictură și modelaj, Paolo Mercuri se va impune asupra veacului său drept unul dintre cei mai mari gravori de interpretare. După studii temeinice la Academia San Luca și după ce se recomandasese atenției iubitorilor de artă, atât ca pictor, cât și ca gravor, Paolo Mercuri, la nici 26 de ani, se mută la Paris pentru a executa picturi de gravuri ce-l fuseseră comandate.

După 18 ani de succese, amărăciuni din cauza invidiei, după ce reușise să creeze opere care vor influența timpul, Mercuri este rechemat la Roma ca director al Calcografiei. Nici la Roma viața nu l-a crușat de necazuri. Însă succesele – în special gravarea stăncelor lui Rafael –, prietenia lui Calamatta, dragostea soției, îi dau tăria să înfrunte și adversitățile, și boala,

astfel încât, până în 1878, chiar cu dificultăți, continuă să lucreze. Fiica sa, căsătorindu-se cu un jurist român, Teodor Rădulescu, în 1877, avea dreptul să se mândrească și cu tatăl său care, contemporan cu Calamatta, cu Edelinck, cu

Drevet, cu Nanteuil și cu marele său prieten Ingres, pentru a nu-i numi decât pe cei mai importanți, stătea cu cinste alături de ei. Ca pictor, a fost un bun artist. Ca desenator a avut măiestria sculptorilor antici, iar ca gravor, prin finețe, înțelegere psihologică, știință și abilitate tehnică, a izbutit să înțeleagă și să interpreteze gândurile și sensibilitatea celor mai mari pictori ai timpului, de la cei mai vechi, până la

contemporanii săi.

România, țară în al cărei pământ se odihnește, are datoria de a-i păstra vie amintirea.

Fundația Culturală Paolo Mercuri a fost înființată în anul 2001 la inițiativa colecționarului Dorin Mihalache, care a reușit să achiziționeze mai multe serii de gravuri și desene semnate de artistul italian. ■

O gravură cu istorie

Fra Giovanni de Capistrano a fost desenat inițial de Paolo Mercuri pentru o serie de litografii. După 50 de ani, semiparalizat, Mercuri redă posterității imaginea importantului prelat și pe o gravură. Iată cum este povestit acest episod în biografia lui Paolo Mercuri: În anul 1875 termina acea veche gravură *Fra Giovanni de Capistrano*, ale cărei stampe deveniseră de

multă vreme foarte rare. Rama originală, aproape distrusă, a fost găsită la Mănăstirea San Pietro din Montorio și achiziționată de Viceregentul de la Roma, monseniorul Angelini. Acesta l-a rugat pe Mercuri să refacă lucrarea. Și a fost bine: nu știu ce alte mâini mai dibace ar fi putut

să refacă acea gravură care, aproape irecuperabil distrusă, primește prin grija expertă și răbdarea lui Mercuri, o nouă viață. Legenda care a fost adăugată în josul paginii este: *Acest portret, fiind foarte uzat, a fost refăcut cu foarte mare dificultate de însuși Paolo Mercuri, după 50 de ani de când îl realizase inițial și după 15 ani de când a rămas paralizat pe partea dreaptă.* ■

1

CONCURS

O gravură originală semnată de Paolo Mercuri oferită de Fundația Culturală Paolo Mercuri.

Vizitați site-ul Fundației Paolo Mercuri, www.paolomercuri.ro, și completați corect talonul de mai jos. Un talon asemănător veți găsi și în următoarele numere ale revistei **Flacăra** din acest an. Puteți ajunge mai ușor în posesia premiului, completând și trimițând pe adresa redacției toată seria de taloane. Premiul, o gravură care reprezintă portretul lui **Fra Giovanni De Capistrano**, va fi anunțat în nr. 10/2003 al revistei **Flacăra**.

Cine este autorul biografiei Mercuri de pe site-ul Fundației?

Răspuns.....

Nume

Prenume

Adresa

.....

vârsta telefon

În plină epocă de construcție a unei lumi noi, Profesorul George Oprescu angaja la Institutul de Istoria Artei al Academiei un tânăr (și nu prea) jurist, fost procuror, pe numele său Barbu Brezianu.

Timid și dezinvolt totodată, entuziast, de o politețe și bunăcreștere care dispăcea celor (puțini) de stânga, suplu și cu tenul proaspăt, ușor bronzat de soarele Canalului unde făcuse un stagiu între lopată și roabă, Barbu Brezianu a fost de îndată adoptat. Foarte curând, spre surpriza unora, s-a angajat în cercetări dificile, consemnate în articole și studii din ce în ce mai elaborate.

De la Storck la Tonitza, de la uitalul Nicolae Cristea la Brâncuși, aportul lui Barbu la istoriografia artei românești devenea din ce în ce mai important propulsându-l pe fostul procuror și poet de avangardă în fruntea exegeților lui Brâncuși. Îl găsim la congrese și conferințe, la expoziții și festivități legate de Brâncuși, îl aflăm citat în cele mai îndepărtate colțuri ale globului și înjurat, în țara sa, de impostori și mitocani veleitari.

Din decență nu răspunde, iar când o face, politețea înăscută și oroarea de a se coborî anulează replica. Pentru cei ce-l cunosc pe Barbu Brezianu înțeleg că nu ar putea fi altfel.

Cu gândul la trecut am uitat că are o revistă, că luna aceasta marchează o aniversare, așa că-l îmbrățișez și-l urez sănătate și ani buni alături de Irina, spre marea noastră bucurie. *Radu Ionescu*

Crește concurența pe piața de artă

Până la sfârșitul anului trecut, în București a existat o singură casă de licitație pentru obiecte de artă. Din luna decembrie sunt două, iar în martie a fost inaugurat și un târg al anticarilor la *World Trade Center*.

Casa de licitații *ALIS* funcționează la Teatrul de Operetă de peste zece ani și a trecut de licitația 300. Până la începutul acestui an nu a avut concurență decât în magazinele de antichități și anticariate. Lista de vânzări de la *Alis* a devenit în timp un mercurial neoficial al pieței de artă. De aici s-au cumpărat cele mai valoroase obiecte scoase pe piață și asta în primul rând pentru că tranzacțiile aveau acoperire legală, se bucurau de transparență, dar și de confidențialitatea specifică caselor de licitație și, în plus, obiectul de artă era expertizat de importanți istorici și critici de artă. Se poate spune că *Alis* a fost un prim și important pas spre civilizarea tranzacțiilor cu antichități. Aici nu se vând, însă, lucrări ale artiștilor în viață.

Este greu de spus de ce nu a fost „atacat” monopolul *Alis*... Până în decembrie anul trecut, când plasticianul Alexandru Ghilduș a lansat *MONAVISSA*, o nouă casă de licitație, care oferă atât „vechituri”, cât și artă contemporană. Ghilduș, influent în Uniunea Artiștilor Plastici, proprietar al unei galerii de artă contemporană la Hotel *Hilton*, implicat și în câteva acțiuni de design urban, prezent prin lucrările sale în sticlă optică și în colecțiile lui Michael Jackson, Pavarotti sau Jacques Chirac (cadouri oferite în vizite oficiale la Cotroceni), a ales o cale mai elegantă de prezentare: folosește o galerie nou-nouță, *Galateca*, de la Biblioteca Centrală Universitară, achizițiile se fac pe Calea Victoriei, iar licitațiile sunt conduse de actorul Mihai Călin. *Alis* rămâne însă cu un avantaj de comunicare, pentru că își prezintă activitatea pe Internet, iar expunerea obiectelor durează două zile. *Monavissa* pregătește cea de-a patra licitație (13 aprilie) și are deja o concurență imediată: francezul Axel Faivre, vicepreședintele *World Trade Center* București, a deschis la *W.T. Plaza* un

târg al anticarilor. Printr-o coincidență, primele două zile de târg se suprapun cu licitațiile de la *Monavissa*, 16 martie și respectiv 13 aprilie.

La Târgul anticarilor *RomAntique* au fost invitați să participe toți cei care au anticariate sau magazine de antichități în Capitală. Au fost închiriate 30 de standuri în care s-au expus lucruri valoroase sau banalități, rarități sau imitații grosolane.

Prețurile au fost, însă, cu siguranță mai mari decât în magazine pentru că și publicul e mai select: colecționari români și străini, parlamentari, ziariști, istorici de artă. După cum comenta Tudor Octavian, ar fi important ca acest târg să se permanentizeze, pentru că publicul va veni

prima dată ca să vadă, a doua oară se va obișnui cu ideea, iar a treia oară va începe să și cumpere. Oferta este mult mai mare decât la orice licitații și

extrem de variată, de la obiecte foarte prețioase la impostură. Problema rămâne însă cea a autenticității și a valorii reale a obiectelor scoase la vânzare. Ideal ar fi să existe un birou de expertiză unde, contra cost, să se verifice obiectele, la cererea cumpărătorilor sau a anticarilor. Pentru că, la o primă lectură a ofertei de la prima ediție a târgului, apar autori tentanți precum Iser, Sirato, Apostu, Cojan ș.a., dar când vezi picturile sau desenele respective de multe ori constăți că sunt doar niște reproduceri sau replici foarte îndepărtate de original. La prețuri evident exagerate. Este vorba despre momeli scumpe, de care se pot agăța în primul rând clienții străini.

Cel mai scump tablou semnat Grigorescu este un Ciobănaș, 50.505 USD (*Alis*, 26 august 2001).

Pe de altă parte, la *Monavissa*, un foarte frumos tablou al lui Tăculescu, *Natură statică în interior*, au și-a găsit cumpărător la peste 10.000 de euro, chiar dacă specialiștii l-au estimat la aproape 13.000 euro.

De fapt, pe seama prețurilor și a autenticității se incing cele mai mari polemici de pe piața artei. Un critic cu renume cum este Pavel Șușară, cronicarul plastic al *României literare* și proprietarul galeriei *Luchian 12*, este gata oricând să afirme că arta este o investiție foarte profitabilă. El este unul dintre cei care militază pentru o creștere a cotelor plasticienilor români, mai ales a celor mai puțin cunoscuți, cotă care să le reflecte mai precis valoarea în ansamblul pieței de artă europene. Negustorii, însă, vor să și vândă marfa mai repede, să ruleze banii, și atunci acceptă prețuri mai mici, caută chilipiruri sau construiesc cacealmale. De cele mai multe ori acțiunile celor care vând artă nu se suprapun cu strategiile specialiștilor, indiferent dacă este vorba despre proprietarii de magazine sau despre cei care pun prețurile obiectelor la case de licitații. Plus că piața joacă uneori feste nedorite. Ultimele două tablouri de Nicolae Grigorescu, ambele autentificate de specialiști și considerate foarte reușite, s-au adjudecat la licitație doar la prețul de pomire, în jur de 10.000 de dolari. Sub cota de top într-un fel, dacă luăm în considerare că, încă din 1996, picturile lui Grigorescu s-au vândut și cu peste 20.000 de dolari.

Un lucru este sigur: investiția în artă este în general sigură (pe timp de pace) și profitabilă. Mulți se vor îngheși să obțină oarece profit pe piața artei, iar prin concurență se vor alege valorile și vor fi favorizate investițiile făcute cu profesionalism. Criticul Pavel Șușară, de exemplu, mărturisește că a avut nevoie de mai bine de zece ani de antrenament, dar și de 60.000 de dolari, pentru a-și deschide galeria *Luchian 12*. Despre bani e vorba și în cazul unor autori de notorietate internațională care nu ajung să se mai vândă în România pentru că nu au cotă, iar autentici

O curiozitate la penultima licitație ALIS, o lucrare fără autor descifrat, *Copil citind* (ulei pe pânză, sf. sec. XVIII - inc. sec. XIX), s-a vândut cu 160.000.000 lei, deși prețul de pornire a fost sub 20.000.000 lei. O demonstrație că atunci când legea cererii și a ofertei primează, chiar și specialiștii sunt lăsați în urmă.

tatea pieșelor este incertă sau foarte disputată: Brâncuși (un Studiu al său este cotelat la Londra în jur de 100.000 lire), Victor Brauner (cotelat, tot la Londra, cu peste 50.000 lire), Mati Tchaich (care este mult mai apreciat dacă este impus pe filieră ungară) ș.a.

Interesant este și faptul că piața de artă din România este studiată și de celebra casă de licitație Christie's, care și-a anunțat intenția de a deschide o filială la București. Iar printre colecționarii cu bani se vorbește că mai sunt inclusiv inițiative autohtone pentru noi case de licitații sau alte forme ale comerțului cu artă.

World Trade Center promite că târgul anticarilor va fi o permanență. În vizor, licitații on-line.

text Remus Andrei Ion

Era The Mass

O noua eră a sunetului se anunță prin *The Mass*, noul album al grupului francez *Era*. O muzică incitantă, materializată în zece piese noi, venind parcă din alt spațiu, zece povești ale lumilor trecute și viitoare!

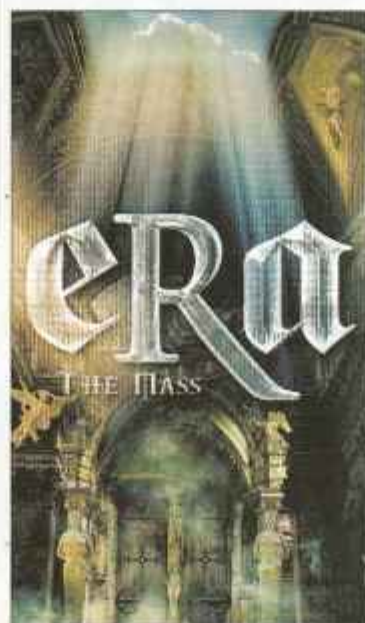
Breton la licitație

Câteva sute de piese din colecția de artă a scriitorului suprealist francez André Breton au fost scoase la licitație în Paris, la Galeria Drouot. În imagine, o sculptură de Nicobar Island, din Malaesia.

TIFF 2

Cea de-a doua ediție a Festivalului Internațional de Film Transilvania (Cluj, 23-31 mai, 2003) va prezenta publicului peste 50 de filme, în cadrul următoarelor secțiuni: *Competiție* – dedicată regizorilor tineri aflați la primul sau al doilea film; *Supernova* – filme prezentate sau premiate în prestigioase festivaluri internaționale (printre care *24 Hour Party People*, de Michael Winterbottom, *Sweet Sixteen*, de Ken Loach, și controversatul *Magdalene Sisters*, de Peter Mullan – *Leul de Aur* la Veneția în 2002; *Umbre* – filme de groază și fantastice, secțiune a cărei vedetă va fi ultima producție a regizorului japonez Hideo Nakata, *Dark Water*. În fine, secțiunea 3X3 îi omagiază anul acesta pe regizorii Pedro Almodovar și Lukas Moodysson (Suedia), prezenți chiar cu ultimele lor opere.

Căștigătorii concursului organizat de
Editura Alfa, din data 3/2003, este
Ciuhu Laurențiu, București

CONCURS

Premiu:
 Cărți în valoare de:
500.000 lei

Deschiziți tirajul și trimiteți-l pe adresa redacției:
 București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
 Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere
 a scrisorilor dumneavoastră este **30 septembrie 2003**, data primei.

Concurs sponsorizat de **EDITURA ALFA**

Editura Alfa

**Răspunzi în zece secunde...
sau dispari într-o secundă!**

RULETA RUSEASCĂ

reportaj

Frumusețe într-un bob

Maria Spirescu și Oana Ungureanu sunt două fete ambițioase, curajoase și norocoase, cărora bobul le-a schimbat, cu adevărat, viața.

Ele formează echipa feminină de bob a României, care a obținut locul 12 la Campionatele Mondiale de la Winterberg (Germania) din luna februarie.

Cu suma investită într-un bob american, Federația

Bobul este un sport rar în România: pe lângă tradiționalul derdeluș, pe care te dai cu sania, o singură pistă de bob de la Sinaia nu poate stimula apariția prea multor performeri. De altfel, fetele n-au visat vreodată că vor face bob. Fiecare dintre ele a făcut atletismul, până când au fost descoperite de antrenorii Paul Neagu și Laszlo Hodos. Acum trei ani, în peregrinările sale pentru căutarea de noi talente, Paul Neagu, bober profesionist și medaliat la Campionatele Europene din 1992, a convins-o pe Maria să dea probele speciale pentru acest sport. „A venit la Constanța, cu o geantă foarte mare, în care avea o bilă, o ruletă, o celulă de măsurat timp. Abia împlinisem 20 de ani, era pe 5 iunie 2000. După numai o săptămână de antrenamente am mers la Campionatele Europene de starturi, apoi la cele Mondiale, unde am luat locul II. Abia în iarnă am ajuns pe pârtia de gheață, la bobul propriu-zis”. Își amintește Maria. Iată cum, această schimbare din viața ei a adus-o imediat la marile concursuri ale lumii, în timp ce, la o analiză realistă, ea știa că atletismul n-ar fi putut-o duce decât, cine știe, un pic mai departe de balcaniade.

În bobul profesionist concursurile se țin atât pe pârtie naturală, de gheață, în timpul iernii, cât și vara, pe pârtie artificială, de ciment. De acum trei ani și până în noiembrie 2002, Maria a fost frânarul echipei al cărei pilot era Erika Covaci. Împreună, ele au obținut victorii nesperate până atunci de români.

Acum Maria ocupă locul pilotului, după ce a absolvit Școala internațională de bob de la Innsbruck, pe care a terminat-o pe locul IV. Oana, frânarul, face bob abia din noiembrie anul trecut. Tocmai pentru că nu au o experiență bogată în acest sport, ele au fost revelația campionatelor de la Winterberg.

După prima manșă se clasau pe locul 9, surclasând echipajul America 2, care folosea boburi construite special la NASA. „Cu suma investită într-un bob american, Federația Română de Bob ar putea trăi cinci ani!”, spune Constantin Țicu, președintele acestei federații. Norocul acestor fete se numește Paul Neagu. „Infecția cu bob” l-a făcut nu numai să participe cu încăpățănare la competiții sau să-și deschidă propria școală, la Winterberg, ci și să intervină pe lângă Federația Germană de Bob pentru ca Maria Spireșcu să se antreneze alături de echipajele profesionale ale Germaniei. Mai mult decât atât, a cumpărat bobul cu care fetele lucrează acum de la un fost campion mondial și olimpic, Wolfgang Hoppe. Nu numai microbul acestui sport e contagios, dar, iată, și performanțele.

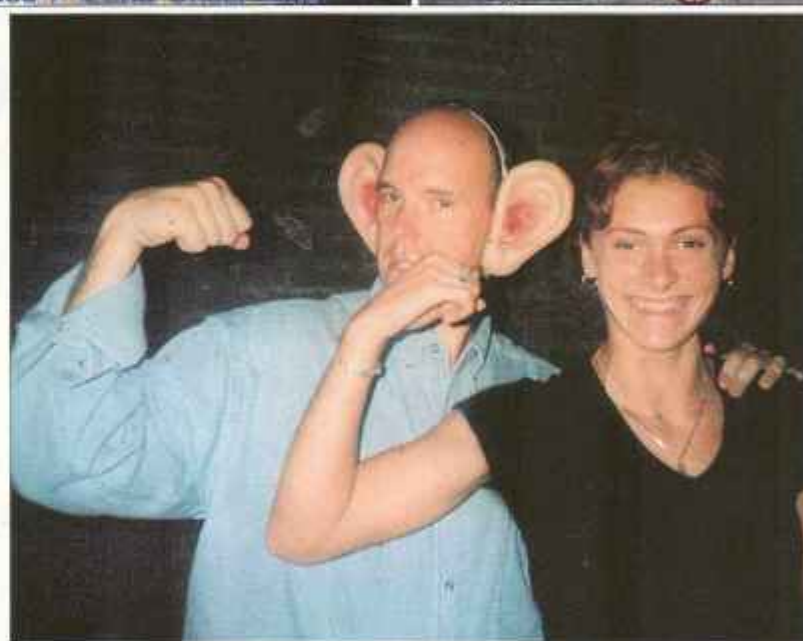
Bob Team Romania I
Maria Spireșcu / Oana Ungureanu

Echipa feminină de bob a României, alături de cei doi antrenori, Paul Neagu și Laszlo Hodos, la Campionatul Mondial de la Winterberg

Albert de Monaco are o simpatie deosebită pentru Maria. Se vede asta de cum se întâlnesc: pupic în stânga, pupic în dreapta, o ia de mână, merg împreună și se plimbă.

Prietenia Mariei cu prințul Albert s-a înfiripat acum doi ani, când Erika Covaci era pilotul echipei. În chip de frânar pe gheață, Maria a rămas cu frânele puse și lângă Albert.

ația Română de Bob ar putea trăi cinci ani.

Pentru că nu au cu cine concura în țară, fetele participă numai la concursuri de mare anvergură. Acesta pare să fie avantajul unui sport aproape necunoscut în România, dar care în Germania este un sport național. Antrenându-se ba în țară, ba la Winterberg, fetele au înțeles că numai duritatea și încrețenirea le poate aduce performanța. Programul lor începe cel târziu la 7 dimineața, cu un mic dejun, urmat de o oră de gimnastică în apă, după care se merge pe pârtie. În timp ce Laszlo Hodoș se ocupă de materiale (instalarea patinelor pe bob), se fac discuții tehnice privitoare la fiecare viraj al pârtiei, pentru că în fiecare zi o pârtie de gheață suferă modificări; se face o încălzire specială și sincronizări între pilot și frânar.

Bobul este un sport de mare finețe, care se bazează în principal pe absoluta sincronizare a echipei. Coborârile propriu-zise presupun un risc extrem: virajele (cam 14 pe o pârtie) și viteza foarte mare (peste 140 km/h) obligă inima la peste 200 de bătăi pe minut.

După masa de prânz urmează iarăși antrenamente și seara, obligatoriu, o oră pentru dezvoltare și pregătire fizică. Seara, în pat, Maria reia de zeci de ori traseul, pentru a-și stabili mental fiecare viraj. Chiar și cu asemenea antrenament dur, pericolele nu pot fi întotdeauna evitate. Marea încercare a boberilor sunt răsturnările. Li s-a întâmplat și lor. „Eram pe pârtia de la Cagliari, și după virajul 6 ne-am răsturnat. Am mers un kilometru și ceva pe căști, în cap, cu mai mult de 100 km/h. Cu toată greutatea bobului în cap sau cu umerii izbîndu-se de gheață, trebuia să fim atenți să nu zburăm. Am strigat, de frică, și la final avem senzația că nu mai avem brațe. Mi-aș fi jurat că nu o să mă mai urc în bob, dar di Neagu ne-a trimis să reluăm startul, după ce s-a asigurat că n-am pățit nimic.” Legăturile care se creează între pilot și frânar nu țin numai de aspectul tehnic, ci și de cel psihologic al unei competiții. Aici, Oana a avut un mare rol, pentru că ea i-a insuflat întotdeauna Mariei optimism și curaj. „Am trecut prin prea multe în viață ca să-mi mai fie frică de ceva”, spune Oana. „Mie chiar îmi place viteza, pericolul, iar dacă ne răsturnăm mă gândesc imediat ce avem de făcut la următoarea coborâre, ca să ne iasă bine. Cu Maria sunt ca și cu o soră. Ne înțelegem bine și ne sincronizăm perfect.” Probabil că excesul de adrenalină întreține și frumusețea fetelor, chiar dacă ele au un regim de viață diferit de al altor sportive. Astfel, atunci când toate fetele de vârstă lor se gândesc cum să slăbească, ele trebuie să se asigure, în fiecare iarnă, că pun pe ele cam

10 kg. „Greutatea limită a întregului echipaj, cu tot cu bob, este de 350 de kg. Cum bobul cântărește maximum 210 kg, ne interesează ca fetele să acopere diferența, pentru că altfel ar fi nevoite să pună greutate suplimentară de plumb, care nu sunt eficiente. Cu cât echipajul este mai greu, cu atât startul este mai bun. Oricum, interesează masa musculară activă, nu celulitală”, spune Paul Neagu. Pentru asta, și Maria, și Oana, mănâncă neapărat trei mese calde pe zi, cu supe, legume fierte, și câte o jumătate de pul cu cartofi prăjiți, asozonate cu antrenamente de forță și dezvoltare. În vară, au suficient timp să slăbească, „să se mai uite și la ele băieții.”

E drept că, în vertijurile unei astfel de vieți, cu greu se mai găsește timp pentru distracție. Dar fetele noastre au avut și aici noroc. Chiar dacă n-au timp să meangă la o discotecă, ele au avut prilejul să întâlnească numai oameni deosebiți. Maria este, de ceva timp, febletea prințului Albert de Monaco. Atunci când el vine să facă bob la Winterberg nu scapă prilejul de a o întâlni. Pentru că Maria a roșit când a venit vorba de prinț și n-a mai putut să îngăime nimic, antrenorul ei, Paul Neagu, care îl cunoaște mai demult, ne-a povestit: „E o relație platonice, dar se vede că o place. El este foarte comunicativ și modest. Face bob de performanță și se califică la toate starturile cu ambiție, ca orice sportiv. Nu ține atât la titlul lui, dar ține la obligațiile pe care le are față de țara sa. Prin 1997, când luam startul la Campionatele Mondiale, eu pentru România, el pentru Monaco, am avut o discuție: îi spuneam atunci că acela este ultimul meu start, pentru că aveam o afacere pe care nu o puteam duce dacă nu renunțam la competiții. El mi-a spus atunci: «Eu am un popor, pentru care trebuie să renunț la bob!» Din fericire, nici unul dintre noi n-a renunțat la pasiunea asta pentru libertate.” Cum competiții în bob sunt destule și cum tatăl lui Albert îi tot atrage atenția că ar fi timpul să se însoare, poate că nu degeaba a întâlnit-o prințul pe Maria. Dar până când destinul se hotărăște ce să aleagă, fetele duc lupta dură cu pârtia. Când sunt în câte o zi bună și fac și 13 coborări fără nici o răsturnare (cum s-a întâmplat la Königssee), Maria știe cine o veghează: „Cred că mama a lăsat candelă să ardă toată ziua, și s-a rugat să reușim.”

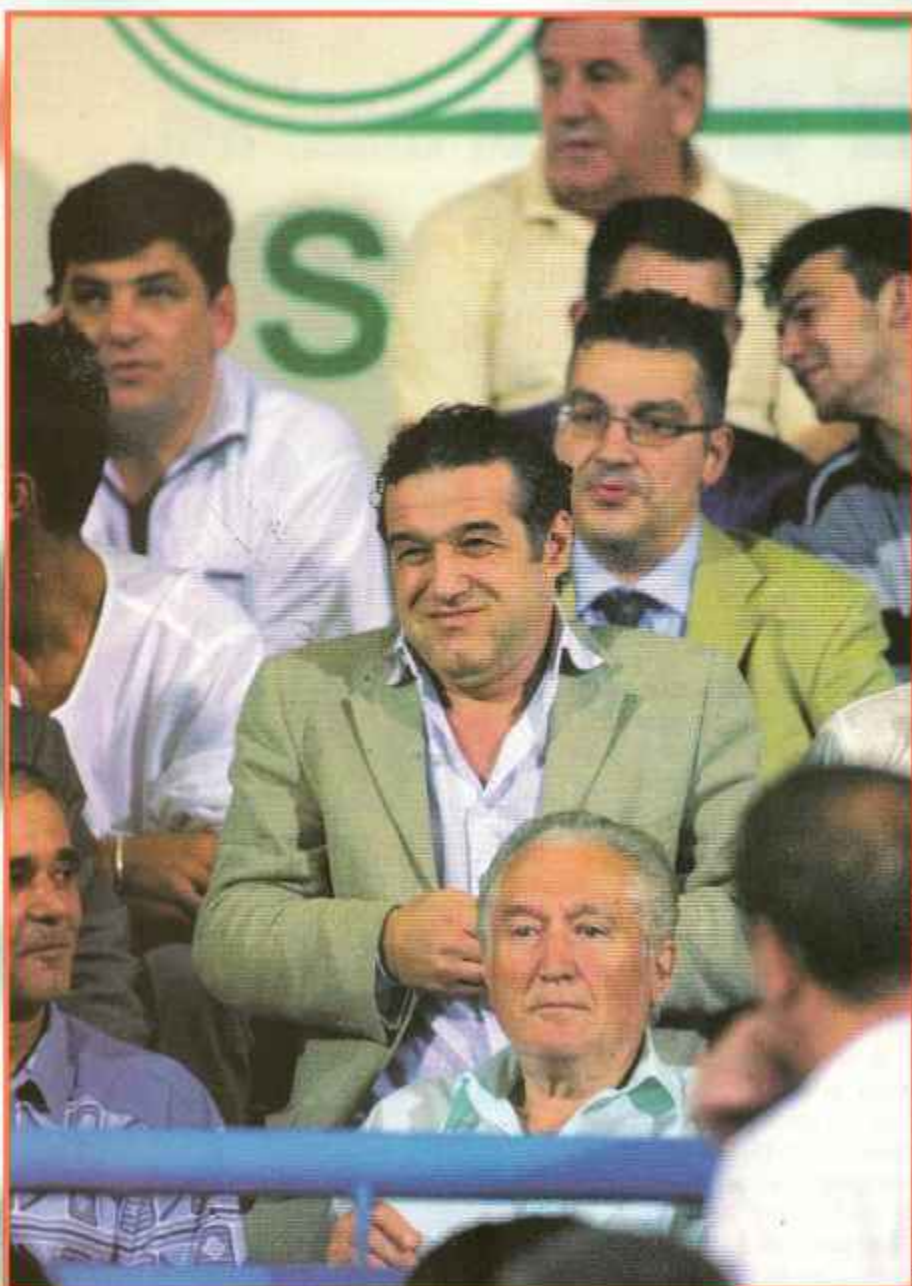
Pilotul trebuie să imprime bobului o viteză cât mai mare într-un timp cât mai scurt. După un efort de împingere a bobului pe o distanță de 50 de m, trebuie să conducă aproape un minut bobul pe pârtia de gheață. În momentul în care se urcă în bob, pulsul echipajului ajunge la 200. Pilotul trebuie să cunoască fiecare viraj și particularitate a pârtiei și, cu ajutorul fiselelor (sistemul de conducere a bobului), cu mare finețe trebuie să conducă bobul pentru a evita pierderile de timp sau răsturnările.

Frânarul trebuia, în trecut, să frâneze pe anumite părți ale pârtiei. Modernizarea face ca această atribuție să nu mai fie necesară astăzi. Fizic, frânarul este parte mobilă în bob; trebuie să cunoască fiecare punct al pârtiei și să se miște, ușor, cu abilitate, după cum îi cere traseul. La final, frânarul oprește bobul.

Echipament: Un bob competitiv trebuie construit special pentru un anumit echipaj. El costă cam 30.000 de euro. Fetele noastre folosesc bobul construit pentru campionul mondial și olimpic Wolfgang Hoppe, cu care acesta a participat la J.O. de la Lillehammer. „Are botșorul un pic mai jos decât un bob obișnuit”, spune Maria. După un start bun, bobul depășește 140 km/h. Mai sunt necesare: patine speciale (10.000-20.000 euro), pantofi cu paze de oțel, cască, mănuși, combinezon de cursă, foarte subțire, mulat pe corp.

text **Gia Iova**

foto **arhiva Paul Neagu**

Gigi Becali își estimează singur averea la 200 milioane de dolari. Revista *Capital* a estimat bogăția omului de afaceri între 100-150 milioane de dolari, care-l situează pe locul 16 în topul celor mai bogați români. Conform *Capital*, averea lui Becali constă în 500 ha teren în zona Pipera, o casă și trei hectare de teren evaluate la două milioane de dolari, șapte mașini de lux care l-au costat peste 500.000 de dolari. Averea lui Becali are șanse mari să sporească considerabil după ce a devenit și proprietarul majoritar al celui mai important club de fotbal din România, *Steaua București*, probabil una dintre cele două-trei mărci românești recunoscute în lume. Gigi Becali este căsătorit cu Luminița și are trei copii.

A close-up portrait of Gigi Becali, a middle-aged man with dark, curly hair, wearing a dark suit jacket over a light blue shirt. He is gesturing with his right hand, pointing his index finger upwards. The background is blurred, showing vertical stripes of red, yellow, and blue.

Acum are și el o stea pe umăr

A vândut miș, lapte și brânză, apoi blugi și terenuri la Băneasa, totul la suprapreț. Acum, Gigi Becali, fiu de oier devenit multimilionar în dolari, promite să facă o mare afacere și din *Steaua*, cel mai titrat club de fotbal din România, pe care l-a suflat de sub nasul experimentelor frați Păunescu. În stilul său nonconformist Gigi Becali vorbește în interviul pe care l-a acordat revistei *Flacăra* despre fotbal, afaceri, prieteni și viața.

Gigi Becali: „Viața mea este

▼ Domnule Becali, de ce v-ați dorit Steaua?

– Nu mi-am dorit, așa a fost drumul. Sacul la Steaua se golise și m-am gândit: de ce să nu dau eu banii? Am dat două milioane de dolari pe baza unui contract de împrumut. Di Păunescu mi-a spus atunci că nu are de unde să-mi restituie banii, decât dacă vreau să mă implic în privatizare și să-mi transforme datoria în acțiuni.

– Aveați atunci idee ce însemna treaba asta?

– Atunci mi s-a spus că o să am 49%, pentru că Asociația Sportivă trebuie să aibă 51%, și o persoană privată nu poate să aibă mai mult de 49%, că nu e legal. Dar, am intrat în horă și trebuia să joc. Mi se spunea mereu: mai adu bani. Apoi știți tot fenomenul: de la două milioane de dolari s-a ajuns la opt milioane și așa mai departe.

– Simțeați că vă fuge pământul de sub picioare?

– Nu. Eu puteam să pun piciorul în prag oricând și să spun: dați-mi banii dacă nu vă convine. Cum, de altfel, am și făcut, când, după trei ani, a apărut acea evaluare care mie nu mi-a convenit.

– Vă vine ușor după ce l-ați învins pe frații Păunescu și i-ați scos din club.

– Eu nu l-am învins pe frații Păunescu, că nici nu mi-am propus asta. Eu sunt genul de om care nu atacă pe nimeni. Numai că, în momentul în care mi se cuvîne ceva și este al meu, trebuie să mi se dea, că dacă nu mi se dea îl iau singur.

– De când îl cunoșteți pe dl Păunescu?

– De 25 de ani aproape. Era șeful barului în care îmi petreceam eu timpul. Mie îmi plăcea viața și dansul făcea niște spectacole de cabaret foarte frumoase în toate barurile pe care le-a condus: *Melody*, *Atlantic*, *București*, *Doina* în București sau *Melody* și *Internațional* la mare. Era ca un fel de patron al barurilor și eu eram un client bun și, văzându-ne zi de zi, ne salutăm, nu aveam relații de prietenie. Era vorba de vîrstă, valoare, poziție socială. Dansul era dl Păunescu, cunoscut, eu eram un fiu de oier cu bani, căruia îi plăceau distracțiile.

– În ce anturaj vă învîrteți?

– Eu la petrecerile pe care le dădeam, mă distrăm cu băiatul lui Ștefan Andrei, cu Dan, fiul lui Ilie Ceaușescu, cu copii de familii bune.

– Deci aveați acces la favoriții momentului.

– Eu aveam bani și banul însemna putere. Ei erau fii de ștăbi, dar nu aveau bani. Era o perioadă când, dacă aveai bani, te distrai frumos.

– Cine mai era în grup?

– Diamandescu, Sorin Popa, erau mulți, și fete și băieți, făceam petreceri, ba la Săftica, ba la vila lui Ștefan Andrei la Snagov, ba plecam pe la Predeal pe unde aveam vile. Ne întâlneam sîmbăta. Nu mă interesează să spun

lucrurile astea. Vreau să mă vadă oamenii ca pe cei de jos, pentru că de fapt provin dintr-o familie de oieri.

– Cu ce anume vă ocupați în acea perioadă?

– Eu mă trăgeam din burghezia comunistă, adică eram în sistemul comunist dar lucram particular. Aveam 400-500 de oi. Pe timpul acela eram un om bogat în România.

– Vă ocupați în mod direct de oi?

– Se ocupa tata și îl ajutam și eu, dar eram răsfățatul familiei, fiindcă eram singurul băiat la părinți. Câștigam atunci 5.000-10.000 de lei pe zi, vindeam oi, brînză, iaurt și lapte la arabi pe țigări, vindeam țigările la shop. Vindeam mieii pe două cartușe de țigări. Cum-păram mielul cu 500 de lei de unde era mai ieftin și îl vindeam cu 2.500 de lei.

– Dar totul se întîmpla la negru.

– Bineînțeles că la negru pentru că nu aveai voie să faci afaceri. Eu nu munceam

Dar eu am plecat în afaceri cu banii lui tata și nu cu 500 de dolari, cum spun unii că au început și au făcut averi de milioane. Nu poți să pornești chiar așa. Uitați-vă la lista publicată de revista *Capital* cine sunt cei mai bogați: numai primul n-are legătură cu vechile structuri. În rest, cu toții au fost în branșă.

– Sunteți pe locul 16 în *Capital*, cu mult în spatele fraților Păunescu. La Steaua totuși dumneavoastră ați venit cu cash-ul. Există o diferență între avere și lichidități.

– Nu e normal ce au făcut cei de la *Capital*. Figurăm 5 persoane cu averi estimate între 100 și 150 de milioane de dolari. Deci eu puteam fi pe 12, dar probabil cei de la *Capital* s-au gândit că sunt fiu de oier și trebuie să fiu pe ultimul loc. Nu mă deranjează asta deloc, dar încă sunt mai respectați cei care au avut legături cu vechile structuri. Adică, dacă Copos, Badea și Becali sunt cu aceleași averi,

Viața multimilionarului Gigi Becali se împarte între afaceri, fotbal și familie. În imaginile de mai sus: Gigi Becali (opt ani), Alexandra (șapte ani) la Poiana Brașov de Revelionul 2002-2003 (foto dreapta). Micuța Cristina (6

prea mult, îl ajutam pe tata doar pentru a avea un certificat de producător agricol, ca să nu am probleme cu poliția. Pe atunci erau foarte mulți arabi care stăteau aici cu familiile lor, la hotel sau la camping la Băneasa. Eu le dădeam marfa și totul era scris pe calet, după trei luni de zile făceau plata. Le puneam de trei ori valoarea mărfii. Când se adunau sume mai mari, banii, calculați în dolari, erau dați direct de arabi lui Aref, un prieten sirian, care îi trimitea în Turcia și de acolo în America. Noi nu puneam mîna pe dolari niciodată, fiindcă Securitatea era cu ochii pe noi.

– Lumea știe că ați făcut bani după Revoluție împrumutând 200.000 de dolari de la Gică Hagi.

– Eu, imediat după Revoluție, aveam de la tata lăsați aproape 100.000 de dolari în America. De la Hagi am împrumutat, în '91-'92, 74.000 de dolari, să fac un business.

hai să-l punem pe ultimul loc pe Becali.

– Aveți mult tupeu. Stilul dumneavoastră non-conformist a șocat și v-a atras criticile.

– Tupeul mi-l dă muniția de care dispun. Eu cred că am fost simpatizat pentru asta de către oamenii simpli. La părerea lor țin mai mult.

– De ce? Aveți ambiții politice?

– Nu. Pur și simplu iubesc oamenii și am satisfacții când văd că și ei mă iubesc pe mine.

– Acum, pe „sticlă”, pareți a încerca să vă ameliorați imaginea de om dur și bătaș...

– Este rutina. Am mai căpătat puțină experiență. La noi viața e o junglă. Eu am făcut pași în jungla asta și am întâmpinat lei și tigri, m-am bătut cu toți și acum sunt la jumătatea junglei când tot mai puțini mă atacă. Am trecut peste ce-a fost mai greu, și acum sunt în-

o vacanță permanentă"

vingător.

- Nici asupra intelectualilor n-ai făcut o impresie prea bună. Alexandru Paleologu v-a numit „bestie“

- Nu știu de ce m-a făcut bestie. Nu mă cunoștea și nu m-a văzut niciodată. Eu îl respect însă foarte mult. Pentru că eu nu sunt un om cult, îmi place să urmăresc emisiunile lui Paleologu și discuțiile despre viață cu Păler. Când sunt ei prefer să-i ascult decât să mă uit la un film, pentru că am și eu filosofia mea de viață.

- Care este asta?

- Tata mi-a spus că în viață trebuie să ai măcar unul din trei lucruri: milă, rușine, frică. Dacă n-ai nici unul nu ești om.

- De cine vă este frică?

- De Dumnezeu doar.

- Cumpărând acum la preț mic cel mai titrat club de fotbal sperați să dați o lovitură, la fel ca și cu terenurile din Băneasa?

aruncându-i în găuri negre?

- Dacă știi cum să acoperi aceste găuri negre, o să vezi ce iarbă frumoasă crește.

- Deci n-ai ajuns încă la fundul sacului.

- Eu nu mă duc niciodată atât de departe ca să ajung la fundul sacului.

- Cât cash aveți disponibil?

- Niciodată n-am cash. Când am nevoie de bani, împrumut și fac treaba, iar apoi dau banii înapoi. Eu investesc tot timpul: dacă am 100.000 sau 200.000 de dolari îi investesc. M-am scăpat întotdeauna de datorii și nu am niciodată datorii la stat și la bănci. Din '90 până acum eu am fost tot timpul dator.

- Cât timp petreceți la Steaua?

- La Steaua eu vin de plăcere, semnez ce trebuie semnat, stau puțin și piec. Viața mea e o vacanță continuă. Nu e ca a oamenilor de afaceri care spun că muncesc toată viața de dimineața până seara, dorm două ore pe zi ca

lucrurile ce-au fost, dar eu le discut. Dacă nu le discutăm, cum putem fi curați? E ca spovedania: dacă nu te spovedești sau nu te împărtășești n-ai cum să fii fectat.

- Dumneavoastră vă spovediți?

- Desigur, în fiecare an.

- Ați cumpărat terenul unor oameni simpli și apoi l-ați vândut înzecit. Aveți mustrări de conștiință pentru asta?

- N-am nici o mustrare. Când l-am cumpărat am plătit la valoarea de atunci. Veneau și plângeau la mine în curte să le cumpăr terenurile. Le-am cumpărat parcelă cu parcelă și am făcut suprafețe mari după care am făcut proiecte pe ele, am construit și le-am ridicat valoarea. Valoarea nu s-a ridicat singură.

- Cine v-a învățat să faceți asta?

- N-am avut nici un sfătuitor. Dumnezeu mi-a îndrumat pașii. Am intrat în febra terenurilor și îmi plăcea: cumpăram, cumpăram, iar la un moment dat, când am vândut, am văzut că se pot câștiga și bani.

- Dar inițial nu ați plănuit asta?

- Prima dată nu. Am cumpărat o fermă acolo, un fost CAP, cumpărasem animale și mă gândeam să cresc animaie. De ce să mă laud acum că am fost eu deștept?

- Sunteți machedon. Cum e relația cu conaționalii dumneavoastră?

- Cel mai bine mă simt acolo, cu prietenii cu care am crescut și cu care am și acum aceleași relații. Nu uit de unde am plecat. Acum, când pentru mine nu mai este o afacere, am la fermă 100 de oi și 300 sute de vaci și câteodată trec și mă uit la oi și la miei și asta îmi face mare plăcere.

- Din ce cauză sunteți certat cu verii dumneavoastră, Ion și Victor Becali?

- Eu nu m-am certat niciodată cu verii mei, atât doar că nu vorbim.

- Asta din cauză că prin jungla de care vorbeați frații Becali vă contestați supremația?

- Asta nu pot să spun eu.

- Vorbiți tot timpul despre nepoți. Ce sunteți pentru ei: un cap de familie, un șef?

- Suntem o familie foarte mare. Eu sunt un fel de părinte al lor și spiritual și material. Eu sunt totul pentru ei și ei mă iubesc foarte mult. Iar nevestele stau acasă și nu se bagă în treburile bărbaților.

- Parcă ați descrie o familie mafiotă italiană. E ceva asemănător?

- Poate ca stil de viață, rolul bărbatului și al femeii și, probabil, ca ierarhii, care se stabilesc în familie, dar nu vreau să fac o comparație cu mafiismul.

Una dintre mașinile sale preferate (foto stânga) și alături de soția sa Luminița și fiicele mai mari Teodora și Andreea, mezină a familiei Becali, pozează alături de surorile ei lângă bradul de Crăciun (foto mijloc)

- La fotbal, dacă nu investești pe termen lung, n-ai cum să câștigi bani. Trebuie să riști, iar când speculezi, jucătorul trebuie să-l vinzi la cotă maximă. Este nevoie de performanță pentru a-l vinde la 4-5 milioane de dolari și eu vreau să fac performanță mai întâi. În fotbal ești iubit sau urât de oameni.

- Băgând bani în fotbal doriți să cumpărați dragostea oamenilor?

- Vreau să fac ceva plăcut, frumos și curat. Eu când fac ceva, fac la cotă maximă. Dacă nu, nu mă apuc. Steaua are milioane de suporter și nu poți să murdărești lucrul acesta, mai ales că banii nu i-am avut moștenire de la bunici și străbunici. I-am făcut aici, cu populația și poporul ăsta. Nici n-am dat cu sapa, nici n-am muncit prea mult să-i fac. Am avut noroc și atunci trebuie să dau și altora din ce-am primit.

- Nu se vor termina banii dumneavoastră tot

preț al succesului, dar de fapt ei se duc la birouri, își freacă cravata și dau ordine toată ziua. Eu mă scol când vreau, mă urc în mașină și mă duc unde mă duce volanul mașinii. Mă duc unde am chef și dacă nu-mi convine acolo mă răzgândesc și plec în altă parte.

- Care sunt prietenii dumneavoastră?

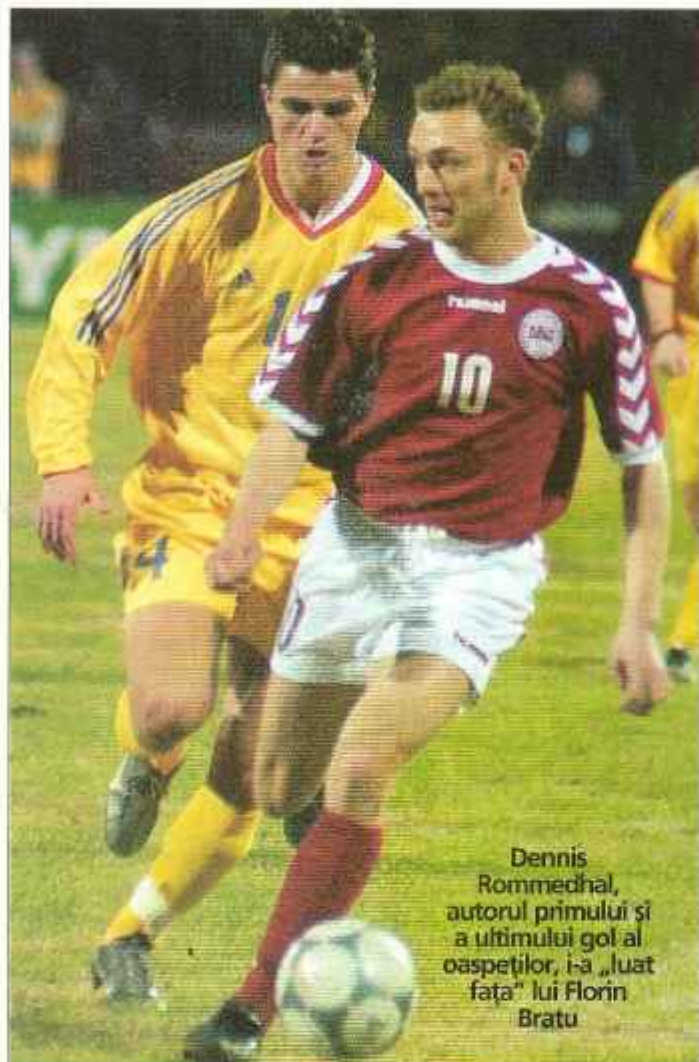
- Am foarte mulți prieteni. Cu mine doar un om rău nu e prieten, pe care-l simt sau care nu se apropie de mine din răutate. Altfel, orice om poate fi prieten cu mine.

- Ați purtat un război periculos cu Hagi, o legendă care va rămâne mulți ani după ce dumneavoastră veți fi probabil de mult uitat.

- De Hagi probabil își vor aminti oamenii și 500 de ani de acum înainte. Dar cine se ia de pătrățica mea are de-a face cu mine. Eu nu m-am luat de Hagi niciodată. Acum suntem foarte buni prieteni. El nu vrea să discute de

intervi

Fotbal 0 grupă stranie

Dennis Rommedhal, autorul primului și a ultimului gol al oaspeților, i-a „luat fața” lui Florin Bratu

Deznodământul nefericit al confruntării cu danezii a generat o serie de evenimente care parcă aparțin unui scenariu SF plin de suspans. A fost mai întâi demisia „la cald” a generalului, anunțată după încheierea meciului atât jucătorilor la vestiare cât și la conferința de presă. S-a spus chiar că, seara, selecțio-

nerul a ieșinat în timp ce servea masa în cadrul familiei. Luni, căpitanul Gică Popescu își lua „la revedere”, într-un cadru oficial, de la echipa națională. Au urmat, firesc, diferite tratative pentru ocuparea postului vacant de antrenor. S-au vehiculat astfel numele lui Hagi, Lucescu, Boloni, Pițurcă, Ilie Dumitrescu, Rednic și probabil și ale altora. Miercuri, 2 aprilie, la orele prânzului, aflam cu toții că Iordănescu a fost convins de către președintele FRF, Mircea Sandu, să revină asupra deciziei, principalul argument fiind menținerea continuității lucrului la echipa națională. Ca atare, fostul/noul selecționar recunoaște că nu vrea să pună naționala în dificultate și că îi știe cel mai bine problemele și crede în calificarea noastră. La rândul său, vrea să-l convină pe Gică Popescu să revină în rândurile „tricolorilor”. Ziua nu se încheiase. TVR a avut inspirația de a ne oferi transmisiile în direct ale partidelor Danemarca – Bosnia-Herțegovina și Luxemburg –

Norvegia. Dacă în confruntarea noastră cu nordicii am avut parte de toate ghinioanele din lume, ceea ce urmăream acum pe micul ecran era de-a dreptul stupefiant. Trufașii noștri învingători și care ne-au ironizat apoi în toate felurile erau de nerecunoscut. Nu numai că nu le ieșea jocul mai rău decât nouă, dar după prima jumătate de oră s-au văzut conduși cu 2-0 și au fost incapabili să întoarcă rezultatul. Culmea, pe un gazon impecabil! Ori s-or fi obișnuit cu plaja de la stadionul „Lia Manoliu”? Alternativ, primeam imagini din micuțul ducat și ne ciupeam dacă nu trăim un vis frumos: după o oră de joc, vikingii nu perforaseră poarta gazdelor! Până la urmă s-au impus, ca urmare a două faze fixe, însă ar fi fost prea de tot să se înregistreze și o a doua surpriză de proporții într-o grupă de-a dreptul stranie.

Păi, să recapitulăm: România câștigă în Bosnia cu 3-0 și în Luxemburg cu 7-0, pentru a pierde apoi „acasă” cu Norvegia (0-1) și cu Danemarca (2-5). Aceeași echipă a Bosniei care întrecuse cu greu Luxemburg-ul (2-0), câștigă cu scor identic la Copenhagă! Dacă ne reamintim, „deschiderea” grupei a fost acel 2-2 dintre Norvegia și Danemarca, un meci cu o desfășurare halucinantă, în care gazdele au smuls remiza în prelungiri.

Acum, Norvegia este pe primul loc (10 puncte), urmată de Danemarca (7), România (golaveraj 12-6) și Bosnia (4-5) – cu câte 6 puncte, Luxemburg fiind „mâna moartă” (0-13) – zero puncte. Dar iată ce ne rezervă programul în „dubla” din 7 iunie: Danemarca – Norvegia, România – Bosnia și din 11 iunie: Norvegia – România, Luxemburg – Danemarca. Ei, bine, „tricolorii” au reintrat în calcule chiar pentru ocuparea primului loc, în același timp însă există posibilitatea ca această luptă să se dea în patru, Bosnia fiind și ea „în cârți”

Căpitanul se destăinuie

Gică Popescu: „Nimic din ce am obținut nu a venit din senin. Dacă ar fi să o iau de la capăt, aș parcurge același drum”.

Săptămâna finalizării pregătirilor în vederea meciului cu Danemarca a debutat cum nu se poate mai frumos pentru căpitanul echipei noastre naționale.

Deși a avut loc la o oră matinală, lansarea volumului *Viața mea* s-a petrecut într-o ambianță demnă de o serată mondenă. Numeroase vipuri și personalități din lumea fotbalului au ținut să fie alături de Gică Popescu a cărui biografie a fost concentrată într-un volum de 500 de pagini. Precizând că apariția respec-

tivă nu înseamnă finalul carierei sale ca fotbalist, „Bacul” a subliniat că a dorit să fie în primul rând sincer cu sine însuși, cu autorul (Daniel Năru) și cu cititorii. Un singur exemplu: deși până în prezent ni se formase o altă percepție referitoare la perioada petrecută în cadrul echipei Steaua, Gică a mărturisit că acest interval a însemnat enorm pentru el, alături de coechipieri precum Hagi, Bumbescu, Iovan, Lăcătuș sau Pițurcă, simțind pentru prima dată „gustul perfor-

manței”. De asemenea, sub comanda lui Anghel Iordănescu, a avut parte de trei calificări superbe la trei turnee finale ale campionatelor europene și mondiale, trăind cele mai frumoase momente la World Cup '94. Aceleași cuvinte de laudă i-au fost adresate și antrenorului Emeric Ienei, copărtas la două turnee finale supreme.

Gică Hagi nu a ezitat să remarce calitățile de caracter și talentul de jucător ale celui alături de care a trăit clipe minunate.

Patinaj artistic

Sportul învinge războiul

Ediția din acest an a Campionatelor Mondiale a reunit la MCI Center (aproape de Casa Albă) din Washington, D.C., circa 200 de participanți din peste 40 de țări. Deși pe fundalul războiului din Irak s-a pus la un moment dat problema schimbării locului de desfășurare, menținerea acestuia a fost posibilă în condițiile asigurării unei securități maxime. O implicație politică a existat totuși, sportivii francezi boicotând întrecerile.

Ca o primă caracteristică, am putea spune că, în general, favoriții s-au impus. Ar fi apoi de constatat asaltul tot mai insistenț asupra podiumului din partea patinatorilor chinezi și regresul celor ruși care nu au mai acaparat locurile fruntașe în cvasitotalitate. Este drept, acestora din urmă le-a lipsit Irina Slutkaia, pentru a da un singur exemplu.

Rămânând la proba individuală feminină, **Michelle Kwan** (22 de ani) a câștigat pentru a cincea oară titlul mondial, salvând onoarea Americii. Ea a fost urmată în clasament de Elena Sokolova (Rusia) și de Fumie Suguri (Japonia). În proba similară masculină, rusul **Evgheni Plușenko** și-a adjudecat cel de-al treilea titlu suprem, evoluțiile sale pline de dinamism

și combinațiile de sărituri reprezentând o adevărată încântare (a primit, de altfel, prima notă de 6 din actuala ediție a competiției). Americanul Timothy Goebel și japonezul Takeshi Honda l-au însoțit pe podium.

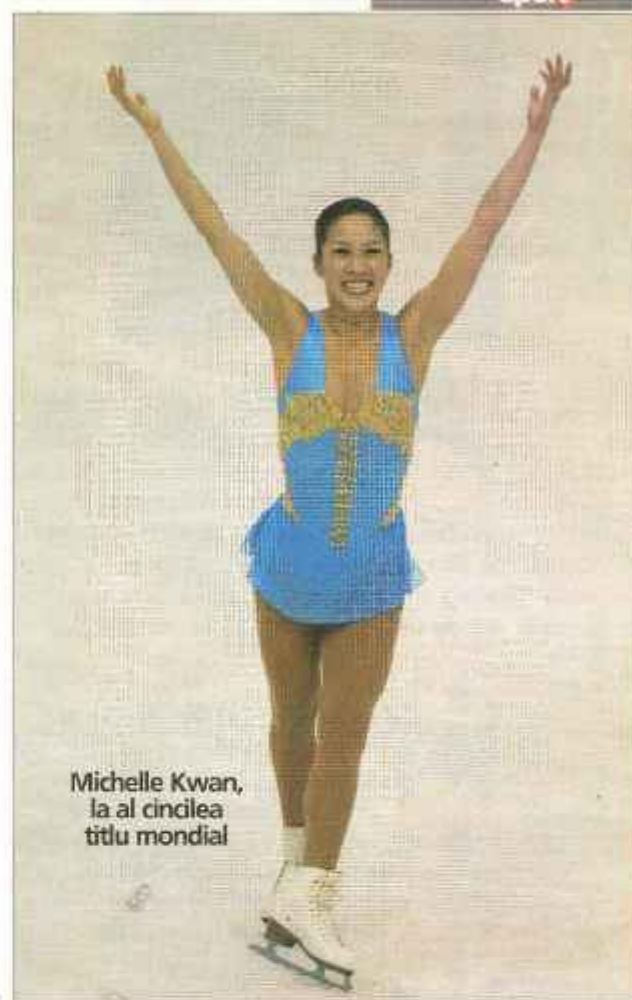
La perechi, campionii mondiali en-titre, rușii Irina Lobacheva și Ilia Averbuh au fost depășiți „la potou” de către canadienii **Shae-Lynn Bourne** și **Victor Kraatz**, medaliați cu argint anul trecut. O surpriză, „bronzul” cuplului bulgar Albena Denkova – Maksim Staviski, prima medalie la un C.M. pentru vecinii noștri.

În fine, cu patru note maxime și restul de 5,9, chinezii **Shen Xue** și **Zhao Hongbo** au câștigat proba de dans în entuziasmul general al publicului, etalând un stil oriental și elegant, dar în viteză și de o înaltă tehnicitate.

N.B. Românii Gheorghe Chiper și Roxana Luca s-au clasat pe locurile 18, respectiv 37.

Judec: **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto: **AP Rompres**

Michelle Kwan,
la al cincilea
titlu mondial

MEN'S NEW INSPIRATION

LLOYD

UNIREA SHOPPING CENTER - ETAJ 2 CENTRAL TEL: 021/30 30 208

Caracteristica lunii aprilie

Chiar de la începutul lunii, Jupiter își va relua tranzitul direct, ceea ce va permite rezolvări în multiple direcții. În ultimele zile ale lunii pot să apară probleme legate de călătorii sau de semnarea unor convenții, acorduri, etc.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Unele dintre planurile dv. mai vechi legate de profesie ar putea fi puse în practică, având șanse de succes. Prietenii vă vor acorda un sprijin substanțial în această direcție. Starea psihică se va îmbunătăți spre sfârșitul intervalului. Situația materială, de asemenea. Pe cât posibil, nu vă grăbiți.

Taur (21.04 - 20.05)

Activitățile sociale vă vor preocupa în mod special în această perioadă. Veți avea nenumărate ocazii de a vă întâlni cu prieteni și de a petrece clipe minunate în compania acestora. Veți cunoaște o persoană care vă va da un important sprijin în viitorul apropiat. În ultimele zile ale lunii veți fi cam agitat.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Ocaziile de a face investiții spectaculoase nu vor lipsi, dar cum traversați o perioadă dificilă, ar fi bine să nu vă asumați riscuri în nici o direcție. În plan profesional veți fi mulțumit, una dintre ideile dv. se va bucura de sprijinul superiorilor ierarhici. Relația cu prietenii se va îmbunătăți spre sfârșitul intervalului.

Rac (22.06 - 22.07)

Dispuneți de multă energie, dar veți avea probleme în a o canaliza spre un scop precis. Ar fi de dorit să nu vă implicați în prea multe activități odată, căci riscați să nu duceți nimic la bun sfârșit. Unul dintre prietenii dv. ar putea avea o problemă de sănătate. Inițiativele în plan profesional sunt indicate după 21 aprilie.

Leu (23.07 - 23.08)

Energia dv. va fi la limita inferioară pe aproape tot parcursul lunii, așa că vă sfătuim să nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite mai ales din punct de vedere fizic. Capacitățile dv. mentale se vor bucura de aprecierea celor din jur. Posibile câștiguri de natură materială.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Evitați să luați decizii în chestiunile importante, căci ați putea greși cu ușurință. Din punct de vedere sentimental traversați o perioadă bună, în care inițiativele dv. se vor bucura de succes. Implicarea în activități de colaborare vă poate aduce mici câștiguri suplimentare.

Balanță (23.09 - 23.10)

Traversați o perioadă în care sunteți mai agitat, mai neliniștit, nu aveți stare să faceți mai nimic. Încercați să vă implicați în activități care să vă relaxeze. De asemenea, nu este cazul să vă grăbiți nici măcar un pic. Pe acasă atmosfera va fi cam tensionată; ar fi de dorit să nu vă implicați în discuții în contradictoriu.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Chestiunile financiare vă vor crea tot mai puține probleme. Ați putea avea o rezolvare a unei probleme care vă stresează de mult timp. În cazul în care sunteți implicat într-o activitate intelectuală aveți toate șansele să obțineți rezultate bune. Relația cu ființa iubită se va îmbunătăți.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Încep să apară noi soluții legate de neînțelegerile cu partenerul de viață. Dacă aveți în plan o călătorie, totul va ieși exact așa cum vă doriți. Pe la mijlocul intervalului ați putea obține o aprobare la o cerere mai veche. Persoanele mai tinere din familie ar putea avea o bucurie.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Este o bună perioadă pentru a vă pune proiectele în practică. Oricum, beneficiați de un surplus de energie pe care dacă nu îl veți folosi în mod eficient vă va crea o stare de iritare. Inițiativele dv. se vor bucura de succes, mai ales în prima jumătate a intervalului, când ați putea face lucruri mari.

Vărsător (21.01 - 18.02)

O mai veche problemă de sănătate ar putea reveni în atenția dv. Starea psihică va fi în schimb dintre cele mai bune. La serviciu va fi mare agitație; este posibil să vi se repartizeze o nouă lucrare a cărei rezolvare vă va mânca timp și nervi. Până la urmă vă veți descurca de minune.

Pești (19.02. - 20.03)

Starea dv. generală se îmbunătățește pe zi ce trece. Este posibil să faceți noi cunoștințe care vă vor stimula conceperea de noi proiecte. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare inteligența și inițiativele. Oriunde vă veți duce veți fi apreciat din toate punctele de vedere.

CONCURS

SANKT PETERSBURG
INCĂLZEȘTE INIMA

Nume:
 Prenume:
 Vârsta:
 Profesie:
 Stare civilă:
 Adresa:
 Telefon:

4 PREMII „SANKT PETERSBURG” PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ!

Citiți cu atenție articolele din acest număr al revistei și veți reuși, într-un mod plăcut să vă încălziți inima. Răspundeți corect la întrebarea de mai jos, și puteți câștiga unul din cele 4 premii:

4

premiile a câte 1 bax de vodcă „SANKT PETERSBURG” de 0,7 l.

Completati talonul și expediați-l, până pe data de 30 aprilie 2003, împreună cu răspunsul pe adresa: Publicațiile Flacăra, București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71343.

ÎNTREBARE:

RĂSPUNS:

Care sunt gradul și numele militarului american interviuat de revista noastră?

Câștigătorii concursului organizat de Sankt Petersburg, din data 3/2003 sunt:

Mihaela Brad,
București

Marius Celemen,
Cluj Napoca

Ovidiu Sîcovic,
Timișoara

Liviu Tomescu,
București

Grawe Romania – Asigurarea de partea TA
Grawe – 175 de ani de experiență

Conform raportului auditorului independent Ernst & Young, pentru anul financiar 2002, **Grawe Romania – Asigurare** a obținut o **cifra de afaceri de 45.947.706.000 ROL**, **profitul net înregistrat a fost de 2.468.022.000 ROL**, iar **totalul activelor din bilanțul contabil au o valoare de 56.844.972.000 ROL** și au o acoperire financiară în totalul pasivelor de aceeași valoare.

Rezervele tehnice s-au cifrat la 18.899.646.000 ROL iar **veniturile din prime brute subscrise la 45.947.706.000 ROL**.

Daunele plătite au fost în valoare de **370.026.000 ROL** iar **creșterea de volum de prime brute subscrise (2002/2001) de 2,45**.

Domnul Peter Kasyk – director general al **Grawe Romania – Asigurare** – ne-a declarat:

„Doi ani și jumătate de activitate ne-au adus pe **locul 13** în top-ul societăților de asigurări de viață și avem încredere în ceea ce ne rezervă viitorul, mai exact, în ceea ce reprezentăm pe piața românească prin strategia de dezvoltare implementată la nivelul întregului grup **Grawe**. Activitatea internațională are o contribuție majoră la stabilitatea firmei

noastre, demonstrând o gândire globală, iar prezența noastră în România reliefează încrederea în oportunitățile oferite de aceasta, reflectând esența filozofiei noastre pe termen lung.

Am luat în considerare aspectul de început al asigurărilor atunci când am stabilit strategia firmei pe piața românească și când am ales să promovăm produse de asigurare cu costuri cât mai scăzute, asigurări clasice de viață, fără risc investițional din partea clientului. Strategia noastră de dezvoltare trebuie să dovedească în primul rând coerență, fiind bazată pe conceptul financiar al grupului, pe experiența și capacitatea de adaptare, astfel încât să reactionăm cu flexibilitate la condiții cu o rată ridicată de schimbare. Pe termen scurt, vom lansa noi produse de asigurări de viață și accident, în lei și EURO, care vor dovedi adaptabilitatea și interesul nostru pentru specificul clientului român, fapt pe care îl dorim concretizat într-un portofoliu stabil.”

Până în prezent, **nivelul investițiilor** realizate în România de **Grawe Romania – Asigurare S.A.** este de **74.252.862 ROL**, iar **capitalul social** subscris este începând cu luna martie 2003, de **36 miliarde lei**. Strategia **Grawe Romania – Asigurare** pune clientul pe primul loc, oferind cele mai bune produse și servicii în orice moment, așa cum sugerează și sloganul: **„Asigurarea de partea TA”**

Office: RO-70146, București, sector 1
Str. Anastasie Simu nr. 1
tel.: +40- 21-3126003, 3126476
fax: +40- 21-3125044

NK CABLES

2, Expozitei Blvd., WTC,
Entrance F, 1st Floor
783341 Bucharest, Romania
Telephone: +4021 202 3057
Telefax: +4021 202 3100
e-mail: vladimir@nkcables.ro
Website: www.nkcables.ro

Gropițe dulci ca-n București

3.06 GHz Power

Servere ATC X TREM
Calculatoare ATC
Rețele
Service
Componente
Consumabile
Software

**Blue Ridge
International
Computers S.R.L.**

www.blueridge.ro

MAGAZIN

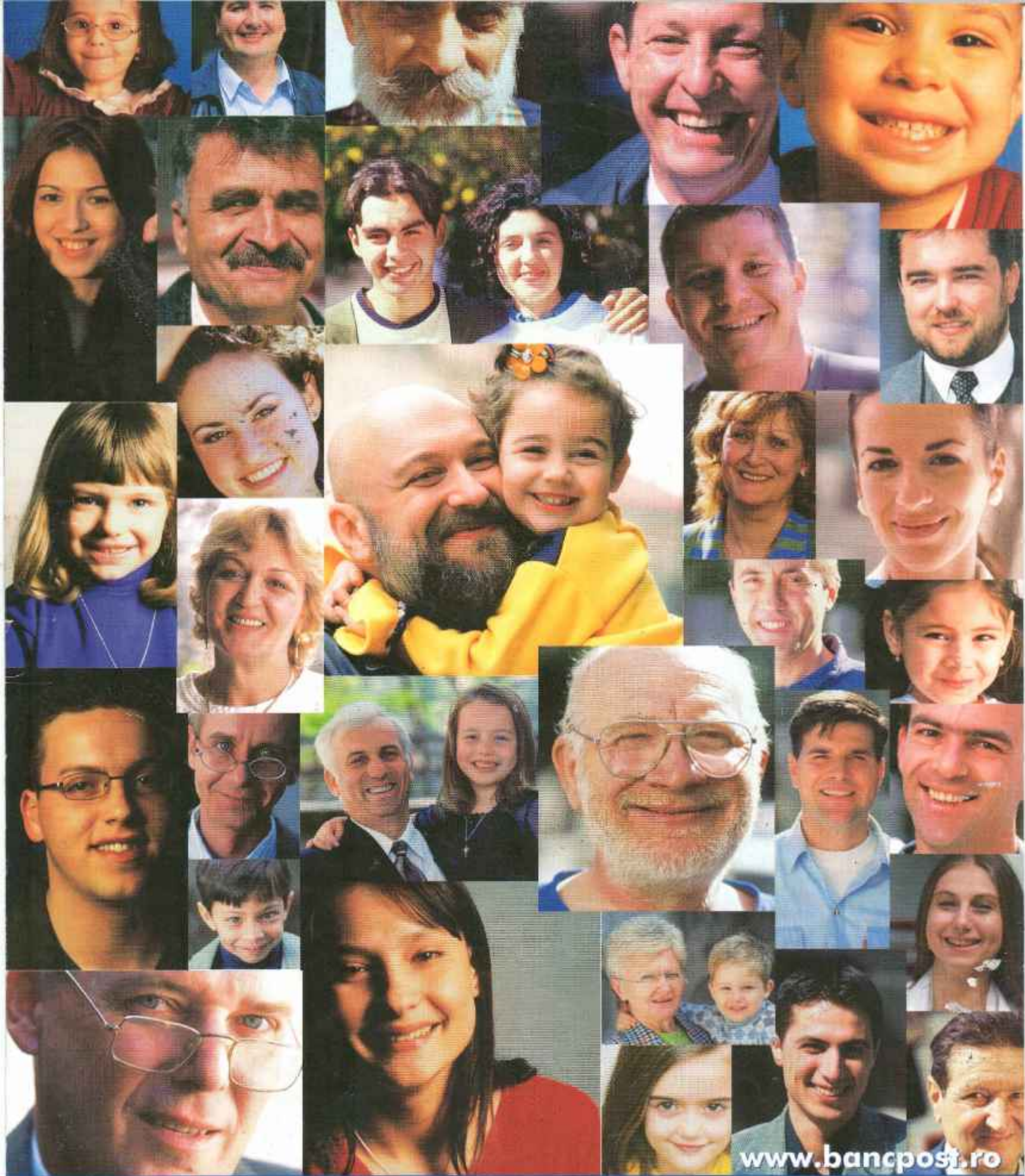
Șos. Stefan cel Mare 50
Sector 2 București
Tel.: 210.68.28 Fax: 211.69.68
e-mail: sales@blueridge.ro

SERVICE

Str. Mihai Eminescu 1
Sector 2 București
Tel.: 210.19.69 Fax: 211.73.68
e-mail: service@blueridge.ro

ISO 9001

www.bancpost.ro

BANC POST
O bancă a tuturor